

Yıl: 13 Sayı: 134

**Sahibi ve
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü**
İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri
İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA

Tel
(0312) 229 67 18

Fax
(0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset Basım Yayın Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.
Strazburg Cad. No: 7/A Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81 - 229 63 97 - 231 32 57

Baskı Tarihi
12.07 .2010

web
<http://www.gencbirikim.net>

e-mail:
gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları
Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik
ücreti olan 24.00 TL'yi
Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik
ücreti olan 35.00 TL'yi
Yapı Kredi Bankası, Sihhiye Şubesi
(Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472)
no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN
6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız
ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve
adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye /ANKARA
adresine göndermeniz yeterlidir.

Selam İle

Değerli Okuyucularımız,

Yeni bir sayı ile karşınızda olmanın mutluluğunu yaşatan Rabbimize sonsuz hamd ve senalar olsun. Rasulüne, ashabına, yolundan gidenlere, izini sürenlere, adını yüceltenlere selam olsun.

Bu derginin elinize geçmesiyle bizlerin yüzüne yansıyan tebessümü görebilirsiniz ama içimizde büyüyen huzuru, gönlümüzde coşan mutluluğu anlayamazsınız. Peki kısıtlı imkanlara, bitmek bilmeyen zorluklara rağmen neden bunca uğraş biliyor musunuz? Rabbimizin ilk ayeti oku olduğu için, sizlere kendimizi okutabilmek için, tarif edemediğimiz o sevinci tatmak için. Peki siz okuyor musunuz? Etrafınızda bulunan hısım-akraba, konu-komşu, dost-arkadaşa da okutuyor musunuz? Yanıbaşınızda yıllarını geçiren ancak sizin bu okuduklarınızdan habersiz olan insanların yarın ahirette 'Neden beni haberdar etmedin?' sorusuna (kendinizin de inandığı) bir cevabınız var mı?

Yaz tatilinin gelmesiyle elde edilen bu fırsatı değerlendirip, bizzat kendilerinden mes'ul olduğumuz çocuklarımızın eğitimleri ile ne derece ilgileniyoruz? Bırakın bu dergiyi onların gününde kaç sayfa Kur'an okumalarını sağlıyoruz? Yoksa bilmem ne kadar ay okuldan sonra onları sokağa mı terkeceğiz, bir ekran karşısında eriyip gitmesini mi seyredeceğiz? Yoksa tatilde miyiz?

Milli eğitim denen gerçekte çocuklarımızın ne ahlaklarına, ne dinlerine, ne kendilerine, ne genel kültürlerine ve ne de etrafındakilere bir faydası olmayan "öğütüm" sisteminin çocuklarımızı karşı karşıya bıraktığı manzara bizi hiç rahatsız etmiyor mu?

Gerçekte eğitimden yoksun, hayattan soyut, dinden/ahlaktan uzak bir sürece düşer kalmış, bilmem ne mühendisi olma hayalinden başka birşeyi hedeflemeyen çocuklarımızın eğitimi için önümüzde altın gibi bir fırsat var. Bu yaz tatilini bu kez değerlendirelim, çocuklarımızı İslam'la kaynaştıralım, Kur'an'la buluşturalım. Etrafımızdaki yaz okullarıyla, Kur'an eğitimleriyle, evimizdeki imkanlarla içinde bulunduğumuz üç ayların rahmetinden yararlanalım.

Bu yaz tatili Kur'an yararına tatil olmalı, okumasını bilenler bir hatim yapmalı, bilmeyenler okumasını öğrenmeli ama sadece çocuklar da değil herkes Kur'an'la hemhal olmalı. Ya öğrenen olmalıyız ya öğrenen.

Ne diyor yüce Peygamberimiz?

Sizin en hayırlınız Kur'an'ı öğrenen ve öğretenidir.

Allah'ın selamı, rahmet ve bereketi üzerinize olsun.

İÇİNDEKİLER

DERİN GÜÇLER ve PKK TERÖRÜ	3	Ali KAÇAR
GAZZE ŞİRİDİ'NE ABLUKANIN, TARİHİ ARKA PLANI	8	BBC'den Aktaran: Celal SANCAR
GAZZE'DE BİR İŞGAL YAŞANIYOR	12	Mahmut Celal ÖZMEN
GAZZE'YE	16	Hayriye BİCAN
MAVİ MARMARA İLE KUTLU YOLCULUK	19	M. Şerif NİZİPLİOĞLU
BİR GEMİ BİR BALON	24	Veysel ALTUNTAŞ
AÇILIM BAŞARISIZLIĞA MAHKUM (DU)! - 1	28	Bünyamin ATEŞ
SIYONİST İSRAİL ve KUZEY IRAK KÜRTLERİ	32	Ali KAÇAR
IRKÇILIĞA KARŞI İSLAM KARDEŞLİĞİ	36	İdris GÖKALP
MÜSLÜMAN KARDEŞLER HAREKETİNİN TÜRKİYE'YE ETKİLERİ - III	39	Abdurrahman BURSEVİ
RÜYA İLE GELEN HİDAYET	41	Ayşe Merve ADANUR
GEMİ YARENLERİ ve BAHADDİN YILDIZ ÖZELİNDE KADİR-KIYMET BİLMEK...	44	Fatih PALA
SALİH AMEL	46	Seda YARDIMCIOĞLU
MİLLİ MÜCADELE ve HALİFELİĞİN KALDIRILMASI - III	48	Ali KAÇAR
FIKHÎ MEZHEPLER	53	Leyla ÖZCAN
İNSAN	55	Sümeyra ARSLAN
ASHÂBU'S-SUFFA	58	Muhammed Mahi MÜNİR
ERİYEN SERMAYEMİZ	60	Raziye İPEK
ACININ RENGİ MAVİ	62	Kübra CEYLAN
ZİFT DÖKÜLMÜŞ GÖKYÜZÜ	63	Ayşe Hümeysra DEMİREL
İNCE DOKUNUŞLAR	64	Fatih PALA

DERİN GÜÇLER ve PKK TERÖRÜ

Ali KAÇAR

kacarali@hotmail.com



Türkiye’de, özellikle de son yıllarda, çok sık gündem değişmektedir. Bazen arka arkaya, bazen de, aynı anda birden fazla gündem tartışılmaktadır. Bu gündem yoğunluğu nedeniyle, olayları takip etmek, sıhhatli bir değerlendirmeye tabi tutmak da çoğunlukla mümkün olmamaktadır. Sadece son bir iki hafta içerisinde meydana gelen gündemler sıralanmaya kalkışlsa, herhalde sayfeler yetmez. Bu gündem yoğunluğuna ilave bir de, TV’lerde her gün, her kanalda sözde askeri ve sivil uzmanların, stratejistlerin katılımı ile yapılan derinliksiz, içeriksiz tartışma programları kafaları daha da karıştırmaktadır. Ergenekon operasyonlarından, İran ile takas antlaşmasına kadar, Mavi Marmara gemisindeki Siyonist vahşetten, Davutoğlu ile Siyonist Sanayi ve Ticaret Bakanın gizli görüşmesine kadar ve gündemden hiç düşmeyen terör gibi sayılmayacak kadar daha birçok gündem!.. Ancak son günlerde, TC’nin dış politikasını derinden etkileyeceğe benzeyen gündem ise, Mavi Marmara gemisine yapılan Siyonist saldırı olmuştur. Bunu, sırasıyla İran takas antlaşması ve bu antlaşma dolayısıyla BMGK’de (Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi) yapılan oylamada TC’nin hayır oyu vermesi ve bu çer-



çevede başlayan eksen kayması tartışmaları ve PKK terörünün azgınlaşması izlemektedir.

PKK terörünün bazen durması, bazen de azgınlaşmasının arkasında Siyonist ve sömürgeci ülkelerin menfaatleri yatmaktadır. Türkiye’ye boyun eğdirmek ya da bir şeyleri kabule zorlamak söz konusu olduğu zamanlarda, ya derin devlet, ya da derin devlet işbirliğiyle emperyal ve Siyonist destekli PKK terörünün azgınlaştığı ve kırsal kesimden kent merkezlerine doğru

yayıldığı görülmektedir. Son günlerde, 31 Mayıs’tan bu yana meydana gelen terör olaylarını da bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Dolayısıyla, Iskenderun’daki deniz donanmasına yönelik gerçekleştirilen saldırı ile Mavi Marmara Gemisine yönelik saldırının aynı güne denk gelmesi asla tesadüf olarak değerlendirilemez. Aslında Reşadiye’den itibaren meydana gelen PKK terörünün, sadece PKK’nın kendi imkânlarıyla ve sadece kendi menfaatleri doğrultusunda gerçekleştirildiği olaylar değildir. ABD’nin anlık istihbaratına ve Siyonist İsrail yapımı Heron’lara rağmen 150–200 kişilik PKK grubu sınırdan geçebiliyorsa, hiç kimse, bu girişin ABD ve Siyonist İsrail’den bağımsız olduğunu düşünmemelidir. ABD’li yetkililerin, biz PKK’yı terör örgütü olarak değerlendiriyoruz, Türkiye ile stratejik ortak olmanın gereğini yapıyoruz demesi, asla inandırıcı değildir. Çünkü sadece Kuzey Irak değil, bütünüyle Irak, ABD’nin işgali altındadır. ABD, PKK’yı ve PKK’nın kamplarını Irak’ta kapatacak ve PKK’nın sadece sınırda değil içeride de gerçekleştireceği terörü durduracak güce ve imkâna sahiptir. ABD bunu yapmadığı için, Türkiye’de birçok sivil ve askeri yetkili PKK terörü arkasında

ABD ve Siyonist İsrail'in bulunduğuna inanmakta ve bunu da açıkça dillendirmektedir. Ancak, bu bilinmesine ve çeşitli resmi ortamlarda da gündem yapılmasına rağmen, ne Siyonist İsrail'e, ne de stratejik müttefik ABD'ye karşı ciddi hiçbir yaptırım yapıl(a)mamıştır. Ekonomisiyle, askeri teknolojisiyle ve siyasetiyle ABD'ye ve Siyonist İsrail'e göbekten bağlı olan bir ülkenin böyle bir yaptırım yapmasını beklemek, Türkiye-ABD-Siyonist İsrail ilişkilerini bilmemek anlamına gelir. Çünkü Türkiye'nin, böyle bir adım atacak ve gereğini yapacak ne gücü vardır, ne de cesareti vardır. Oysa bir ülkenin bağımsız olup olmaması, kendi menfaatleri doğrultusunda politika oluşturmaya bağlıdır. Kim ne derse desin, Türkiye, ABD ve hatta Siyonist İsrail'e rağmen politika üretebilecek bir iradeye sahip değildir. Türkiye için bu durum, bugün ya da son yıllarda ortaya çıkmış bir problem değildir. Bu problem, Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile yaşıt bir problemdir.

PKK EMPERYAL AMAÇLI BİR OYUNDA BASİT BİR FİĞÜRANIDIR!..

Süleyman Demirel, bir zamanlar egemen resmi ideolojinin şimdiye kadar 28 ayaklanmayı bastırdığını, 29'uncusunu ve daha sonrakileri de bastırabilecek güce ve azme sahip olduğunu söylemişti. Oysa kanlı olarak bastırılan her ayaklanma son olmamış, bilakis yeni bir ayaklanma için zemin hazırlamıştır. İşin düşündürücü yanı rejimin bu ırkçı,

şovenist ve faşist tavrı, bölgeye ve bölge halkına dönük kalıcı ve kökten çözüm aranmasına da imkân vermemiştir. Gerçi, köklü çözüm bulunmaması egemen iradenin de işine gelmekteydi. Çünkü halkın iradesine dayanmayan, halkı yok sayan baskıcı, totaliter ve darbeci bir zihniyet ancak bu ayaklanmalar sayesinde hayatiyetini devam ettirebilmekte idi. Bölgede meydana gelen her ayaklanma –Kürt ve Türklerden- binlerce insanın ölmesine ve insanlar arasında kin, intikam duygularının derinleşmesine neden olmuştur. Bu ayaklanmalarda ölen binlerce insanın egemen rejim açısından hiçbir anlamı olmamıştır. Çünkü rejim açısından öl(dürül)enler isyancı, haydut, Kürtçü ya da irticacı, gerici ve mürteci olarak damgalanmakta idi. Bunların ölmesi ise yaşamasından daha evla idi.

PKK ırkçı, Marksist, Leninist¹; tıpkı içinde yaşadığımız rejim gibi laik, baskıcı, totaliter ve tek tipçi bir zihniyete sahiptir. 1973 baharında Abdullah Öcalan 5–6 kişiyle² birlikte Çubuk'ta bir ağacın altında bir örgüt kurma kararının alınmasıyla gündeme gelmiştir. Mahir Çayan'ın iyi bir sempatizanı olduğunu söyleyen Abdullah Öcalan kendi ifadesiyle ilk toplantılarından itibaren MİT ve kontrgerilla tarafından kontrol edilmeye çalışılmıştır. Bu kontrolü MİT, kendi elemanı Ali Yıldırım'ın kızı Kesire, kontrgerilla³ ise Ağnrlı Kürt Pilot Necati⁴ kanalıyla sağlamaktaydı. Abdullah Öcalan bu durumun farkına vardıklarını söyle-

se de, en gizli toplantıyı Pilot Necati'nin tuttuğu bir yerde yapmakta da bir beis görmemişti.⁵ Abdullah Öcalan bir soruyu: "MİT beni beslemedi ama MİT'in klasik yöntemlerle beni kontrole alma çabaları vardı. Bunun için parayı gözden çıkardı tabii. Biliyorsunuz örtülü ödenekten bunun için paralar sonuna kadar gözden çıkarılır. Bize de biraz neması kaldı"⁶ şeklinde cevaplandırıyordu. Zaten Uğur Mumcu'nun öldürülüş sebebi de PKK ile MİT ve MOSSAD arasındaki bu ilişkileri belgeleriyle yazmayı düşünmüş olması değil midir?

PKK ve Abdullah Öcalan'ın 12 Eylül darbesinden kısa bir süre önce yurt dışına çıkışı, yurt dışında gerek Bekaa Vadisi'nde ve gerekse Şam/Suriye'de uzun süre kalışı sadece MİT'le değil CIA, MOSSAD gibi uluslararası istihbarat teşkilatlarıyla kirli ilişkilerini devam ettirdiğini göstermektedir. Nitekim Abdullah Öcalan'ın yakalanıp paketlenerek Türkiye'ye teslim edilmesinin arkasında CIA ve MOSSAD'ın bulunuşu, bu kirli ve karanlık ilişkinin boyutunu göstermesi açısından önemlidir. PKK, kapitalist devletler tarafından kendi emperyal menfaatlerini gerçekleştirmede bir taşeron olarak kullanılmıştır ve halen de kullanılmaktadır. PKK'yı terör örgütü listesine aldık diyen bütün batılı ülkeler, bu nedenle PKK'yı bugüne kadar ve halen korumuş ve himaye etmişlerdir. PKK'nın güçlenerek bölgenin en çok askere/orduya sahip Türkiye'yi tehdit eder hale gelmesi de yine bu güçler vasıtasıyla

¹ Daha geniş bilgi için bkz; Ali Kaçar, PKK Eylemlerinin Düşündürdükleri, Genç Birlik Dergisi, Eylül/2005 sayısı.

² Daha geniş bilgi için bkz: Mehmet Ali Birand, APO ve PKK, Milliyet Yayınları, 5. bsk. Kasım 1992, İstanbul sh. 84 vd; Mahir Sayın, Erkeği öldürmek, Zela Yayınları 1. bsk. Mart 1998, İstanbul, sh. 86 vd.

³ Abdullah Öcalan şöyle diyor; "Sonradan anlaşılacak ki bu iki ilişki sanırım MİT'in hatta kontr-gerillanın bizi marke etme ilişkisidir. Çünkü Ali Yıldırım'dır, Kesire'nin babası, şöyle diyordu; (1985'te Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan) "Biz kızımızı bu adamı devletin kontrolüne almak için verdik" Mahir Sayın, age. sh. 89

⁴ Abdullah Öcalan Pilot Necati (Kaya) ile ilgili de şöyle diyor; "Necati Kaya gerçekte hava assubayı idi. Ağnrlı Kürttü... 1 Ocak 1977'de, Ağnrlı Necati'nin tuttuğu bir yerde toplandık. Çok tedbirliydik. Sobanın (üstünü) açtık. Bir şey olursa elimizdeki kâğıtları hemen yakacağız. Geniş bir toplantıydı. Necati'nin ne olduğunu da bilmiyorduk, sanıyorum o zaman ki deneyimle kontrgerilladan olabilirdi... Kürt kökenli olduğu için, hukuk dışı bir uygulama ile atıldığını sivil pilotluğa geçtiğini söylemişti. Birand, age. sh.87; Sayın, age. sh.88–89

⁵ Birand, age. sh.87; Sayın, age. sh. 89 vd.

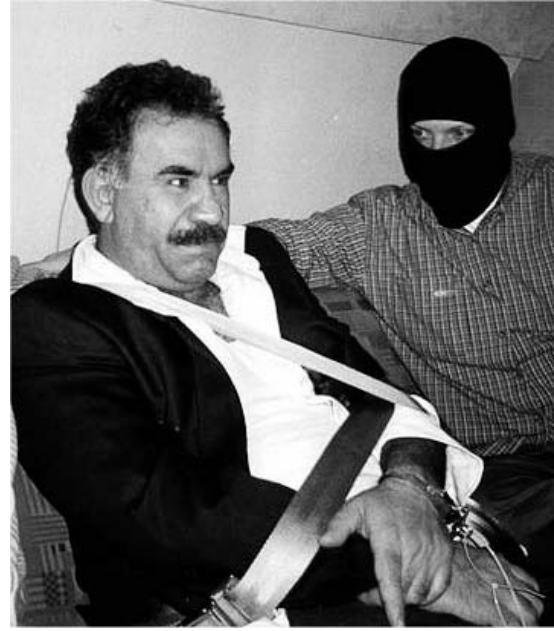
⁶ Vatandaş, age.sh. 89,91; Ayrıca, bkz; Sayın, age. sh.91.

la olmamış mıdır? Özellikle Çekiç Güç'ün PKK'ya sağladığı lojistik desteğin gerek Kuzey Irak'taki Kürt devletinin oluşumunda ve gerekse Türkiye'ye, ABD istekleri doğrultusunda boyun eğdirmede önemli bir fonksiyon gördüğü, artık bugün en yetkili ağızlar tarafından bile gündeme getirilmektedir. Çekiç Güç'ün dışında PKK'ya İsrail ve diğer Batılı güçlerin yardım ettiği Genelkurmay'ın belgelerine bile yansımıştır.⁷ O dönemlerde Erbakan⁸ başına yansıyan bir demecinde Türkiye'nin güneydoğusunda konuşlandırılan Çekiç Güç'e bağlı ABD askerlerinin çoğunun Musevi asıllı olduğunu ileri sürmüş olması da bu düşüncüyü teyid etmektedir. PKK'yı eğittiği Genelkurmay'ca ileri sürülen Siyonist İsrail, aynı zamanda Antalya'da da Türkiye'nin özel timlerini eğitmekteydi. PKK ile ilişkiler o kadar yoğunlaşmıştı ki, PKK'nın kamplarında İsraili ve ABD'li uzmanlara rastlanmaktaydı. Nitekim Güneydoğu'da görev yapan subaylarımız PKK'nın Kuzey Irak kamplarında bizzat Amerikalı ve İsraili uzmanların askeri eğitim yaptıklarını açıklıyor, hatta bombalanan kamplara girildiğinde bunlardan bir kısmının cesetlerine rastladıklarını söylüyordu.⁹

Emekli Orgeneral Kemal Yavuz: "PKK hareketi, Avustralya'dan Güney Afrika'ya kadar çok geniş bir coğrafyadan silah, mühimmat işlemleri yapan bir olgu. Böyle bir işlem, bu silahlar için para bulunmasını, silahların teminini, pek çok gümrükten geçirilip Tunceli'ye veya Güneydoğu Anadolu'nun dağlarına intikalini gerektirir... Bunlar bölgenin planlanması ile ilgilenen dünya patronlarının bilgisi dışında gerçekleşemez. Amerika ve İsrail, bölge-

nin geleceği ile yakından ilgili. Çünkü bölge, su ve petrol gibi gelecekte daha büyük önem kazanacak, belki savaş sebebi olacak olan iki stratejik ürüne sahip. Su ise Türkiye'de var" diyor.¹⁰

PKK hareketinin sadece PKK'lıların kendi gayretleriyle geliştiğini ve 25 yıla yakın bir süre düzenli bir orduya karşı savaşı devam ettirebilecek güce geldiğini söylemek elbette mümkün değildir. PKK bu gücünü, hem ülke içinde ve hem de ülke dışında, çeşitli karanlık ve sömürgeci güçlerce sağlanan silah, para, eğitim, barınma ve himaye etme yani hem askeri hem de lojistik destekle devam ettirmektedir. Hanefi Avcı'nın, Show TV'de yayınlanan 32. Gün programında "devlet içerisinde bir grubun Apo ile işbirliği içerisinde olduğunu"¹¹ söylemesi ve başka bir kaynaktan da: "Kamu yönetiminden birisinin Apo ile işbirliği yaptığı yolunda emareler var. MED TV'nin 16 Haziran'daki konuşmasında Apo bunu ima ediyor"¹² şeklindeki ifadeler bu iddiayı doğrulamaktadır. Yine Hanefi Avcı, 5 Temmuz 1997'de yayınlanan 32. Gün programında üst düzey bir askeri yetkiliyle Apo arasında ilginç bir telefon görüşmesi geçtiğini belirtiyor ve söz konusu telefon konuşmasına göre üst düzey askeri yetkilisi Apo'ya şöyle diyordu: "Siz bir müddet sesinizi çıkarmayın, sizinle sonra ilgileneceğiz..."¹³ Bu askeri yetkili, hangi konuda belirli bir süre ses çıkarmamasını Apo'dan istemişti? Bu, belli değildi. Ancak bu telefon konuşmasının çok samimi bir hava içinde geçtiği ve Apo'nun da bu komutanın sözünü dinleyebilecek kadar ona yakın olduğu anlaşılıyor. İşin ilginç tarafı, Apo 7 Nisan 1997 tarihinde Demokrasi Ga-



zatesi'ne verdiği demecinde şöyle diyordu: "Türk ordusu yavaş yavaş Kürt meselesiyle ilgili inisiyatifi ele geçirmeye başlamıştır. Bize açık bir sivil çözümden bahsetmeseler de, bunun önünü açıcı bir yöneleştirdiklerini belirtmektedirler." Acaba Apo'nun böyle düşünmesinde kendisiyle görüşen komutanın söylediklerinin etkisi olmuş mudur? İşin ilginç tarafı, bunlar çokça yazılmasına ve çizilmesine rağmen ilgililer ve de yetkililer tarafından araştırma-soruşturma ihtiyacı bile duyulmamış olmasıdır.

Yine bir başka görüşmeyi Faruk Bildirici şöyle naklediyor: "Öcalan'ın görüştüğü bir mobil telefonda ve dinlenmesi kolaydı. Apo'yla konuşan PKK'lı militan, sadece acil durumlarda bu telefonu kullanıyordu. Apo'ya, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. 'Mektupta yazdığım konu var ya hani...' hatırlatmasında bulunuyordu. Apo, anlamamıştı. 'Açık konuş anlamadım' diyordu.

⁷ Aydoğan Vatandaş, Armegeon Türkiye-İsrail Gizli Savaşı, Timaş Yayınları, 1997, İstanbul, sh. 31

⁸ Turan Yavuz da; "... Çekiç Güç'e bağlı ABD askerleri arasında Yahudi olanların var olduğunu, hatta İncirlik Üssü'nde Çekiç Güç ko-

mutasında bulunan ABD askerleri arasında adı İsraili olan subayların bile bulunduğunu belirtiyordu." Vatandaş, age. sh. 67

⁹ Vatandaş, age. s.69

¹⁰ Taha İslam, Zirvedeki Mankurtlar, GBY

Yayınları, 2. bsk. Mayıs 2006, Ankara, s.88

¹¹ Vatandaş, age.sh. 31

¹² Faruk Bildirici, Gizli Kulaklar Ülkesi, iletişim yayınları, 3.bsk. İstanbul, 1998. s.230

¹³ Vatandaş, age. s.23

Militan, yine dolaylı anlatmayı yeğledi. Askerlerin mesaj gönderdiğini ima ediyordu.”¹⁴

Diğer yandan, PKK'yı ve Apo'yu yok edip kökünü kurutmakla uğraştığını övünerek anlatan milliyetçi ve muhafazakâr Mesut Yılmaz'ın da, Apo'yu koruduğunu ve kendisiyle ilişkiye geçtiğini öğreniyoruz. Bu bilgiyi, PKK propagandası ve Apo yandaşlığı suçlaması ile önceleri DGM'de, şimdilerde ise Ergenekon sanığı olarak yargılanan Prof. Dr. Yalçın Küçük veriyor. Yalçın Küçük'ün, Mesut Yılmaz ile ilgili olarak söyledikleri ne yenilir ne de yutulur cinstendir! Küçük'ün iddiasına göre 1995 yılı seçimlerinden önce o dönemin başbakanı Çiller, Apo'nun ölü veya diri olarak Türkiye'ye getirilmesi için ilgili birimlere talimat vermişti. İşte Mesut Yılmaz, Çiller'in seçim öncesinde kendisi ve partisi ANAP aleyhine puan toplayacağı endişesiyle kendisine ulaşan bu haberi, bir kurmayı aracılığıyla Yalçın Küçük'e ulaştırıyor, Yalçın Küçük de Apo'ya haber vermek suretiyle onun ölü veya diri olarak Türkiye tarafından yakalanmasını engellemiş oluyordu. Mesut Yılmaz'a ise Apo'ya yönelik bu suikast haberini veren MİT elemanı Şenkal Atasagun idi. Daha sonra Atasagun'un, bu hizmetinin karşılığı olarak Mesut Yılmaz tarafından MİT Müsteşarlığı'na getirilmekle ödüllendirildiği de aynı kaynaklarca ileri sürülmektedir. Atasagun, müsteşar olarak yaptığı açıklamada Küçük'ün bu iddialarını “deli saçması” diyerek geçiştirmeye çalışmıştı. ¹⁵

İsrail'in Kuzey Irak ve Güneydoğu'daki stratejisini değerlendiren Kuzey Irak Uzmanı Kasım Ömer, İsrail'in asıl niyetini: “Kuzey Irak ve Güneydoğu Anadolu, petrol ve do-

gal gaz boru hatlarının kesişme noktası olacak. Aynı şekilde bölgenin en önemli su kaynaklarının bulunduğu yer durumunda. Bu sebeple Kuzey Irak gibi Türkiye'nin Güneydoğu'su da İsrail'in stratejik öncelikleri içindedir”¹⁶ şeklinde dile getiriyordu. Ayrıca Genelkurmay Başkanlığı'nın hazırladığı raporda: “İsrail, PKK'yı ulusal çıkarları dolaısıyla destekleyen ülkelerin başında gelmektedir”¹⁷ deniyordu.

Siyonist İsrail, sadece PKK ve Türkiye'ye değil, aynı zamanda Kuzey Irak Kürtleri'ne yönelik olarak da özel bir ilgi duymaktadır. Nitekim Mısır'da yayınlanan eş-Şaab Gazetesi'nde Salih Bedevi imzasıyla yayınlanan bir haber-yorumda, Tel-Aviv'in Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulması için uzun süredir gizli çabalar harcadığı öne sürüldü. İsrail'in bu amaçla Kürt grupları ile gizli bir anlaşma yaptığını savunan gazete: “İsrail, Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulması için Kürt gruplara askerî destek sözü veren önemli bir anlaşma imzaladı. Amerika da, İngiltere ile birlikte kurulacak devletin hava güvenliğini sağlamak ve incirlik askerî üssünü kurulacak devlet topraklarına taşıma sözü verdi” şeklinde bir iddia ortaya attı. Haberde ayrıca, “Kürt devleti kurulma senaryolarının CIA, MOS-SAD ve Kürt grupları arasında gerçekleştirilen toplantılarda karara bağlandığı belirtiliyordu.”¹⁸ İsrail'in Kuzey Irak Kürtleri ile ilgisi sadece imzalanan bu anlaşmadan ibaret değildir. Adının açıklanmasını istemeyen bir Türkmen yetkili: “Barzani'nin gerçek patronu İsrail. Ama biz dikkatleri bu ilişki üzerine çekme imkânına sahip değiliz. Zaten üzerimizde büyük bir baskı var. Bu riske giremeyiz. Barzani'ye bile güç yetiremezken İsrail'i iyice kar-

şıma almamız mümkün değil”¹⁹ diyerek İsrail'in Barzani üzerindeki etkinliğine işaret ediyordu.

Geçmişte bir komutan, Öcalan'ın İmralı'da örgütünü yeniden kurduğunu ve örgütünü Şam'dakinden daha iyi idare ettiği söylemişti. Bu komutanın ve diğer komutanların görevi, TSK korumasında olan bir cezaevinde illegal, Marksist, Leninist terörist bir örgütün yeniden kurulduğunu söylemek değil, bu örgütü ve arkasındaki ‘derin’ güçleri etkisiz hale getirerek, daha fazla kan akmasını engellemektir. Örgütüne cezaevinde savaşın başlatılması ya da durdurulma emrini veren Abdullah Öcalan'ı, bunca PKK eylemine, eylemlerinin yeniden başlaması ile ilgili bizim olduğu gibi herkesin kafasına takılan birçok soru vardır. Bu sorular sağlıklı bir şekilde cevaplandırılmadan PKK'yı ve PKK'nın arkasındaki derin ve karanlık güçleri anlamak mümkün olmayacaktır. İşte, kafamıza takılan bazı sorular;

1- Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu Bölgesini yaşanmaz hale getiren 30 binden fazla insanın, bir o kadar ya da daha fazla PKK'nın öldürülmesine neden olan ve ülke ekonomisini çökerten, uyuşturucu trafiğinin yoğunlaşmasıyla, faili meçhul cinayetlerle ülkenin diğer bölgelerini de yaşanmaz hale getirilmesine vesile olan PKK ile MİT'in ya da ‘derin devlet’in, PKK'nın kuruluşunda ve halen nasıl bir ilişkisi bulunmaktadır? Bu ilişki var ise -ki vardır-, görevi, ülkeyi iç ve dış tehditlerden korumak için bilgi toplamak olan ve isminin başında ‘millî’ kelimesi bulunan bir kurumun, ülkeyi siyasal, sosyal, ekonomik ve askeri yönden çökerten illegal, terörist bir örgütle ilişkisi şimdiye kadar neden sorgulanmamıştır? Siyasi hükümete bağlı olan bu kurumla ilgili olarak, geçmişteki hükümetler ya da şimdiki hükümet tarafından neden gerekli işlem yapılmamıştır?

¹⁴ Bildirici, age. s.231

¹⁵ Taha İslam, age. s.94

¹⁶ Yeni Şafak, 28 Eylül 1998'den nakleden; Taha İslam, s.87

¹⁷ Vatandaş, age. 31

¹⁸ Yeni Şafak, 10 Şubat 1999

¹⁹ Taha İslam, age.s.88

2- PKK'nın son eylemlerinin yeniden başlamasının nedeni olarak 'derin devlet ya da derin güçler' gösterilmektedir. Kimdir bu derin devlet; eski Cumhurbaşkanı Demirel bir konuşmasında 'derin devlet askerdir'²⁰ demişti. Eğer derin devlet askerse, bu ülkenin askeri niçin PKK eylemlerinin başlamasını istiyor, bu eylemlerin başlamasında ne gibi bir menfaati olabilir?

3- Abdullah Öcalan'ın bulunduğu cezaevi İmralı adasındadır. Bu adanın dört tarafı denizle çevrili ve korumasını da asker yapmaktadır. Öcalan kendi avukatlarıyla görüştüğü zaman, bu görüşmenin en ince ayrıntılarıyla kayda alındığı söylenmektedir. Peki, böylesine sıkı ve asker korumasında olan bir cezaevinden, Öcalan'ın savaş talimatını içeren mektubu şehir merkezlerinde KCK'ya, Kandil ya da Cudi dağındaki PKK'lılara nasıl ulaşabiliyor? Bildiğimiz kadarıyla bir cezaevinden bir başka cezaevine, ya da dışarıya 'görölmüştür' damgası taşımayan hiçbir mektup gönderilemezken, Öcalan'ın eylemleri başlatın talimatını içeren talimatları/mektupları cezaevi dışına nasıl çıkarılabilmektedir? Bu durum neden engellenemiyor?

4- Cuntacı Çevik Bir'in ya da sivil ve askeri diğer yetkililerin İmralı'da Öcalan'ı ziyaret ettiği söyleniyor, bu doğru mu?

5- NATO'da sayıca en kalabalık ordusuna sahip olan Türkiye ve dolayısıyla Türk Silahlı Kuvvetleri, nasıl oluyor da, 150-200 kişilik PKK'nın sınırдан içeriye sızarak karakol ya da askeri mıntikalara baskın düzenlemesini engelleyemiyor? Bu durumun hiçbir sorumlusu yok mudur ki, bugüne kadar yargılanan ya da beceremedim/sorumluyum, gencecik askerlerin ya da köylülerin ölümüne neden oldum



diyerek istifa eden hiç kimse bulunmamaktadır? PKK'lıları köylü, çoban zannederek karışmayan, ya da 60 küsur yaşındaki köylüleri PKK'lı zannederek katleden komutanlar hakkında neden yargılama süreci başlatılmamaktadır?

6- Her konuda konuşan, toplumun her kesimine nizamata veren, halka karşı masayı yumruklayan Genelkurmay Başkanı, bunca asker ölümleri nedeniyle, neden, kamuoyunu tatmin edecek bir açıklama yap(a)mıyor? 'Başımız sağ olsun' 'vatan sağ olsun' ya da 'terörün kökünü kurutacağız' türü beylik, ama ana yüreklerini soğutmayan cümlelerin zamanı çoktan geçmiştir. Bu ülke insanları sloganlaşmış ve hiçbir anlam ifade etmeyen bu sözleri 30 yıldır dinliyor, ama bir türlü terörün kökünün kurumadığını kahrolarak izlemek durumunda kalıyor. Bu durumun sorgulanması ve suçluların yargılanması için ne kadar insanın ölmesi ya da ne kadar sürenin geçmesi gerekiyor?

7- PKK tarafından karakollara, şehir merkezlerine, güvenlik güçlerinin kaldığı lojmanlara onlarca ölümlü saldırı gerçekleştirilmiştir. İşin ilginç tarafı, bu olaylar dolayı-

sıyla hiçbir askeri yetkilinin sorgulan(a)mamış olmasıdır. Oysa terörün, 30 yıldan bu yana artarak devam etmesinde, en korunaklı yerlerin bile saldırıya uğramasının engellenememesinde, başta Genelkurmay Başkanı olmak üzere, her kademedeki komutanların sorumluluğu vardır. Ancak, her ne hikmetse, bunca olaya ve bu olaylarda kimi komutanların bunca ihmaline rağmen, hiçbir komutan, şimdiye kadar yargılan(a)mamıştır. Bu komutanlara yönelik kafalardaki soru işaretleri giderilmeden, ihmali ve hatası olan komutanlar hesaba çekilip yargılanmadan, PKK terörünün sona erdirilmesi mümkün değildir. Her olayın ardından 'terör can çekiyor' ya da 'mutlaka terörün kökünü kurutacağız' diye konuşan komutanlara 30 yıldır neden terörün kökünün kurutulmadığının hesabı sorulmamıştır?

Bu ve benzeri sorular daha da çoğaltılabilir. Önemli olan soruları çoğaltmak değil, bu sorulara cevap bulabilmektir. Askeri vesayetin egemen olduğu Türkiye gibi ülkelerde, bırakın sorulara cevap bulmayı, sorulardan dolayı mahkeme kapılarında süründürülmeniz isten bile değildir!

²⁰ CNN Türk'te yayınlanan Ankara Kulisi programında (17.04.2005) eski Cumhurbaşkanı Demirel 'Kanunları icra edemeyince, o zaman, ülke elden gidiyor ve binlerce sıkıntıyla kurduğumuz devlet elden gidiyor, deyip, derin devlet devlete sanılmıştır' buyuruyor ve 'Nedir derin devlet?' sorusuna ise şu karşılığı veriyor: 'Devletin kendisidir derin devlet, askeridir.'

GAZZE ŞERİDİ'NE ABLUKANIN, TARİHİ ARKA PLANI

BBC'den aktaran: Celal SANCAR

sancarcelal@yahoo.com

Türkiye merkezli İnsani Yardım Vakfı'nın liderliğinde Gazze Şeridi'ne gönderilen yardım malzemelerini taşıyan gemilere yönelik İsrail operasyonu, konuya ilişkin tartışmaları yeniden dünya gündeminin en ön sıralarına taşıdı. Dokuz kişinin hayatını kaybettiği operasyon Türkiye ile İsrail arasındaki gerilimi zirveye çıkarırken, uluslararası siyasette bazı dengeler de yeniden değerlendirilmeye alındı. Bu haftaki gündemde birbuçuk milyon Filistinlinin günlük hayatını İsrail ablukası altında sürdürmek zorunda kalmasıyla sonuçlanan sürecin tarihine, bir pencere açıyoruz.

Gazze Şeridi'ni kimilerine göre dünyanın en büyük **"mülteci kampı"**, kimilerine göre de dünyanın en büyük **"açık hapishanesi"** haline getiren sürecin yaklaşık altmış yıllık bir tarihçesi var. Bu süreç, bir yandan yeni Yahudi devleti İsrail'in kuruluş öyküsü, diğer yandan da Filistinlilerin topraklarından edilme ve kendi topraklarında mülteci haline düşmelerinin tarihçesidir. Tabi daha somut olarak altmış yıllık olan bu tarihi, nüveleri itibarıyla yaklaşık bir buçuk asır geriye götürmek de

mümkün. Siyonist Yahudiler, o zamanlar "Filistin" olarak tanımlanan topraklarda devlet kurma çalışmalarına 19. yüzyılın ikinci yarısında başladı. Kendi ifadeyle "Vaadedilmiş Topraklar"da, devlet kurma çalışmalarının tohumu İngiltere'de atıldı. 1870'den itibaren Yahudiler bu topraklarda tarımsal yerleşim merkezleri kurmaya başladı. Siyonistler 1896'ya kadar, "Eretz-İsrail" olarak da andıkları topraklarda on yedi tarım kolonisi kurdu. Yirminci yüzyılda daha da hızlanan bu yerleşim süreci, bölgede gerilim ve şiddetin kapısını açan başlıca unsur oldu. Bu süreci şahsen yaşayan bir Filistinli olan Ahmed Abdullah'la, başından geçenleri konuştuk. Günümüzde İsrail topraklarında olan, altmış yıl önce ise küçük bir Filistin köyündeki evlerini terk etmek zorunda kalan ve günümüzde Gazze Şeridi'nin bir sakini olan Ahmed Abdullah, bir yaşındayken yaşadıklarını şöyle anlatıyor: "1948 yılında İsrail askerleri bizim köyü üç taraftan kuşattı, sonra saldırıya geçtiler; amaçları köy halkını, köyü terk etmeye zorlamaktı. Bir İsraili bize bomba attı, tüm ailemi öl-

dürdü; beş kız, üç oğlandan bir tek ben hayatta kaldım. Annem ve ben ağır yaralanmıştık, benim de öldüğümü düşünmüşler."

Gazze Şeridi'nde bir buçuk milyon Filistinli İsrail ablukası altında yaşıyor

İkinci Dünya Savaşı sonrası

İkinci Dünya Savaşı'nın müttefik güçlerin galibiyetiyle bitmesinden sonra, Filistin meselesi son safhasına ulaştı. İngiltere, Amerika'nın da yardımını aldıktan sonra Filistin meselesini Birleşmiş Milletler'e götürüp, bu sorunun çözülmesini istedi. BM, Kasım 1947'de Filistin'in biri Yahudi öteki Arap olmak üzere iki devlet arasında paylaşılmasına karar verdi. Yahudiler bu kararı kabul ederken Araplar reddetti. Kudüs şehrine ise BM denetiminde milletlerarası bir bölge statüsü tanındı; bu da Arapları tatmin etmedi ve Yahudilerle Filistinliler arasındaki gerilim, silahlı düzeye taşındı. İsrail devletinin kuruluş sürecinde yaşanan bu olaylar sırasında köyü saldırıya uğrayan Ahmed Abdullah, ifadenin gerçek anlamıyla ölümden döndüğünü anlatıyor: "Köydekiler önce öldü-



gümü düşünmüş, az kalsın gömüyorlarmış beni; bazı akrabalar bizi alıp gömmeye götürmüş. İki mezar kazmışlar; biri kızlar, diğeri oğlanlar için. Önce kızları gömmüşler, sıra oğlanları gömmeye gelince de 'En küçük çocuğu en alta mı, yoksa en üste mi koyalım' diye tartışmaya başlamışlar; sonunda en üste koymaya karar vermişler. Ağabeyimi gömdükten sonra sıra bana gelmiş; biri, gömmek için beni kaldırmak isterken yaramın olduğu yere dokunmuş, ben de ağlamaya başlamışım. O zaman canlı olduğumu anlayıp, beni bir kenara koymuşlar. Tam ağabeylerimi gömmekte oldukları sırada, birileri üzerlerine ateş açmış; onlar da beni orada bırakıp kaçmışlar."

Böylece bir yaşındaki Ahmed, kardeşlerinin mezarının yanı başında vücudu yaralar içinde tek başına kalıvermiş: "Bütün geceyi orada geçirdim, kanlar içinde yaralı bir çocuk; etrafta vahşi hay-

vanlar, köpekler. Ertesi sabah hâlâ köyde kalmış olan sağır bir kadın, köyü terk ederken bulduğum yerden geçiyormuş; beni bulup, halama vermiş."

Ahmed Abdullah'ın, Yahudilerin saldırısında aldığı yaralardan kalma şarapnel parçaları, hâlâ ayağında. Saldırıda iki abisini, beş de ablasını kaybeden bu Filistinlinin annesi de yaralanmasına rağmen hayatta kalmış. Ahmed Abdullah, daha sonra annesinin ağzından dinlediklerini şöyle anlatıyor: "Ortalığın tozu dumanı dağıldıktan sonra, benim ölmekte olduğumu düşündüğü için yardım istiyormuş. O en büyük oğluna seslenmiş; 'Muhammed, Muhammed!' Muhammed'den ses yok. Fatma'ya seslenmiş, ondan da yanıt yok. Adnan da cevap vermemiş. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyormuş, beni bir kenara koyup ayağa kalkmaya çalışmış; ama ağır yaralı olduğu için kalkamamış. Sürünerek en büyük

oğluna yaklaşmış, 'Muhammed, Muhammed!' diye seslenmiş. Muhammed ona bakıp, 'Ana susadım' demiş ve ölüvermiş. En büyük kızı olan Fatma'yla da aynı şey olmuş; Fatma, 'Anne su istiyorum' demiş ve ölmüş. Bunların acısını annem ömür boyu hissetti; ne zaman tek başına bir kenarda oturuverse, gözlerine yaşlar dolar. İşte bu anları hatırladığını anlarım o zaman."

Bir yaşındayken, şu anda israil topraklarında kalmış olan köyünün saldırıya uğraması ardından evinden ve ailesinden olan Ahmed Abdullah'ın anlattıkları.

Filistinliler için acı anılarla dolu olan, yüz binlerce Filistinliyi mülteciliğe mahkûm eden bir dönem Yahudiler için bir kaç bin yıllık mülteciliğin sona erdiği dönemdi. Bir topluluk olarak Yahudiler için belki de son iki bin yılın "en kutlu" dönemiydi bu. Filistinliler evlerinden, topraklarından,



sevdiklerinden olurken, Yahudiler İsrail devletinin kuruluşunu ilan ediyordu. Bu devletin kuruluşunun ilan edildiği gün, 14 Mayıs 1948 oldu: “Yağmurlu bir gündü, Cuma öğleden sonra bir toplantıya çağırılmıştık.”

Tel Aviv’deki bir müzede yapılan toplantıya davetli olan Ariya Hander, ikiyüz Yahudi lideri bir araya getiren bu toplantıda, İs-

rail devletinin ilanına tanık olur. Bir Yahudi devletinin ilanına ilişkin aylar süren tartışmalar ve gerilimin ardından, Yahudi liderler nihai adımı atmaya karar vermiştir. Yeni devletin kuruluşu şu sözlerle ilan edilir: “Eretz-İsrail’in, Yahudi halkının ve Siyonist hareketin temsilcisi olan Halk Konseyi’nin üyeleri olarak, Eretz-İsrail üzerinde İngiliz mandasının sona

erdiği günde bir araya gelmiş bulunuyoruz. Doğal ve tarihi haklarımız ışığında ve Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin kararı doğrultusunda, Eretz-İsrail’de bir Yahudi devletinin kuruluşunu ilan ediyoruz. Bu devletin adı İsrail olacaktır.”

Ariye Hander, bu sözleri duyduğunda hissettiklerini şöyle anlatıyor: “İçimin rahatladığını söyleyemem; çünkü İngiliz ve Amerikalıların, bizi durdurmak için mümkün olan her şeyi yapacağını düşünüyorduk. Yeni devletin kurulmasına karşı değillerdi; ama henüz bunun için zamanın uygun olmadığını söylüyorlardı.”

Tüm bu kuşklara rağmen devlet ilanı, toplantıda hazır bulunanlar tarafından coşkuyla karşılanır: “Coşkulu bir tezahürat ve alkışlar yükseldi; herkes tarihi bir an yaşamakta olduğunu söylüyordu, ‘Bu tarihi bir an; eğer bunun ne anlama geldiğini bildiğimizi ortaya koymazsak, bir daha böyle bir fırsat ele geçmez’ deniyordu.”

Önderlerinin “tarih yazma” kararlılığına rağmen, bölgede yerleşmiş olan sıradan Yahudiler arasında yaygın bir şüphe vardı; yeni devletin ayakta kalabileceğine inananların sayısı pek azdı. Buna rağmen devletin ilan edildiği salondaki coşku, sokaklara da taşmıştı: “Devlet kuruluşunun ilanının ardından sokaklara döküldük. Danslar ediyorduk; Cuma gecesini sokaklarda danslarla geçirdik. Bazıları, ‘Yapmayın, etmeyin; işlerin yolunda gidip gitmeyeceği belirsiz’ diyordu. Ama insanlar sokaklarda dans etmeye devam etti; bugünmiş gibi hatırlıyorum yaşananları.” İsrail devletinin ilanına şahsen tanık olan Ariya Hander’in anlattıkları.





14 Mayıs 1948’de BM paylaşım planı uyarınca, David Ben-Gurion tarafından İsrail Devleti’nin kuruluşu ilan edildi. Ancak bu ilandan 24 saat sonra Mısır, Ürdün, Suriye, Lübnan ve Irak orduları saldırıya geçerek, İsrail topraklarına girdiler. 1949 yılının ilk aylarında BM nezdinde İsrail ile onunla savaşan Arap ülkelerinin, Irak hariç her biri arasında doğrudan müzakereler düzenlendi ve bunların sonucunda bir ateşkes anlaşması imzalandı; İsrail’in, Filistinliler ile olan gerginliği ise hâlâ sürüyor. Az önce, altmış yıl önce yaşadıklarını aktardığımız Filistinli Ahmed Abdullah, köyünden ayrılmak zorunda kaldıktan sonra annesiyle birlikte Gazze Şeridi’ne sığınmış. Ailesinin başından geçenleri şöyle değerlendiriyor: “Bu, Filistin için kara bir gündür, varlıklı insanlarken bir anda her şeylerini kaybettiler; örneğin annem bir hanımefendiydi, babası köyün muhtarıydı, kocası toprak ağasıydı. Annem, köyün-

de hanımefendiyken, şimdi hizmetçi haline düştü. Olup bitenler hakkında ne düşündüğünü sorduğunuzda, gözyaşları içinde; ‘Evimi kaybettim, oğullarımı kaybettim, her şeyimi kaybettim; ama gururumu kaybetmeyeceğim’ diyor.”

Evlerini terk ettikten sonra, kendilerini Gazze Şeridi’nde bulan Ahmed Abdullah ve annesi bir süre hayatta kalabilmek için sokaklardan tezek toplayıp, bunları gübre olarak kullanılmak üzere çiftçilere satmış. Okul çağına geldiğinde, okula yamalı giysiler içinde ve ayakları çıplak halde gittiğini anlatan bu Filistinli, çok iyi bir öğrenci olduğunu; bu yüzden kendisine ödül olarak verilen biri mavi, biri kahverengi pantolonu bugün bile unutmadığını söylüyor. Günümüzde Gazze’de bir okul müdürü olan Ahmed Abdullah, altmış yıl önce köyüne yapılan saldırıdan bu yana yaşadıklarını şöyle değerlendiriyor: “Bazen kendi kendime, ‘Niye beni de gömüvermediler ki!’ diye

düşündüğüm oldu; ama kendi ailemi geçindirebildiğim için mutluyum. Onlar beni öldürmeye çalıştı; ama Allah beni kurtardı ve bugün burada ben, kendi ailemi yetiştiriyorum.”

Günümüzdeki manzara

Bugün Gazze Şeridi, İsrail ablukası altında; yaklaşık bir buçuk milyon kişi günlük hayatlarını büyük zorluklar altında geçiriyor. İsrail, ablukanın gerekçesi olarak Gazze Şeridi’ndeki Hamas hâkimiyetini ve bölgeden Yahudi yerleşimleri ile İsrail topraklarına atılan iptidai roketleri gösteriyor; karşıtları ise, İsrail’in bu gerekçesinin bir bahaneden ibaret olduğu kanısında. Dünyanın hemen her kesiminden, ablukanın kaldırılması yönünde talepler geliyor; ancak henüz bu yönde atılmış somut bir adım yok. Kimi yorumcular bu belirsizliğin sürmesi halinde, sorunun faturasının daha da büyüyeceği kanısında. (BBC, 10.6.2010)

GAZZE'DE BİR İŞGAL YAŞANIYOR?



Mahmut Celal ÖZMEN

usve1970@yahoo.com

31 Mayıs 2010'da, işgalci Yahudi varlığı tarafından saldırıya uğrayan İHH Gemisi Mavi Marmara'da 9 kişinin ölümü ile sonuçlanan olayın üzerinden günler geçmiştir. Dünyayı ayağa kaldıran hararetili ortamdan geriye sadece havada uçuşan, hiçbir yaptırım gücü olmayan, basit, cüce demeçlerin titrek ve korkaksı seslerinin yansımaları kalmıştır.

Gazze'ye düzenlenen insani yardım birileri için iyi niyetler çiziyor olabilir fakat asıl gerçek bu değildir. Duyguların kabardığı ortamlarda insanlar asıl gerçeklerden ya uzak kalır veya gerçekleri görmek istemezler. Bu olayda da böyle olmuştur.

Şunu biliyoruz ki; Gazze'de büyük bir sorun vardır. Buna; *"insani bir problem yaşanıyor"* diye bir yaklaşımsa hataların en büyüğüdür. Gazze'de bir insanlık dramı, insanlık ayıbı yaşanmıyor. Gazze'de bir işgal yaşanıyor! Bu işgal sadece Gazze'de değil Filistin'in bütününde, Irak'ta, Afganistan'da, Kafkaslarda ve diğer İslam beldelelerinde kendini göstermektedir. Fakat Yahudi varlığının işgal ettiği yerlerde bu durum daha vahşi bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

İşgal edilmiş bir yer için "insani yardım" (bu söylemin uluslar arası örfte ve antlaşmalarda afet, açlık, hastalıklar, büyük maden kazaları gibi durumlarda geçerli olduğunu bilinmektedir. Uluslar arası savaş kurallarının işlediği savaş ve işgaller için ise savaş kurallarından kaynaklanan antlaşma ve sözleşmeler devreye girer. Tabii ki bu bahsettiğimiz hususlardaki kuralların şu an ki hali ile hiçbir İslamî yönü yoktur.) ne kadar söz konusu olabilir ki?! Böylesi durumlarda "insani yardım" ve sivil örgütlerin kullanılmasının tek bir yönü olabilir o da siyasi hedeflere ulaşma maksatlıdır.

İHH'nın organizesinde düzenlenen Gazze'ye yardım amaçlı seyahat birçok devletin istismar ettiği bir konu haline dönüşmüştür. Fakat olayları daha derinlemesine incelediğimizde bu olayın arkasında ABD'nin olduğunu görürüz. Kısaca biraz geriye giderek bu süreç nasıl geliştiğine bir bakalım.

-Suriye-İsrail ilişkilerinde bir yol alınması için, Türkiye daha önce aracı devlet rolünü üstlenmiş (2007 yılında Türkiye'nin İsrail ve Suriye arasında görüşmelerin başlaması için arabuluculuk yapması yeniden gündeme geldi. Erdo-

ğan'ın Nisan 2008'te Suriye'ye gerçekleştirdiği ziyarette arabuluculuk konusu gündeme geldi. Türkiye her iki tarafın mesajlarını birbirine ilettiler, istenen güvenceler konuşuldu, aracılı görüşmelerin gerçekleşmesi için ortam hazırlandı. Nihayet 21 Mayıs'ta İsrail ve Suriye yetkilileri Türkiye'nin gözetiminde aracılı görüşmelere başladıklarını ilan ettiler. [stargazete](#)) fakat bu girişim Yahudi varlığının çekilmesi nedeniyle ile başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

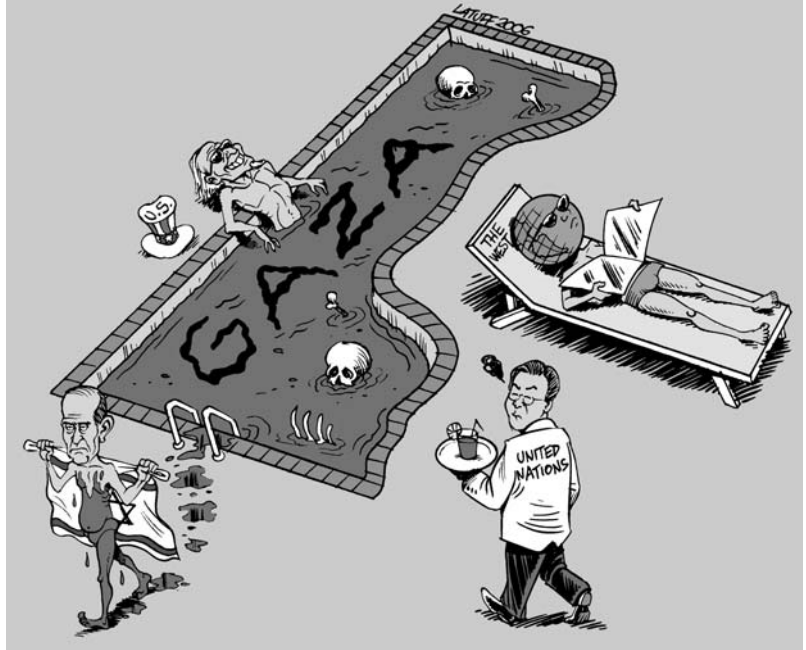
-Mısır üzerinden Gazze'ye giden yardım konvoyu saldırıya uğramıştır. (06.01.2010- Dün akşam saatlerinde Mısır, aniden Filistin konvoyuna taş, sopa ve biber gazlı bir saldırı düzenlemişti. Filistin konvoyu, hem Arış limanının dışından hem de daha önceden içeriye sızan Mısır polislerinin saldırısına uğramıştı. [israhaber](#)) zor da olsa neticede konvoy Gazze'ye giriş yaptı.

Bu girişimler Yahudi varlığının masaya oturtulması için Türkiye üzerinden ABD'nin uyguladığı siyasi manevralardı. Fakat her defasında Yahudi varlığı bölgede kalıcı hiçbir antlaşmaya oturmak istemediğini gösterdi.

- Amerika'yı asıl kızdıran mesele ise Yahudi varlığının İran'ın nükleer santrallerini vurma arzusunun önüne geçememesinden kaynaklanıyor. Yahudi varlığı iki seneye yakın bir süredir İran'ın nükleer santralini vurma için fırsat gözetmekte, her defasında ABD tarafından bu önlenmektedir. (Yakın bir gelecekte İsrail'in İran'ın öncelikle nükleer tesislerini hedef alan bir hava saldırısı düzenleme ihtimali dışlanmamalıdır. Cumhuriyet) Yahudi varlığı bölgede kendi gücünden üstün bir gücün olmasını arzulamamaktadır. Amerika ise dostu (!) İran'ın bölgedeki varlığına şu an zarar gelsin istememektedir. Yahudi varlığı bu noktada arkasına ekonomik ve siyasi çöküntü içerisinde olan Avrupa Birliği (AB) kışkırtmacılığı olarak bir savaşın doğmasına öncülük etme meyillidir. Amerika ise o bölgede şu an bir savaşa girecek kadar kendini hazırlıklı görmediği gibi zararına olacağına kanidir.

ABD'nin bilgisi dâhilinde Brezilya-Türkiye-İran nükleer uranyum takas anlaşması gündeme gelmişti. (Türkiye ve Brezilya'nın arabuluculuğunda İran'ın 'evet' dediği uranyum takas anlaşmasına karşın BM Güvenlik Konseyi'nden Tahrân'a karşı yeni yaptırımları geçiren ABD yönetimi, takas anlaşmasının "hâlâ masada" olduğunu bildirdi. haberayna -11.06.2010)

Bu kısaca bahsettiğimiz hususlarda yansıdığı gibi Yahudi varlığının gösterdiği tavırlar bölgede kargaşanın çıkması yönündedir. Yahudi varlığının temelinde şiddet, kan ve fitne vardır. O da bilmektedir ki bölgede suların durulması; şu an hem ekonomik, hem siyasi zorluklar içerisinde olan ABD'nin işine yarayacaktır. Ayrıca ABD bu günkü sınırlar çerçevesinde Yahudi varlığından Filistinlilerle anlaşmasını istemektedir. Bu en azından şu



an için de olsa Amerika'yı bölgede rahatlatacak siyasi bir girişimdir. Fakat Yahudi varlığının şımarık çocuğu ABD'nin bölge siyasetini zora sokmaktadır. Bundan rahatsızlığını Amerika çeşitli vesilelerle dile getirmektedir.

Dolayısı ile Yahudi varlığına daha ciddi girişimlerin gösterilmesi için ABD'nin isteği üzerine Türkiye'den böyle bir girişime öncülük etmesi istenmiştir. Ayrıca böylesi bir operasyonun günler öncesinden planlandığı da bir gerçektir. (İsrail'in insani yardım gemisine yaptığı kanlı baskın hakkında yeni detaylar ortaya çıkmaya başlıyor. Katliamdan sonra propaganda haberlerine ara vermeden devam eden İsrail basını yeni bir iddiayı ortaya attı. İddiaya göre ABD İsrail'i baskın konusunda cesaretlendirdi ve göz yumdu. ABD yönetimi, Mavi Marmara baskınından sonra "Operasyondan haberimiz yoktu" açıklamasını yapmıştı. Ancak Arutz Sheva gazetesinin haberine göre Obama operasyonun detayları için İsrail ile pazarlık bile yaptı, göz yaşartıcı bomba ve aşırı şiddet kullanılmaması konusunda uyarıda bulundu. İsrail ko-

mandoları tarafından 30 Mayıs'ta Gazze'ye yardım taşıyan Mavi Marmara gemisine uluslararası sularda gerçekleşen ve 9 kişinin ölümüyle sonuçlanan baskının ABD ile istişareler sonucu yapıldığı iddia edildi. İsrail'de yayınlanan Arutz Sheva gazetesinin Amerikan diplomatik kaynaklara dayanarak verdiği habere göre İsrail, gemiye baskın düzenleyeceği bilgisini günler öncesinden ABD Başkanı Barack Obama'ya bildirdi. [dunyabulteni](#))

Fakat Yahudi varlığı bu girişimin kendine barışçıl yaklaşımdan öte baskı amaçlı olduğunu anlamış olacak ki Amerika'yı dinlemediği gibi hiçbir antlaşma ve uluslararası hukuk (!) gözetmeksizin şiddetli bir şekilde askeri baskınla yanıt vermiştir.

ABD'nin bölgedeki menfaatlerine öncülük etmek için böylesi bir atılım Türkiye için ne gibi menfaatler getirecekti bir de ona bakalım.

Yahudi varlığı bölgede iki ülke tarafından beslenmekte ve onlardan tam destek almaktadır. Biri Türkiye Cumhuriyeti, diğeri ise Mısır'dır. Mısır'ın son dönemlerde

bölgedeki etkinliği gittikçe düşmeye başlamıştır. Ayrıca Gazze bölgesine bir destek Hamas'a destek anlamına gelir ki bu da Mısır içerisinde İslami hareketlerin(!) aktifleşmesini sağlar. İç siyasette malzeme haline getirilip bölge Müslümanları üzerinde etkisiz bırakabilir. Dolayısıyla Mısır'ın ve Suriye'nin Hamas'ı kontrolü yerine Türkiye üzerinde Hamas'ın kontrolü sağlanacaktır. Nitekim de öyle olmuştur. Türkiye'nin yaklaşımları çerçevesinde Hamas'la varılan antlaşmaya göre, Yahudi varlığının son Gazze saldırısından sonra, Yahudi varlığı bölgesine tek füze dahi atılmış değildir. Ayrıca Hamas'ın uyumlu hale getirilmesi için Türkiye elinden geleni yapmaktadır. (Başbakan, Hamas'ı, Arafat gibi barış ödülü alabilecek bir örgüt haline gelmeye teşvik ederse, hele de nüfuzunu o yönde kullanırsa hem Türkiye'nin "yumuşak gücü" çok daha güçlenir, hem Netanyahu politikalarına karşı elimiz daha da güçlenir. Milliyet -8 Haziran 2010. Bir Rus gazetesinin sorusu üzerine Gül ve Medvedev, Ortadoğu sorununa ilişkin benzer bir yaklaşımı ortaya koydu. "Hamas dışlanamaz" mesajını veren Gül, bölgenin bazı grupları dışlayarak barış tesis edilemeyeceği uyarısını yaparken "Bu konuda Rusya'nın çabalarını takdir ediyorum" dedi. Radikal -12.5.2010)

Ayrıca bu çıkışları ile Müslümanların teveccühünü kazanan Türkiye, İran ve Suriye'nin güdümünde bulunan Hizbullah'ın da kontrolünü eline geçirmek istemektedir. Nitekim son Gazze olayı ile bağlantılı olarak İslam âleminde liderlik koltuğuna oturmayı başaran(!) Türkiye ile Hizbullah arasında sıcak gelişmeler yaşanmaktadır. (Nasrallah, "Türkiye konuyla en fazla ilgilenen ülkedir. Ben Türklerin özgürlük gemisindeki varlığının bu filoya ek değer kattığını düşünüyorum. Türkiye gerçek bir bölgesel

güçtür, İsrail bu yüzden Türkiye'den çekinmektedir ve Türkiye ile ilişkilerin kesilmemesi için hesaplar yapmaktadır. arenagazetesi -5 Haziran 2010) Hizbullah Genel Sekreteri Hasan Nasrallah, Türkiye'nin İsrail ile arasındaki son gelişmelerden sonra bölgede durumun çok farklı olacağını belirterek, "Türkiye hem Arap dünyasını hem İslam dünyasını kazanacak; hem Arap hem de İslam dünyasında önemli bir yere sahip olacaktır" dedi. 12:35 | 05 Haziran 2010 habergerç)

Bu fırsatları Türkiye kendi kendine yakalamış değildir. Amerikan politikasının Türkiye üzerinde etkin rol oynamaya başlaması ve ABD eksenli bir siyasetin yürütülmesinden kaynaklanmaktadır. Nitekim olay sonrası yapılan açıklamalara baktığımızda Amerika'nın beklentilerine göre bir siyaset yürüttüğü ortadadır. Ayrıca son olayda da Amerikan parmağı olduğu çok açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. (İsrail'i kınamaktan kaçınan Obama, kanlı saldırı ile ilgili olarak ilk kez konuştuğu CNN'de Larry King'in sorularını cevaplandırdı. Obama, King'in, "Eski Başkan Carter, Gazze'ye yönelik ablukayı kırmaya çalışan filodaki gemilere yönelik İsrail'in saldırısını kınadı. Siz bu konuda nerede duruyorsunuz? Eski bir Amerikan Başkanı kınadı" sorusu üzerine şunları söyledi: "Şu anda önemli olan, bölgedeki mevcut kördüğümünden çıkmamız ve bu trajediyi bir fırsat olarak kullanmamız. Böylece İsrail'in güvenlik kaygılarını nasıl karşılayabileceğimizi, ancak aynı zamanda da Filistinliler için fırsatlar açmaya nasıl başlayabileceğimizi, tüm ilgili taraflarla nasıl çalışabileceğimizi çözebiliriz. Tüm bu süreçte Türkiye'nin de olumlu bir sesi olabileceğini düşünüyorum. Bu trajedi üzerinde çalıştığımızda ve herkesi bir araya getirdiğimizde, İsrailiiler ve Filistinlilerin barış ve güvenlik içinde yan yana

yaşayabilecekleri iki devletli çözüme nasıl ulaşabileceğimizi de çözebiliriz" CİHAN -04.06.2010)

Kısaca özetlemeye çalıştığımız bütün bu olaylardan ortaya çıkan netice şudur ki; Türkiye Cumhuriyeti devleti ve yöneticileri Müslümanları bir kez daha aldatmıştır. Müslümanlara ihanet etmiş onların duygularıyla oynamışlardır. Hem de bu sefer Müslüman kanı dökülmesine göz yumarak bu işi gerçekleştirmiştir. Uluslararası sularda Yahudi varlığının önüne hiçbir korumadan gönderilen bu insanların göz göre göre öldürülmesine seyirci kalınmıştır. BM'ler, NATO, Arap Birliği, İKO (İslam Konferansı Örgütü) nezdinde ateşli sözlerle, bir iş yapıyor muşcasına, bir o tarafa bir bu tarafa koşuşturarak fırtınalar kopartan Türkiye yöneticileri elleri boş, gönülleri ise Amerika'nın işlerini getirmekle huzurlu bir şekilde yerlerine oturmuşlardır.

Şu ana kadar bu örgütlerden Yahudi varlığı hakkında hiçbir müspet sonuç çıkmadığını bile bile böylesi bir çılgınlık yapmanın anlamı ne! Olsa olsa Müslümanların duyguları ile oynamak, olayların gerçek çehresini gizlemektir. Nitekim oynadılar da! Nitekim Türk bayraklarını ve Tayyip Erdoğan posterlerini birçok İslam beldelerinde ellerde taşıttırdılar, insanları sokaklara döktüler, onları ateşli konuşmalarla yönlendirerek asıl yapılması gerekenleri unutturdular.

Duygular kabardığında insanlar siyasetin gerçek yüzünü görmede zorlanırlar veya göremezler. Bu da meseleye ideolojik açıdan bakamadıklarından kaynaklanmaktadır. İşte o göremedikleri ve alkış tuttukları başlıklardan birkaçı:

-Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, İsrail'in Gazze'ye yardım götüren gemilere yönelik saldırısını, "gerekçesi ne olursa olsun uluslararası hukuka tamamen aykırı bir

devlet terörü” olarak niteleyerek, “Bu saldırı mevcut İsrail Hükümeti’nin bölgede barış istemediğini bir kez daha açık ve net olarak ortaya koymuştur” dedi. (ntvmsnbc)

-Biz uluslararası yasalardan yana olmayı sürdüreceğiz. Biz, İsrail halkına karşı değiliz. Ancak Netanyahu, bu korsanlık ve de terör eyleminin sorumluluğunu üstlenmelidir” (18.06.2010 -Zaman)

-Erdogan, İsrail hükümetinin, kendi ülkesinin güvenliğini tehdit eder derecede etrafına düşmanlık yaydığını belirterek, “Bu politikaların, başta İsrail olmak üzere kimseye bir faydası yoktur. İsrail, yaklaşımını ivedilikle gözden geçirmelidir. Bizim İsrail halkıyla bir sorunuz yok. Bizim ve insanlığın İsrail yönetimiyle sorunu var.” diye konuştu. (03.06.2010 -İsrahaber)

-Türkiye İhracatçılar Meclisi’nin (TİM) Genel Kurulu’nda konuşan Erdoğan şunları söyledi: Bugün bizim yaptığımız sadece dostluğu koruyabilme gayretiydi. Ama İsrail yönetimi maalesef bunun farkında olmadı ve tarihi bir yanlış yaptı. (04.06.2010 -turktime)

-Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, açılış için gitti Konya’da konuşmasında İsrail’e hitaben Tevrat’tan bir alıntı yaptı ve İbranice seslendi: *Lo tir’tsach -öldürmeyeceksin dedi.* (04. 06. 2010 -internethaber)

Altını çizdiğimiz ve daha burada alıntı yapmadığımız birçok açıklamalarda meseleye hangi boyuttan yaklaşıldığı ortadadır. Yahudi varlığının devlet olarak kabul edilmesi, meselenin uluslararası hukuka (!) havale edilmesi, insan hakları sorunu olarak görülmesi, Tevrat’tan alıntılar yapılması vs...

Bütün bunların yanında Yahudi varlığının elçilerinin kovulmadığı gibi hiç bir ticari ve askeri antlaşmanın da iptal edilmeyeceği söz

konusudur. Maalesef bunun yanında vatandaşını korumaktan aciz bir ordu ile karşı karşıya kalınmıştır.

İskenderun’da öldürülen 6 asker ve son günlerde yeniden tırmanışa geçen PKK olaylarının arkasında İsrail parmağı olduğu (AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, “Olayın tesadüfi olmadığını düşünüyoruz. İskenderun limanının çok içeride olması şüphelerimizi artırıyor” dedi. turktime - 01 Haziran 2010 Salı 06:28) bilindiği halde bir hiçbir askeri icraat ortaya konmuş değildir. Hatta korumayı geçelim askerlerden şu açıklamanın dışında doğru-dürüst bir açıklama dahi gelmemiştir:

Genelkurmay Başkanlığının internet sitesinde yer alan bilgi notunda şöyle denildi: “İsrail Genelkurmay Başkanı bugün saat 16:00’da Genelkurmay Başkanını telefonla arayarak, Doğu Akdeniz’de meydana gelen olay hakkında bilgi vermiştir. Görüşme esnasında Genelkurmay Başkanının, İsrail Genelkurmay Başkanına, uluslararası sularda meydana gelen bu olayda askeri güç kullanılmasının, vahim ve kabul edilemez olduğunu ve olaya bu şekilde müdahale edilmesinin ortaya çok ciddi sonuçlar getirdiğini belirtmiştir.” (haberpan -31 Mayıs 2010)

Yahudi varlığı ile kirli ilişkileri bulunan, silah ihalelerinde Yahudi varlığı ile generallerin gizli ilişkilerinin ve sözleşmelerinin olduğunu düşünürsek bu ordunun yerinden bir adım ileri gideceğini elbette düşünemeyiz. Vatandaşını koruyamayan bir ordunun kimler için var olduğunu, ne için varlığını sürdürdüğünü elbette sorgulamak gerekir.

Şunu bir kez daha vurgulamak istiyoruz. Yahudi varlığı bir devlet değil işgalci bir varlıktır. Onunla devlet ilişkileri temel alınarak hiçbir siyasi, ticari ve askeri antlaşma yapılamaz.

“İnsani yardım” amaçlı hareketlerin arkasına saklanarak, “bu bir insanlık ayıbıdır” diyerek hareket etmek olayı sapırtma ve korkaklığın ürünüdür.

Şu ana kadar İslam beldelerindeki hain yöneticiler ve de zincire vurulmuş askerlerden doğru-dürüst bir icraat ortaya konmuş değildir. Hele hele İslamî bir çözümde ise asla bahsetmiş değildir ve edemezler de!

Bu mesele Müslümanların acilen çözmesi gereken meselelerinden bir tanesidir. Bunun çözümünü tahrif edilmiş ve hükmü kaldırılmış Tevrat’tan değil Kur’an’dan alınır.

“Onlarla savaşın ki Allah sizin ellerinizle onları cezalandırsın, rezil etsin, sizi onlara karşı muzaffer kılsın ve mümin bir toplumun gönüllerine şifa versin.” (Tevbe 14)

Yahudi varlığını yok etmenin, Gazze, Batı Şeria ve diğer bölgeler üzerindeki ablukayı önünden ve arkasından kırmanın yegâne tek yolu işte budur...

Sizlerin Kur’an diline sahip bir kavme mensup olduğunuzu iddia eden ey Arap yöneticileri, sizlerin Osmanlı ailesinden olduğunuzu iddia eden ey Türkiye yöneticileri, sizlerin “İsrail’i” haritadan dahi silcek üstün bir güce sahip olduğunuz yaygarası yapan ey füzelere sahip yöneticiler işte yegâne yol budur. Şu anda hani neredesiniz ey İran ve Pakistan yöneticileri?!

Yaygaralar koparttığınızı işittiğimiz halde niçin hiçbir icraat göremiyoruz? Yoksa koparttığınız bu yaygaralar kamuoyunu aldatmak ve onlarla alay etmek için midir?

İşte yegâne yol budur ey insanlar! O halde dosdoğru sahih çözüm dururken ne diye nerde eğri bğr çarpık çurpuk bir çözüm varsa onların peşine düşüyorsunuz?!



GAZZE'YE...

Hayriye BİCAN

Filistin İslam yurdu. Kudüs İslam Dünyası'nın kalbi. Mescid-i Aksa Müslümanların sevdası. Gazze izzet merkezi. Bu direniş toprakları baştanbaşa onurun rengine boyanmış. Siyonist İsrail'in zulmü altında ezilen Gazze imkânsızlıkların kısılcığında. Tüketim toplumunun modern oburları olarak oradaki zorlukları tahayyül etmek çok zor. Gazze'de bir saniye olsun nefeslenmeyen, toprağını şefkatle avuçlamayan, halkıyla karşılaşmayan, çocuklarının gözlerine bakmayanlar, bakamayanlar Gazze'yi anlayamazlar, orası hakkında ahkâm kesemezler. Orada yaşanan insanlık adına onur kırıcı manzaraları görmezden gelmek ancak yüreksizlerin işidir. İnsan olan, Siyonist işgalin bu topraklarda uyguladığı alçaklığı asla kabul etmez.

Siyonist İsrail'in zulmü altında ezilen, yok olan Filistinli annelerin gözyaşlarına, Filistinli çocukların çılgınlıklarına, Gazze'nin çağrısına kulak vermek lazım. İşte bu bilinçle vicdanlı insanlar, Mavi Marmara'ya binerek yola koyuldular Akdeniz sularında. Gazze'ye özgürlük diyerek, oradaki ablukayı kırmak için yola çıkanlar Siyonist İs-

rail'e karşı bir vicdan ayaklanması başlatmışlardı. Dünyanın vicdanlı insanların isteği Gazze'yi ablukadan kurtarmak için çabalamaktı. O yürekli insanlar, daha ne kadar Filistinli kardeşlerimiz yalnız ve çaresiz kalacak? Kardeşlerimizi, haydut/ gaspçı bir terörist devletle yapayalnız ve çaresiz bıraktığımız yetmedi mi? diye seslendiler, küresel dünyanın atomize olmuş insanına.

Arzı imar, insanı inşa sorumluluğunun farkında olarak hakikati düşünüp, doğruyu görmeye gayret eden insanın kalp gözü açıktır. Fıtratına dönen insana firaset bahşedilir. Bu farkındalık bilinciyle dopdoluydu özgürlük konvoyuna katılanların her biri. Onlar insani yardım diyerek insanlık vicdanını Gazze kıyılarına ulaştırmak için, ambargoyu delmek için binmişlerdi Mavi Marmara'ya. Gazze'yi gözler önüne, gönüllerin başına koyarak oradaki caniliğe dikkat çekmek istiyorlardı.

Çünkü onlar biliyorlardı ki; Sözler, sesler, ameller ile bir kalbe dokunmak, hüznüleri paylaşmaktan daha değerli değildi hiçbir şey. Acıları azaltmak ve yaraları sarmak için muhabbet, sabır ve daya-

nışma devşirmek gerekir. Hüzne sevinci, acıya tatlıyı, eksige tamamı, aza çoğu katarak an be an bir olmak, birlik olmak ne güzel... Gönüller hisseder, duyguları ayaklandırıp harekete geçirmeden olmaz. Gazze bizden ses bekliyor, umut bekliyor.

Merhamet kalbe uzanan yoldur. Merhametsiz, şefkatsiz kalpler kısırdır, koştur. Hiçbir el muhtaç olan kardeşinin yaralarını sarmak için uzanan elden daha bahattıyar değildir. Hiçbir dil hakkı söylemek için mücadele eden dilden daha kuvvetli değildir. Merhamet mü'min kalplerin derinliğini, enginliğini, güzelliğini ortaya koyar. Akliselim sahibi her insanın, mecalsiz dizlere kuvvet, tutamayan ellere güç, yorgun bedenlere rahat, suskun dillere ses, küskün çehrelere umut olmak zorundadır. Hüzünlü gönüllere sevinç, kederli yüzlere mutluluk tohumlarını saçmak için çalışmaktan daha mutluluk verici bir amel var mı ki bu bizim sorumluluğumuz.

Evet, ne yazık ki Filistin, Kudüs'ten Gazze'ye alevler içinde yaniyor. Kan ve gözyaşı sarmış arzı mukaddesi. Hüzün bitmiyor. Kudüs'ün iç yakan, yürek burkan

mahzunluğuyla gözler yaşla dolup taşıyor. Gazze yürekleri yakıyor. Canımız, özümüz acıyor. Can evimizden vuruluyoruz. Göz pınarlarından kabaran damlacıklar yanaklara doğru süzülürken gönülleri yakıyor. Tarifsiz bir elem, bir ateş sarıyor ruhları. Dudaklarda biriken inilti, niyazlar olarak Rabbe yükseliyor. İçimizdeki yangın dualara dönüşüyor. Sonra dünya istikbarına karşı öfkeyi kuşanıyor gönülleri. Evet, şimdi hakkı haykırmak zamanıdır, zalimin pervasızlığına karşı.

İslam'ın ilk kiblesi, mirac mahalli, çevresi Allah tarafından mübarek kılınan bu kutsal beldeyi dünyevi telaşın gündemine kurban ediyoruz, unutuyoruz. Ama o, çılgınlıklarıyla sağır kulaklarımızı, kör gözlerimizi, hissiz kalplerimizi canlandırıyor. Direnişi, dik duruşu, izzeti öğretiyor. Dünyalık zevk ve çıkar tufanına kurban verdiği-miz duygularımızın kırıntılarını toparlamanın telaşına düşüyoruz. Kendimizi arıyoruz. Nefsimizi sorguluyoruz. Mücadele hızımız, çevikliğimiz ne kadar? Hayat çabamız, gaflet kat sayısını azaltmak için mi, yoksa kalınlaşıyor muyuz düşmanımızı?

Medeniyet beşiği, Peygamber diyarı bu kutsal coğrafyaya tarih şuuruyla sahip çıkmalıyız. Tarih-sel hafızamızı diri tutmalıyız. Kan ve gözyaşı ile yoğrulan Filistin topraklarında olanları, yaşananları asla unutmada-n Siyonist işgalin canavarlaşarak bu kutsal toprakları nasıl ifsat ettiğinin farkında olmalıyız. Kudüs için bir şeyler yapmak gerekiyor. Çünkü Kudüs bizindir ve bizim kalacaktır. Filistin sevdalısına Kudüs'ü, Gazze'yi zalimlerin elinde bırakmak yakışmaz. Kudüs'ün özgür günlerini görmek için mücadele etmek şart.

Filistin, mirac toprakları, yükseliş basamakları, gök kapılarının açıldığı mekânlardır. Kur'an'da İs-râ ve Mirac hadisesi anlatılırken, bu mucizenin vuku bulduğu mekânın da çok değerli olduğuna dikkat çekilir. Mescid-i Aksâ'dan "Çevresini mübarek kıldığımız" şeklinde bahsedilir. Bu tabirle mescidin her yanını rahmet ve bereketle kuşatılıp mübarek kılındığı ifade edilir. Bu kutsal mekânlar ümmetin kalbindeki yerini her zaman korumalıdır. Mirac ruhunu özümseyip, taşıyanlar Mirac mekânlarına duyarsız kalır mı? Oradaki kardeşlerini yalnız bırakır mı?

Küresel emperyalizmin ağır olumsuz etkileri altında kalan İslâm Dünyası'nın, yenilenmesi, derin bir soluk alması için taptaze bir Mirac ruhunu, şuuru ihya etmesi acilen şarttır. Zihnini, kalbini modern küfrün yanlışlıklarıyla, yalanlarıyla dolduran insan Mirac/terakki/yükseliş yaşayamaz. Mirac mesuliyetini hissetmeyenler, insanı insan yapan değerlerin bir bir kaybolmasına, zulme ve haksızlığa, caniliğe karşı onurlu bir tepki geliştiremezler.

Özgürlük filusunda gemiye binen vicdanlı insanlar, yönlerini terakkiye, yükselişe, insani seviyeyi korumaya yani Ahsen-i takvim'e çevirmişlerdi. Mirac topraklarına yönelen bu şerefli topluluk mirac ruhunu da yoğun olarak yaşıyorlardı. Bu yüceliği talep onları aktif ve ederek hak için yürümeye zorlamıştır. İnsanlığa karşı işlenen canilikleri asla kabul etmeyen, insanlık vicdanını ayakta tutan, insana insanlığını hatırlatan, dünyaya nasıl insan olunacağını gösteren, insan kalmanın imkânlarını takip eden vicdan sahipleri kardeşlerinin acılarına duyarsız kalmadılar. Gazze'yi dünya şehri yapmak için yola çıktılar. Çünkü yaralıların, hastaların, çocukların, bebeklerin acı-

Kan ve gözyaşı ile yoğrulan Filistin topraklarında olanları, yaşananları asla unutmada-n Siyonist işgalin canavarlaşarak bu kutsal toprakları nasıl ifsat ettiğinin farkında olmalıyız. Kudüs için bir şeyler yapmak gerekiyor. Çünkü Kudüs bizindir ve bizim kalacaktır. Filistin sevdalısına Kudüs'ü, Gazze'yi zalimlerin elinde bırakmak yakışmaz. Kudüs'ün özgür günlerini görmek için bu uğurda mücadele etmek şarttır.

larına, açlıklarına, yoksunluklarına duyarsız kalamazdı vicdanlı insanlar. "Rotamız Filistin, Yükümüz İnsani Yardım" diyerek yola çıktılar. Gazze'yi bilmek, Gazze'yi yaşamak, Gazze'yi yaşatmak için.

Vicdanın sesine göre rota belirleyerek Gazze'ye yönelen, oradaki işgali ve ablukayı kırmak için insani yardım götüren "Özgürlük Filosu" bilinçli bir sivil itaatsizliği gerçekleştirmiş, insanlığa güzel bir örnek yaşatmıştır. Siyonist emperyalizme karşı vicdanları ayaklandı-rarak insani yardım gemisine binen gönüllülerin tek amacı sağ salım olarak Gazze'ye girip, Gazze ile hasret gidererek, onları heyecanla bekleyen kardeşleriyle kucaklaşarak yardımı ulaştırmaktı. Ahmet Salih'in şekerlerini, Ayşe Teyze'nin gözyaşlarıyla pişirdiği sarmasını, Ali amca'nın selamlarını...



Ama Siyonist İsrail çirkin yüzünü, Siyonist vahşet acımasızlığını bir kez daha açık bir şekilde ortaya koydu. Akdeniz sularına masum kanı karıştı. Akdeniz'de insanlık vicdanı vuruldu. Özgürlük ve barış tutkunu bir gemi dolu su insana ateş açan korsan İsrail, sadece yardım taşıyan sivil bir gemiye saldırdı. Dokuz can şehit verildi. Bu İsrail terörüne, bu cinayete insanlık vicdanı isyan ediyor, edecek... Gazze gazisi Kağan bebek de, Gazze şehidi Furkan da asla unutulmayacak. Onların tutuşturdukları meşale Gazze yoluna hep ışık tutacak.

Gemi saldırısıyla Siyonist İsrail vahşetinin mini bir örneğini sundu sadece. Yıllardır yaptıkları barbarlıklardan sadece küçük bir örnek. Yaşanılan bu üç gün Gazzelilerin, Filistinli tutukluların yaşadıklarından sadece küçük bir sahne. Açlık susuzluk Gazzelileri incitmiyor. Aç olmak susuz olmak ayıp değil. Bu durum kardeşlik iddiasında bulunanların yani bizim ayıbımız. Onlar açısından asıl zor olan acı olan, vatanında insanlık dışı muameleyle maruz kalmak...

Mirac ruhunu özümseyip içselleştirerek yaşayanlar hak ve adalet safında yer alırlar. Yalnız da kalsalar mazlumun yanında kalırlar. Adaletin tahakkuk etmesi için çalışırlar. Adaletli olmak aynı za-

manda ahlaklı olmak demektir. Çünkü herkes için hak ölçülerine göre bir yaşam talebinde bulunanlar, bu doğrultuda mesai harcayanlar erdemli insanlardır. İyiliklerin çoğalması ve kötülüklerin azalması daha doğrusu yok olması için mücadele ederler. "Ya siz de birbirinize iyilikleri emreder, kötülüklerden sakındırır. Zalimin zulmüne mani olursunuz. Ya da Allah (c.c) kalplerinizi birbirine benzetir. (Hepinizin kalbini kötülükte birleştirir). İsrail oğullarına lanet ettiği gibi size de lanet eder." (Ebu Davud).

Mirac ruhunu özümseyip, taşıyanlar mirac mekânlarına duyarsız kalamaz. Oradaki kardeşlerini yalnız bırakamaz. Ruhunda miraca dair duygu ve davranışlardaki kemali yakalayan mü'min, asla mirac topraklarından vazgeçmez. Çünkü orası peygamberler diyarıdır, gök kapılarının açıldığı mekânlardır. Ruhunu bu şuurla tezyin edenler, Mescid-i Aksâ'nın sesine kulak vermek zorundadır.. "Size ne oluyor da, Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu şehirden çıkar. Katından bize sahip çıkan gönder, katından bize bir yardımcı lütfet diyen zavallı çocuklar, erkekler ve kadınlar uğrunda ve Allah yolunda savaşmıyorsunuz?" (Nisa-75)

Müslüman'ın hayatında Kudüs önemli bir yer işgal eder. Kudüs

vahye dayanan dinlerin merkezi konumundadır. Peygamberlerin birçoğu ömürlerini burada geçirmiştir. İnsanlığın Kudüs'e ihtiyacı var, oradan yayılan ışığa muhtaçtır her insan. Çünkü Kudüs iman ve tevhid mücadelesinin merkezi, medeniyetin beşiğidir. İslam âleminde darbı mesel haline gelen "Kudüs'ün halini söyle, ümmetin halini söyleyeyim" sözü çok önemli bir gerçeğe dikkat çekiyor. Kudüs'te kan durmazsa dünyada da kan durmaz. Kudüs'te barış olmazsa dünyada da barış yolları açılmaz.

Mescid-i Aksa ilahi şahittir, ilk kible, semboldür. Müslümanlar, Allah'ın (c.c) etrafını mübarek kıldığı Mescid-i Aksa davası etrafında toplanıp, Allah yolunda mücadele etmelidirler. Çünkü İslam Ümmetinin kurtuluş ve özgürlüğü, Mescid-i Aksa'nın, Kudüs'ün, Gazze'nin kurtuluşuna bağlıdır.

Siyonist emperyalizmine karşı güçlü bir vicdan ayaklandırması oluşturarak, dünyanın gözünü Filistin'e çeken, Gazze'de olanları gözler önüne sererek, oradaki ablukayı kırmak için çaba gösteren Mavi Marmara Gemisine binen, onlara maddi manevi destek veren herkes insani bir duruş sergilemiştir. Bu kutlu yolculukta şehit olan kardeşlerime rahmet dilerken, ailelerine sabr-ı cemil diliyorum. Şehitlerimizin kanı Gazze'li çocuklar için hayat iksiri olacak, hiç şüphesiz. Mavi Marmara Gemisine binen özgürlük sevdalılarına müteşekkirim, Allah hepsinden razı olsun.

"Mü'minler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirmiş o yolda canını vermiştir. Kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde sözlerini değiştirmemişlerdir." (Ahzâb-23)

MAVİ MARMARA İLE KUTLU YOLCULUK



M. Şerif NİZİPLOĞLU



İsrail'in kuşatması altında bulunan, ekmek, ilaç, su ve diğer insani ihtiyaçlarına dahi ambargo konulan Filistinlilere yardım amacıyla yola çıkan ancak Gazze'ye varamadan Siyonist Katil İsrail'in saldırısına uğrayan Mavi Marmara gemisinde bulunanlardan M. Şerif Niziploğlu bu kutlu yolculuğu Dergimiz Konferans Salonunda Ankaralı Müslümanlara anlattı. İşte Mavi Marmara'da yaşanan o anlar...

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi rabbi'l-âlemin, vesselatü vessalam ala seyyidina Muhammed ve âlâ âlihi ve ashabihi ecmain.

Muhterem kardeşlerim öncelikle uzaktan yakından buraya teşrif ettiğiniz için hepinizden Allah razı olsun. Gerçekten ümmetin dirilişi bağlamında büyük bir misyona dönüşen Mavi Marmara Gemisi, ge-

mide yaşananlar ve sonrasında gerek ülkemizde, gerekse İslam dünyasında ortaya çıkan tepkiler... Bütün bunların hepsi Allah-u Tealâ'nın razı olacağı, Allah-u Tealâ'nın bize nusretini tekrar tekrar gönderdikleridir. Biz onun dinine sınıksız sarılırsak, biz onun davası uğrunda mücadele edenlere, ezilenlere sahip çıkarsak Rabbimizin de bunun karşılığında bize bunun karşılığını ve bereketini vereceğini bu olayla birlikte hepimiz müşahade ettik. Bunun için Allah'a çok hamdetmek zorundayız.

Hepimizin bildiği ayeti kerimeler var. Bismillah 'sizin hoş görmediğiniz şeyler sizin için hayır olabilir; sizin çok hoşunuza giden sevdiğiniz şeyler de sizin için şer olabilir'. Bir gemiye donanmasıyla beş adet büyük savaş gemisiyle, iki denizaltıyla, uçaklarıyla, helikopterleriyle, hücum botlarıyla, zodyaklarla sınırsız çıkartma yapan, esir alan ve dokuz Müslüman'ı şehit eden İsrail'in bu yapmış olduğu vahşi saldırı ve katliam, dışarıdan ilgisiz alakasız birisi baktığı zaman göreceği manzara; tamamen işte esir alındı; gemi Gazze'ye gidemedi; gemidekiler 24 saat gemide esir kaldı; 24 saat civarı cezaevinde kaldı. Sonrasında da 9 şehit var; onlarca yaralı var; bunun neresinde zafer diyebilir. Ama

bizim hepimizin müşahade ettiği gibi esir alınan gemi, esir alınan yardım malzemeleri, şehitler, yaralılar zaferin İsrail'in değil zaferin Müslümanların olduğunun öncelikle bilinmesi gerekir diye düşünüyorum. Bunu hepimiz biliyoruz ama tekrar etmekte fayda var. Onun için bizim hepimizin uyanışına, kardeşliğinin tekrar perçinlenmesine, İslam anlayışı çerçevesinde ümmet bilincinin tekrar dirilişine sebep olmuştur bu hadise. Rabbim inşallah bunu kat kat fazlasıyla artırsın. Bu da bizlerin özverili fedakâr çalışmalarıyla olacaktır.

Hepinizin malumu olduğu üzere 32 ülkeden insanın katıldığı, Türkiye'de 50 den fazla şehrimizden gemide bulunan kardeşlerimizin var olduğu, Türkiye ayağını İHH'nın organize ettiği, batıdan İrlanda'dan 2 gemi, Cezayir'den 1 gemi, Kuveyt'ten 1 gemi, Yunanistan'dan 1 gemi, Türkiye'den 3 geminin bulunduğu bir yardım filosu, bir yardım organizasyonu. Antalya'dan yolcularının Mavi Marmara Gemisine bindiği ve Güney Kıbrıs açıklarında açık denizde yük gemileriyle yolcu gemilerinin hepsinin belirlenen noktada (rotada) buluşarak yine açık denizden devam edip Gazze limanını hedeflediği bir yardım filosu.

Ben öncelikle Antalya'dan başlamak istiyorum. Antalya'da geçirdiğimiz üç günde itikâfa girmiş kardeşlerimiz vardı. Tamamen Ramazandaki itikâfın benzeri bir hayat yaşadık. Yani o operasyonun yaşandığı anda hiçbir kardeşimizin heyecanlanmadığını, korkmadığını, paniklemediğini, herkesin samimi bir şekilde Allah'la beraberliğini muhafaza ettiğini ve o İsrail askerleri çıkartma yaptığında bütün kardeşlerimizin tabiri caiz ise çok keyifli olduğunu söyleyebilirim. Bu halet-i ruhiye Antalya'da ekilmeye başladı. Gerçekten bütün vakit namazlarını kapalı spor salonlarında cemaatle kılıyorsunuz. Hemen ders halkaları oluşturup meali (tefsir tarzlı) sabah namazından sonra 1 saat, öğle namazından sonra 1 saat, akşam namazından sonra 1 saat olmak üzere toplamda 2,5 saat civarı biz okumaya başladık. Arap kardeşlerimiz ve Türkiye'den de yaralılarından Hafız Muharrem GÜNEŞ (Ankara'da Hastanede yattı) vardı. Diyarbakır'dan şehit olan kardeşimiz Ali Haydar (gerçekten ilim ehli, Mısır'da beraber okuduk.) kardeşimiz vardı. Türkiye'den katılanlar birbirleri ile tanışmaya başladılar. Antalya'da bulunan Müslümanlar bu kafiye katılanlara hatırı sayılır bir misafirperverlik göstererek yanış içerisinde idiler. Sanki cihada çıkan askerler bir yerde mola vermişler de o mola verdikleri yerde şehrin insanları yemek yediyor, ikramda bulunuyor. Bir kadın kocasıyla birlikte bir dolma almış getirmiş onu gözyaşlarıyla dağıtıyor. Belki bizim için nedir? Herkes birer tane alıyor ama o aile açısından önemli şeyler bunlar. Isparta'dan bir kardeşimizin yaptığı ikramı ben hiç unutmuyorum. Güzel bir kutunun içerisine gül yapraklarını tanelemişler, ortasına bir şekerlik koymuşlar. Bir avuç gül veriyorlar onu koklatıp cebinize koyduruyorlar. Kendilerine göre böyle güzel ikramlarda bulunuyorlar. Yani o Antalya'daki spor salo-

nundaki İrlanda'dan gelen açık denizde buluşacağımız gemilerin çıkmasından dolayı Antalya'da fazla kalmış olduk. En son bir basın toplantısı yapıldı ve bugün akşam çıkıyoruz denildi. Gece saat 00:30 da biz hareket ettik. Günlerden Perşembeyi Cumaya bağlayan gece saat yarımında hareket ettik. Sabah oldu denizin ortasında hiçbir kara parçası yok, başka gemi yok, tamamen uçsuz bucaksız denizde gayesi hedefi Gazze'ye ulaşmak olan, Gazze'deki kardeşlerimize yardım götürmek olan, Dünyanın muhtelif coğrafyalarından insanların bir arada olduğu 600 kişi civarında insan geminin içerisinde. Bütün geminin her tarafından iletilecek şekilde danışmadan ezan okunuyor beş vakit. Sonrasında özellikle akşam ve yatsı namazları, öğle ve ikindi cem ederek kılınıyor. Cumartesi geçti. Cuma günü açık denizde demir attı gemi. Denizin ortasında iki gün civarı diğer gelen gemileri bekledik. Bu iki günlük zaman zarfında hem manevi atmosfer açısından hem de İsrail'in dünya kamuoyuna yaptığı tatbikat açıklaması açısından önemliydi. En son gün tatbikat alanının genişlediğini haber vermesi (68 mil çektiğini bildirmesi); tabi bir sınır harbi savaşı, psikolojik bir savaş basın yayın üzerinden yürütülüyordu. Bu arada ben özellikle şunu vurgulamak istiyorum Müslüman kardeşler. İHH'nın gemiyi dünya ile iletişim noktasında mükemmel donattığını, gemiye sayısız kameralar yerleştirdiğini, geminin güvertesine (biz abdest almak için kullandık ama) sonrasında yanımıza yaklaşan o Zodyakların (şişme bot) üzerine su sıkılan çeşmeler yaptırdığı, bir değil iki değil üç ayrı frekanstan yayın yapan uydularla, güç kaynaklarıyla, İsrail'in kestimi zannettiği ama farkına varmadan yayının devam etmesini sağlayan güç kaynaklarıyla yayının devam etmiş olması ve bunların bilinçli olarak hazırlanmış olmasından dolayı da

İHH'nın bu organizasyonuna gerçekten Allah razı olsun demek, teşekkür etmek lazım. Eğer bu olayı olduğu gibi dünya izlememiş olsaydı çünkü İsrail geldi yayını kesti o kestiğini zannetti, hepimiz öyle zannettik ama yedeği devreye girdi fakat onlar farkında değil. Tâki ne zamana kadar? Gemiye tamamen ele geçirip bütün kameraları söküp yerinden çıkarana kadar.

Pazar günü 1,5 saat süren bir basın toplantısı sonrası saat 15:30 da biz hareket ettik. Birçok ülkeden basın yayın dünyanın gündemine oturan bir hadise olması sebebi ile hepsi ülkelere ve bütün dünyaya bu gemiden canlı yayın yapıyorlardı. Gemideki İHH ve diğer kurumların organizasyonlarının başında bulunanların beyanatları açıklamaları karşılıklı İsrail'le bir düelloya dönüştü. Akşam 22:00 civarı çok çok uzaklardan 10 mil diye açıklandı önce 10 mil civarı uzaklıkta radarla tespit edilmiş 14 adet hücum botu bulunduğu. Önce 2-3 diye söylendi, sonra sayıları 4-5 gibi savaş gemileri olduğu söylendi. Gökyüzünde bizim üzerimizde bayağı yükseklerde uçak ve skorskylerin (helikopter) olduğunu görmeye başladık. Bu mesafe git gide daraldı. 24:00-01:00 civarı daha da yaklaştılar. Bir defa bizim geminin kaptanı ile görüşmeleri oldu. Geminin kaptanına

- Nereye gidiyorsunuz?
- Gazze'ye gidiyoruz.
- Yükünüz nedir?
- İnsani yardım
- Rotanızı çevirin. Gazze'ye doğru gitmeyin.
- Biz uluslararası sulardayız sizin bize müdahale hakkınız yok. Dolayısıyla biz normal rotamızda seyredeceğiz. Biz sizin kara sularınızda değiliz.

En son o denizde iki gün süre ile kaldığımız zaman zarfında geminin (pasif direniş diye tabir edilir mi bilmiyorum) bir direnç göster-

memiz gerektiği görüşüldü. Yani hiçbir şekilde İsrail bu gemiye helikopterle veyahut da gemilerden çıkartma yapacak, biz de ne yapalım işte geldiler teslim edelim diyemeyiz. Bu bizim inancımıza ters bir şey. Bu çerçevede görevlendirilen arkadaşlar 10'ar kişilik gruplar halinde iki gün süre ile toplantı üzerine toplantı yaptılar. Her gruba ne-reyi koruyacağı, korunması gereken en önemli yerin uyduların ve de kaptan köşkünün olduğu söylendi. Ve buralarda yoğunlaşıldı. Zaten şehit olan kardeşlerimiz de bu iki yer ve çevresinde bulunan arkadaşlarımız. Saat 03:30- 04:00 arası 3-4 mil uzaktaki hücum botları, gemileri seyredirken bir anda bir baktık ki 200 metre ileride geminin sağında, yan tarafında, biraz solunda ve arkasında Zodyaklarla (şişme bot) bizim 150-200 metre mesafemizde olduklarını gördük. Tabi şunu özellikle belirteyim. İsrail askerlerinin gerçekten tekbirden korktuklarına bizzat şahit oldum. Onları görünce gemideki herkes tekbir getirmeye başladı. Bunlar biraz mesafeli durdular; sonra geldiler; sıfır noktada geminin arka tarafına yanaştılar. Sağına ve soluna yanaştılar. Üzerlerine su sıkıldı. Üzerlerine sandalyeler atıldı. Ve Zodyaklar (şişme bot) direnemediler, duramadılar. Ellerinde 2-3 metre uzunluğunda kancalı bir demir var. Demiri atıp geminin güvertesinin kenarına tutunarak çıkmak istediler. Şişme botlarla gelen bu askerler (her bir botta 10-15 kişi var) geminin hem sağından hem solundan çıkmak istediler. Ama o bölgedeki görevli arkadaşlarımız üzerlerine tazyikli su sıkıtlar ve onlar direnemedi yürüdü gittiler. Biraz böyle 200-300 metre açıldılar; bizim paralelimizde gidiyorlar.

Daha sonra skorskylerden (helikopter) bir tane geldi. Tabi o geldiği andaki pervanesinin ortaya çıkardığı fırtına mı dersiniz, kasırga mı dersiniz (insanlar havada uçuşuyor

sanki duramıyorsunuz) o anda kordudan değil ama bir refleks olarak tabi bir şekilde bir koşuşma oldu. Ama yine de herkes bulunduğu görevde ve yerinde kaldı. Akabinde gözümüzün önünde (arka taraf güverteydi, benim görevli olduğum yer) ön taraftan sallandırılan halatlarla inmeye başladılar. O inen askerlerin etkisiz hale getirilip ellerinden silahlarının alınmasını vesairesini siz bizden önce görmüşsünüz. Çünkü biz arka taraftaydık. Ekranlarda siz onu seyretmişsiniz. Tabi önce ses bombası, ışık bombası ve gaz bombası attılar. Ön taraftaki arkadaşlara gaz maskesi dağıtılmıştı etkilenmesinler diye. Bu ses bombası, ışık bombası, gaz bombasının peşinden ateş etmeye başladılar. İlk 1-2 dakika plastik mermiler attıkları söylendi. Arkadaşlar çekinmeyin, korkmayın plastik mermiler atıyorlar denildi. Ama aradan 3-5 dakika geçmedi; ilk şehit olan Cevdet KILIÇLAR kardeşimiz idi. Bizim yanımıza getirdiler. Biz taşıdık; şehit olmuştuk geldiğinde. O ara Bülent YILDIRIM Cevdet kardeşimizi görünce arkadaşlar yaralımız çok dedi. Beyaz gömleğini çıkarttı biz haklı bir yoldayız, yanlış bir yolda değiliz. Dolayısıyla yaralımız çok şehitlerimiz var (1-2 tane şehit olmuştuk), bunların niyetleri kötü, çok daha fazla insanımızı öldürebilirler, şehit edebilirler, onun için daha fazla direnmeyelim dedi ve bunun akabinde yarım saat İsrail askerleri vurmaya devam etti. Tabi onlar ateşi kesmeyince herkes de bulunduğu yerde durmaya devam etti. Sonra herkes bıraktı. Elimizde silah yoktu. Onların silahını alıp kullanma zaten olmayacaktı. Sopalarla, demir çubuklarla (gemiden kesilmişti onlar) direnmeye çalışıldı. Sonrası bildiğiniz gibi gemiyi teslim aldılar. Biz içeri girdik. Oturduğumuz koltukların olduğu bölüme girdik. Onlar da güvertelere geldiler. 1 saat-1,5 saat içeri girmediler. Daha sonra bir Filistinli bayan milletvekili vardı; İsrail

parlamentosunda Hanin Zoabi diye onunla konuştular. Onlarla İbranice konuştu. Arapça geldi bize söyledi. Dediler ki biz yaşlıları istiyoruz. Birde hamile bayanlar varsa öncelikle bayanları istiyoruz. Tabi ne yaşlılarımızı, ne de bayanlarımızı veremeyeceğimizi söyledik. Akabinde hepimizi güverteye çıkarmak istediklerini söylediler. Öbür tarafta bulunanları (yani geminin bir üçüncü salonu var, bir ikinci salonu var ikinci salonda olanları) almışlar zaten. Özellikle teker teker alıyorlar. Güverteye çıkıyorsunuz otuz kırk tane askerin içerisine tek başınıza. Önce bir X-Ray cihazından geçiyorsunuz. Gemiye X-Ray cihazı koymuşlar. X-Ray cihazından geçtikten sonra üzerinizde ne varsa alıyorlar. Sadece pasaportunuz varsa paranız kalıyor. Eğer yüklü miktarda paranız varsa onu da alıyorlar. Elinizi arkadan sert plastik kelepçelerle bağlayıp güverteye çıkarıyorlar. Tabi helikopterin o rüzgârından dolayı denizdeki sular tamamen güverteye dolmuştu. Islak zeminde bir 6-7 saat elimiz bağlı bir şekilde kaldık. Başımıza da silahlar doğrulmuş bir şekilde beklediler. İçeri girdiğimizde korkunç bir manzara, bütün bavullar üst üste ağızları açık kimisini tamamen dökmüşler, kimisi farklı bir şekilde. Tabi bu arada 2-2,5 saat bekledikten sonra gemi hareket etti. Tam 12 saatlik bir yolculuk sonrası Aşdot limanına vardık. Bir 10-12 saat de orda beklettiler bizi. Çok iyi Türkçe konuşan insanlar bizi sorguladı. Burasını özellikle vurgulamak istiyorum. Çok iyi Türkçe konuşan, hiç ayırt edemeyeceğiniz Türkçesinden İsraili olduğunu. Artık Mossad mıdır, ajan mıdır, polis midir, nedir bilmiyorum. İlk bize yapılan açıklama şu: Bizim sınırlarımıza İsrail top-raklarına izinsiz ve vizesiz girmiş bulunmaktasınız. Bundan dolayı sınır dışı edileceksiniz. Bunu kabul etmezseniz üç gün içerisinde mahkemeye çıkarılacaksınız. Mahkeme sonrası suçlu bulunursanız ceza evi-

ne götürüleceksiniz. Bizi kendileri getirdiler uluslararası sulardan. Kendi topraklarına da kendileri soktular. Bir de diyorlar ki izinsiz ve vizesiz topraklarımıza girmiş bulunmaktasınız. Bir de araya bir cümle koymuş gemiden şerefli bir şekilde çıkacaksınız diyor. Türkçe yazılı bir metin hazırlamışlar. Gemiden şerefli bir şekilde çıkacaksınız!!! Tabi çıkarken ellerimizi bağladılar. Tuvalete, lavobaya çıkmak bir zulümdü, girdiğiniz beşinci onuncu saniyede kapıyı tekmelemeye başlıyor. Elinizi çözmüşse çıkınca tekrar bağlıyor. Ben bir sefer tuvalete gittim, çözdü, bir sefer gittim, çözmedi. Gemide tuvalete gitmek 3 saat sürüyor. Defalarca söylüyorsunuz ondan sonra götürüyorlar. Bir asker size refakatçilik yapıyor vesaire... Tamamen böyle aşağılayıcı bir tavır. Ayağı, kolu yaralı olan kurşun yarası olanları bile maalesef arkadan ellerini kollarını bağladılar. Bizi sorguladılar; sorgulama biraz önce söylediğimiz çerçevede. O sorgulama sonrası ceza evine götürdüler. Ceza evinde de ikinci vaktine yakın Filistinli avukatlar gelmesiye kadar ailemizi aramamıza izin vermediler. Dediler Türkiye Büyük Elçiliğini arayabilirsiniz, bu sizin doğal hakkınız demişlerdi gemide. Hiçbir yeri aramamıza kesinlikle izin vermediler cezaevinde. Filistinli avukatlar geldi kalabalık bir grup halinde. Dediler biz Filistinli avukatlarız. Sizi savunmak için geldik. Bir tanesine 15-20 dakika izin vermişler görüşmek için. 15 - 20 dakika benimle konuştu. Sonrasında olayı anlattık ve ona dedik ki dünyada ne oluyor? 36 saat geçmiş olayın üzerinden. Bizim hiçbir şeyden haberi-miz yok. 4 tane kardeşimizin cesedi geminin içerisine getirilebildi. Geri kalan arkadaşlarımızın sayısını bilmiyoruz. Onların ilk gemiyi ele geçirdikleri kaptan köşkü ve çevresinde kalmıştı cesetler. Yani bazı arkadaşlarımızın şahadetini biz adli tıpa geldiğimizde öğrendik; Türkiye'ye geldiğimizde öğrendik kimin şehit

olduğunu. Biz olayın içerisinde olanlar (buna Bülent YILDIRIM da dâhil) kim şehit oldu kimse bilmiyor. Filistinli avukata dedim ki dünyada ne oluyor bize söyle? Dedi ki, dünya kayıyor. Türkiye'de milyonlar sokağa döküldü. Dedim kaç kişi şehit? 16 dedi. Sonrasında Türkiye'nin resmi tepkilerinden falan bahsetti. Akabinde o akşam parça bölük, ikiye üçer kişilik gruplar halinde sabaha kadar bizi aldılar ceza evinden hava alanına getirdiler. Havaaalanında 15 saat uçağın içerisinde kaldık ve hiçbir kişi kalmayınca ya kadar bekleyeceğimiz söylendi ve sonra Türkiye'ye döndük geldik. Yani olayın benim penceremden özetlenmesi böyle. Sona akabinde olayın başka bir boyutuna geçmek istiyorum müsaadenizle.

Arkadaşlar en başta bir şey söyledim. Bu Allahın bir nimeti, bir bereketi, bir lütuf, bir keremi kesinlikle. Ya şehitlerin o yüzündeki güzel tebessümleri görünce... Yan yana yatırdık o 4 tane kardeşimizi. Her birinin yüzündeki o tebessümle sanki size gaybtan haber veriyorlar. Onlara makamları gösterildi veya hut da Allahütealâ'nın onlara verdikleri nimetleri gördüler. Size gaybtan haber vermiş gibi yüzlerindeki güzelliği görünce imanınız artıyor. Diğer taraftan Allahütealâ'nın açık ve net nusretini, yardımını hissediyorsunuz oradayken. Çünkü ihlâs ve samimiyet kesinlikle tartışılmaz bir şekilde vardı. Gemide Hristiyanlar vardı. Gazze'deki insanların yaşadığı, Müslümanların yaşadığı o hiçbir vicdan sahibinin kabul etmeyeceği abluka, ambargo. Yani geçen hafta bu olay sonrasında iki yıldan beri ilk defa Gazze'ye reçel girmiş. Sanki böyle ambargo delinmişmiş de reçel girmiş gibi komik haberler çıktı televizyonlarda. İşte reçel girmiş, meyve suyu girmiş falan... Şimdi o insanların yaşadığı ızdırabı yaşayan Hristiyanı, az sayıda da olsa Yahudi'si gemideydi. Ateist insanlar vardı. Almanya'dan,

Yunanistan'dan sol düşünceli milletvekilleri vardı. Ve o insanlar, o gemideki şuurlu Müslümanlar (gemideki Müslümanların tamamına yakını bilinçli Müslümanlar) o bilinçli Müslümanlardan gerçek Müslüman ahlakını, gerçek Müslüman fedakârlığını, gerçek Müslümanların kendilerine nasıl o ortamda kalıp da iyi davrandığını gördüler. Dört yıl Kudüs'te ceza evinde yatmış olan Patrak Kapıçyo isimli 88 yaşındaki Vatikan'dan gelen papaz vardı. (Arap kendisi, Arapça konuşuyordu. Kismet oldu konuşmalarını Raid Salah'ın, Kapıçyo'nun, Muhammed Zeydan'ın ve Arapça konuşanların Türkçeye tercümesini, Türkçe konuşanların Arapçaya tercümesini yapmak genellikle bana nasip oldu.) Ya ben dedim Kapıçyo için bu adam ne söylüyor. Şimdi o Arapça konuşuyor, ben yazıyorum, not ediyorum. Sanki bir Müslüman gibi konuyor. Dedim Ya Rabbi bu adama hidayet ver. Bu adam ne yapıyor musunuz? Bir gün geldi ya dedi ben sizinle namaz kılmak istiyorum. İzin verir misiniz? Geldi bizimle namaz kıldı. Yani Müslümanların gerçek manada böyle adaletini, fedakârlığını, samimiyetini, birbirlerine hürmetini ve ülfetini görünce Müslüman olanlar oldu.

Bizim bir tane Furkan'ımız vardı. Olayın simgesi oldu. Şimdi 4-5 tane çocuğu olan ağabeylerimiz, kardeşlerimiz vardır aramızda. Evin en küçüğü çok sevilir. Öyle değil mi? Ailenin en küçüğünü herkes daha çok sever. Hele biraz da böyle adamın yaşlandıktan sonra çocuğu olmuşsa var ya daha farklı olur. Geminin en küçük delikanlısı (evin en küçüğü gibi, aile gibisiniz çünkü) herkes onu böyle ayrı bir seviyordu. Bizim Gaziantep'te bir programımız oldu bundan birkaç gün önce. Gündüz ben babasını aradım. Dedim ki abi akşam bir programımız var, ben Furkan isminden yola çıkarak bir konuşma yapacağım. Hak ile batılı ayıran demek Furkan. Yani Furkan

İsrail Gemisiyle Mavi Marmara Gemisi arasındaki farkı fark etmişti. Furkan, Kudüs'le Telaviv arasındaki farkı fark etmişti. Furkan, Müslüman'la Yahudi arasındaki farkı fark etmişti. Yani bu Furkan isminden yola çıkarak bir konuşma yaptım o gün. Babasına dedim ki; "Eğer müsaade ederseniz halet-i ruhiyyetin müsaitsae, zamanı size uyarsa canlı telefon bağlantısı yapabilir miyiz?" dedik. Ve Allah razı olsun, salonda herkes ağladı. Çünkü onun sabrı metaneti ve onun olayı kabullenışı ve oğluyla gurur duyması, şehadetiyle. Gerçekten sınavı kazandığını inşallah bizim nazarımızda öyle. İnşallah Allah katında da öyle olur. Muhterem kardeşlerim vallahi dedi basından birisi Furkan'ı bir kelimeyle tarif eder misiniz demiş. Dedim ki diyor onun ismi olan furkan kelimesini ben söylemek istiyorum. O furkan'dı. Yani hayatı boyunca furkan olarak yaşadı. Hak ile batıl çizgisini tevhid ve şirk çizgisini çok iyi özümsemiş bir şekilde yaşadı ve o inançla öldü, şehid oldu. Ve o gün şehadetinden 5 dakika önce yazdığı bir yazı var. O yazıyı işte okuduk. Şehadete çok yaklaştığını annesiyle şehadet arasında hangisinin ağır basacağı ama karar veremediğini ama şehadetin belki de daha ağır basması gerektiğine vurgu yaparak şehid oluyor. 1.5 metre mesafeden 4 kurşun sıkışmışlar kafasına. Ve aynı şekilde Furkan da gerek babası gerek başka görenler biz 4 tane kardeşimizin cesedini gördük onun da yüzünde aynı uyuyormuş gibi tebessümle güler yüzle güzel bir nasiyesinin ve yüzünün olduğunu babası da söyledi, başka görenler de söylediler.

Şimdi muhterem kardeşlerim Adana'da bir Çetin ağabeyimiz vardı 54 yaşında, taekwando hocası 1.5 yıl önce sol düşünceden İslam'a dönüş yapmış. Ve orada sohbetlere gidiyor, derslere gidiyor, biz orada taziyesine de gittik Adana'da. Böyle gemide devamlı görüştüğümüz, konuştuğumuz birisi. Onar kişilik

gruplar halinde ayırdıklarında beni de onun grubuna vermişlerdi. Sonra tercüme yapmam için onun grubundan çıkardılar. Yani geldiğinde cenazesi veya işte şehid olmuş aynen onun da yüzündeki tebessüme ben şahitlik ederim. Ve onun o muhterem metanetine herkesin saygı duyduğu eşine. Ağlamadı, oturdu. İsrail askerleri güvertedeysen bizim o şehitlerimizin başında arkadaşlarımız Kur'an okuyorlardı. Herkes gidiyordu, onların yüzüne bakıyordu, yüzünü okşuyordu. Yani o yaşadığımız sahneler, inşallah rabbimizin katında karşımıza çıkar Rabbim inşallah ibret almayı özellikle hepimize nasip eylesin. Bizim bugünden itibaren çok çalışmamız gerekiyor arkadaşlar. Karşımızda korkak elindeki silahı alındığında hiçbir özelliği, meziyeti olmayan ve Müslümanlardan hassaten çok fazla korkan bir lanetli kavim var. Biz hak onlar batıl temsilcisi. Dolayısıyla ben bugünden itibaren Filistin'de, Afganistan'da, Irak'ta, Çeçenistan'da ve başka dünyanın her neresinde olursa olsun savaş işgal bomba altındaki bütün Müslümanların kurtuluşu için ne yapabilirim, nasıl bir Müslüman olmam lazım, nasıl bir kulluk sergilemem lazım, bunu toplu, birlik olarak nasıl bir güç haline dönüştürebiliriz, bizler neler yaparak İsrail'i sıkıntıya sokabiliriz, bunların üstünde uğraşıp projeler geliştirip uygulamak gerekiyor. İsrail'in, Amerika'nın, İngiltere'nin yapmış olduğu işgalleri ve suçsuz ve günahsız insanların işgal altında tuttukları yerlerde döktükleri kanlarının hesabının mutlaka bizler tarafından sorulması gerekiyor. Ve bunun için de Allah ile olan irtibatımızı sağlamış olmamız gerekiyor. Bütün İslam Dünyası'na duyarlı olmamız gerekiyor. Bu toplumun bilinçlendirilmesi adına zaman mesai verilmesi gerekiyor. Ve akabinde de Allah'ın rızasını umarak onun yardımını beklemek gerekiyor. Ben olayın özeti bize kazandırdığı üm-

met anlayışı kardeşlik anlayışına vurgu yaptıktan ve şehidlerimizden bazılarına değindikten sonra sözlerimi bitirmek istiyorum. Yani onların şehidlerimizi sürükleyerek götürmeleri üzerinde 7-8 kurşun olan kardeşlerimizi ayaklarından sürüklemeleri vesaire bunları duymuşsunuzdur, gazetelerde çıkmıştır, okumuşsunuzdur. Yani onların insana kesinlikle insan muamelesi yapmak gibi bir hassasiyetleri yoktur. Bizden de korkuyorlar, bunu bilin. Müslümanlardan korkuyorlar kesinlikle. Ve bizim çok çalışmamız dâhilinde onların da orada çok fazla kalamayacağını bilin. Mescid-i Aksa'nın esareti Mescidi-i Aksa'nın bizim görmediğimiz ama hissetmemiz gereken gözyaşları olduğunu bilin. Peygamber(sav)'ın bile hala orada kokusunun olduğunu söylesek yanlış bir şey söylemiş olmayız. Peygamberlerin orada namaz kıldığını, etrafını bereketli mübarek kıldığımız diye toplantı öncesi kardeşimizin okuduğu surede geçen ifadelerin kesinlikle bir tezahürüdür bu yaşanan olaylar. Allah buraya bereket vermiş. Buranın bereketi sadece buranın mahsulü, ürünü değil kesinlikle. Peygamber(sav)'ın bir hadisi var. "Gün gelecek Allah yolunda cihadın en hayırlısı Aksalar'a yapılandır" ifadesi var hadiste geçiyor. Aksalar Gazze'nin diğer adı. Rayid Salah, başkaları bu hadisi okudular, gemide biz şok olduk; yani Türkiye'den gelenler. Dediler siz duymadınız mı bu hadis var. Yani burası bu bölge yoğunlaşalım başka yerleri unutalım böyle bir yanlışla da düşmeyelim. Ama bütün İslam coğrafyasında yapılan zulümlerin takipçisi olalım ve onların o zulümlerinin sona ermesi için gayret gösterelim. Allah hepimizin işlemiş olduğu salih amelleri kabul eylesin. Rabbim ihlâsımızı, samimiyetimizi artırsın, gururdan kibirden bizi muhafaza eylesin. Rabbim Müslümanlara güç kuvvet versin. Rabbim dualarımızı kabul eylesin.

BİR GEMİ BİR BALON

Veysel ALTUNTAŞ

- Baloncu şu balonu verir mi-sin?

- Ne kadar?

O kadar balonun içinden beni seçmişti. Sarı balonu yani beni işaret etmişti. Kaç zamandır birinin beni almasını bekliyordum. Beni kime götürüyor acaba? Kendisi için almamıştır. Çünkü bize anlatılanlara göre, bizimle en çok çocuklar oynarmış. İşte karşıda duruyor. Nasılda tanıdı hemen. Yaşı da epey küçük... Yaptığı hareketlere, gösterdiği çabaya bak! Ne kadar da seviniyor! Ama beni taşıyan adam çok yavaş ilerliyor. Düşünceli gibi. Bak şimdi de durdu. Birisiyle konuşuyor:

- Nasılsın abi?

- Hamdolsun iyiyiz. Yolculuk... İşte öyle. Çocuklar bekliyor.

- Bir sarılayım abi. Dua et olur mu?

- Sizin bize dua etmeniz lazım. Hadi Allah'a emanet olun.

- Siz de inşallah. Yolunuz açık olsun.

Hadi ama o minicik ellere ver artık beni. Ne kadar da tatlı sallıyor elini kolunu... Belli ki o da

beni istiyor. İşte sonunda geldi minigin yanına. Nasılda tatlı uzatıyor ellerini! Hadi ama abi, ver artık beni, üzme şu şeker şeyi. Sonunda oğluna eğilerek:

- Bak oğlum, sana ne aldım? Hani sana evde anlattığım, şimdi gideceğimiz yerdeki, hani Gazze demiştin, sen de ismini çok sevmiştin. İşte orada bulunan arkadaşlarına verirsin tamam mı?

- Tamam baba! Tamam baba!

Çok sevinmişti. Minik, bembeyaz küçük elleri vardı. Onlarla beni sıkıca tuttu. Öyle tuttu ki; ip-lerimin kopup, içimin boşalacağını ya da gökyüzüne doğru uçacağımdan korktum. Ki gökyüzünde uçmak da fena fikir değil ama... Şimdi bu çocuğun yanında kalmak istiyorum. Maviye boyalı kocaman bir gemiye bindik. Çok kalabalıktı. İnsanlar, özellikle de bayanlar önce bana, sonra beyaz elli minige bakıp gülümsüyordu. Bu da yaramazın hoşuna gitti anlaşılan; etrafa gülücükler gönderip, beni sağa sola sallıyordu.

Gazze demişti babası. Nere-siydi bu Gazze? Ve biz oraya neden gidiyorduk? Acaba bu çocu-

ğun canı sıkıldı da, oradaki arkadaşlarının yanına mı gidiyoruz? Hem abi, çocuğuna, benim için, onu oradaki arkadaşlarına verirsin demişti. Acaba onların da bembeyaz, küçümen elleri var mıydı? Onlar da beni böyle sıkıca tutarlarmı? Çünkü ben çok savunmasızım. Hem orada oyun parkları var mı?

Babası, bizi küçük bir odaya bırakıp, kendisi dışarı çıktı. Gemi ufak bir sarsıntı yaşadı. Ben havada olduğum için pek hissetmedim ama bizim minik beni daha da sıkı tuttu. Gemi sanırım hareket ediyor. Oda oldukça küçüktü. Yerde ufak bir yatak, yerden tavana kadar sanki benim gezmem için bomboş bir alan vardı. Ve benim küçük sahibimin küçük siyah ayakkabıları dağınık bir şekilde yerde duruyordu. Beni sağa sola atıyor minik sahibim ve annesi de beni tutuyor. Hiç de canım yanmıyor. Benimle oynamasını biliyor, aferin! Aferin!

İçeriye birisi girdi. Ne güzel oynuyorduk, oyunumuzu bozdu. Ama güler yüzlü bir aبلaya benziyor. Yan odada kalıyorlarmış. Odada tek başına oturmaktansa,



kimler var kimler yok diye bakmaya ve tanışmaya gelmiş. Hepimizin davası aynı ve ben dava arkadaşlarımla tanışmaya geldim dedi. Ne davası acaba? Gittiğimiz yerle alakalı olmalı? İyice merak ettim orayı şimdi. Dur ne oluyor? Neden sertçe çekiyorsun? Canım yanıyor! Kadın hadi balonunu bana ver benim çocuklarım da var, onlara götüreyim, oynasınlar diyor. Hadi ama ver falan diyor hâlâ. Nasıl da celallendi o sakın, çelimsiz şey! Öyle çekti ki beni neye uğradığımı şaşırdım. Kadın tamam, tamam dedi gülümseyerek. Korkma almıyorum balonunu. Sonra hadi selamün aleyküm diyerek çıktı odadan. Odaya girildiğinde selam verilmez miydi? Bizim baloncu hep öyle yapardı. Bak bir sürü şey öğreniyorum. Hem iyi ki götürmedi. Başka yere gitmeyi ben de istemiyorum. Belli ki o da beni çok sevdi. Elleri neden gevşedi? Galiba uykuya dalıyor.

Şu anda tavanda asılı duruyorum. Ne de güzel uyuyor. Ah uyumak nedir bilmem ben! Bu

yüzden uyumanın hasretini hiç çekmedim. Buna rağmen, uykunun tüm güzelliğini şu çocukta hissedebiliyorum. Bak hele şuna! Uykusunda gülümsüyor. Melek kardeşleri mi gördü acaba? Arada ben de görürüm hani. Onları görünce içim içime düşüyor. Ama aynı meleş farklı şekillerde görünce çok şaşıyorum. Mesela bir gün gökyüzünden güzel bir şekilde görünüyor. Onu görünce çok rahatlıyorum. Başka zaman ise kendisini tarif edemediğim bir hâl alıyor. Onu öyle görünce içime kapanıyorum. Hemencecik yanımdan uzaklaşması için. O öyle yanımdan geçince, gözlerimi kapatıyorum lakin buna rağmen müthiş bir etki hissediyorum. Ah bir balonun bedeni ne kadar hassastır bilemezsiniz. Ama o geçince yalnız dış yüzeyim değil, içimin içi etkileniyor. Ah hatırlamak istemiyorum!

Odanın küçük penceresinden dışarıyı izliyorum şu anda. Siyahlıklar var. Geminin içi çok kalabalık... Geminin demirlerine yaslanmış, uzak bir hasretin vuslat anı-

nı bekler gibi bir hâlleri var. Uzak bir hasretin vuslatını ben nasıl mı biliyorum? Bu çocuk benim vuslatım oldu. O kadar zaman birisinin beni almasını bekledim. Hep anlatırlardı; kötü birinin eline geçerseniz, size hiç acımaz sürekli eziyet eder diye. Ama ben hep karşıma güzel birinin çıkacağını hissediyordum. Bu yüzden sabırla bekledim ve karşıma bu güzel çocuk çıktı. İşte uyandı bizim çocuk. Annesinden beni istiyor. Başka oyuncakı yok mu bu çocuğun dediğim anda sarı arabamı da getirmediniz diye sızlanmaya başladı. Annesi beni ona verince bana anlatmaya başladı; benim sarı arabam var, biliyor musun lambalı hem de. Ben nerden bileyim? Dedem aldıydı bana. Tabi o bilemezdi, bu geminin ne kadar önemli olduğunu ve nereye gittiğini. Aslında ben de bilmiyorum ama hissediyorum. Bir balonun hisleri çok kuvvetlidir. Hem herkes, sürekli aynı ismi konuşuyordu. Babası da ona anlatmıştı. İsmi neydi, neydi? Gazze! Tamam hatırladım. İşte oraya karşı acayip bir merak oluştu bende.

Bu pamuk elli yaramaz, artık benimle oyalanamıyor. Dışarıya çıkmak istiyor. Ah balonlarla insanlar arasındaki fark. Balonları bir yere bağlar, bırakırsanız onlar oradan ayrılmaz ve ayrılmak da istemezler. Ama insanlar öyle değil! Bak küçücük çocuk, ona göre büsbüyük odadan sıkıldı. Annesi onun elinden, o da benim ipimden tutarak dışarıya çıktık. Buz gibi bir hava, içimin molekülleri dondu. Güneşten koparılmış bu dipsiz denizin karanlığı beni korkutuyor. Annesi, bu denize, Ak deniz yani beyaz deniz dedi. Neresi beyaz bunun. Benim beyaz olan bir sürü arkadaşım vardı. Hiç biri de bu kadar karanlık değildi. İyi ki küçük sahibim beni sınırsız tutuyor. Ne oluyor? Bu gürültü de ne? Annesi çocuğunu yani sahibimi, sahibimin beni tuttuğu gibi bir anda tutup çekti. Sahibimin küçümen elleri açıldı birden. İpim elinden kaçtı. Rüzgâr da bir anda uzaklaştırdı beni sahibimden.

Etrafta gördüğüm tek şey, renklerini kavrayamadığım bulutlar. Esintisi hafif ama kokusu ağır olan bir rüzgâr beni gökyüzünde bilmediğim yerlere sürüklüyor. Bu koku o kadar ağır ki; kan, çılgınlık ve acı kokuyor. Nerelelere geldim ben böyle! Ah sahibim minik sahibim neden beni bıraktın? Neyse ki güneş ısını hissettirdi bana. Birazdan çıkacaktır. Seni çok özledim güneş kardeş. Rüzgâr kardeş çok sağ ol. Beni o gökyüzünde yapayalnız bırakmadın. Burası da neresi? Yıkık evler, darmadağın yollar... Rüzgâr kardeş yavaş! Canımı yakma lütfen!

Bir ağaca takıldım. Canım fena hâlde yanıyor. Ah rüzgâr kardeş, ağaç kardeşin dallarını hızlı sallama canım yanıyor. Ne kadar sertsin? Yoksa buraları sen mi bu hâlde getirdin. Duymuştum çok sinir-

lenince, yaparmışsın böyle. Allah'ı dinlemeyenlere böyle cezalar vermişsin. Yoksa bunlar da mı Allah'ı dinlemiyorlar. İşte insanlar görünüyor. Ah biri görse beni! Minicik elleri olan biri görse! Ama bu insanlar çok donuk. Çocukların çoğu başlarını yerden kaldırmıyorlar ki! Benim mat renkli, bizimle oynamak istemeyen, içlerinde uçmak isteği olmayan arkadaşlarıma benziyorlar. Onlar bizimle yan yana gözükme istemez. Derler ki siz ucuysunuz ama biz öyle değiliz. Hep üzümüşümdür onlara. İşte bu insanlar da onlara benziyor. Ne geldiğim yerdekilere... Ne de sahibimin anne babasına. Bunların da bir kusurları mı var acaba? Hadi ama biri görsün beni artık! Görsün ve beni alsın da neleri olduklarını göreyim.

İşte bir çocuk! Bana bakıyor sanki. Ama bu eller... Hiç beklediğim gibi değil! Elleri o bembeyaz, küçümen elleri hatırlatmıyor. Bu eller yaralı... Gözleri... Gözleri kederli... Büyük insanların kederli gözleri gibi... O renklerini bir türlü kavrayamadığım bulutlara benziyor. Çok şey saklı sanki... Aa ne yapıyor bu çocuk? İçimi boşaltıyor. Yapma çocuk! Yapma! Ben ancak böyle konuşabilirim...

- Anne neredesin?

- Buradayım oğlum. Dışarı mı çıktın sen yine?

- Evet, ne yapayım. Çok sıkılıyorum evde. Hem ben korkuyorum onlardan. Babam da korkmamıştı.

- Yiğit oğlum. Güzel oğlum. Ama sen daha çok küçüksün. Sana zarar verirler diye korkuyorum.

- Anne! Ne istiyorlar bunlar bizden?

- Bak yavrum. Bunlar, bizim Allah'ı sevmememizi istiyorlar. Ondan uzaklaşıp, onlar gibi olmamızı istiyorlar. Ama yavrum biz Allah'ı bırakmayız değil mi?

- Bırakmayız tabi anne! Ben bırakmam! Bırakmam.

- Aferin benim güzel yavruma. Zeki yavrum. Müslüman yavrum benim. Bak canımın canı; sen aç kalsan da, evsiz kalsan da bundan asla vazgeçme!

- Geçmem!

- Hem bu mesele, sadece bizim değil ki! Dünya'nın her yerinde böyle can tanem... Binlerce Müslüman yani Allah'a ve onun tüm gönderdiklerine iman etmiş kimseler bizim gibi eziyet görüyorlar ve bizim gibi mücadele veriyorlar. Benim ismini bilmediğim yerlerde bu böyle yavrum. Bunları hep bana baban anlatmıştı. Ama Müslümanlar onları ve bizi yalnız bıraktı yavrum. Ama sen onları sakın yalnız bırakma. Onlar senin kardeşlerin, onları hep sev. Müslüman halkların hepsi bize yardım etmek istiyor ama izin vermiyorlar yavrum!

- Kim izin vermiyor anne? Gidim kafalarını kırım onların.

- Ah benim yiğit oğlum! Cengâver yüreğim! İmanı pak ve temiz evladım! Bende bilmiyorum ve anlamıyorum. Ama asıl mesele güzel oğlum; Allah'ın istediği gibi yaşayıp yaşamamak. Allah'ın istediği gibi yaşamak isteyen bir sürü Müslüman var. Bunlar da bizim gibi olmasa da bir sürü sorunlar yaşıyorlarmış.

- Yani sadece biz savaşmıyor muyuz?

- Olur mu yavrum? Dünyada bir sürü yerde böyle. Hem şunu iyi bil ki yavrum: Allah'ın istedi-

gi gibi yaşanılmayan, yaşatılmayan her yer zulüm altındadır. Bir gün burası kurtulur, ama Allah'ın istemediği gibi, yaşanır ve yaşatılırsa, sen yine mücadeleye devam etmelisin. Çünkü buranın ya da bahsettiğim tüm yerlerin kurtuluşu için Allah'ın istediği gibi yaşamak gerekir. Eğer sen böyle mücadeleye devam edersen, Allah'ın istediği gibi bir Müslüman olursun. Ve Allah'ın karşısına çıktığında seni severek cennetine katar. Cennete gitmek istersin değil mi?

- Evet. Evet. Ama sende gel tamam mı?

- Benim yürekli oğlum.

Hele şükür! Aferin çocuk afe-rin! Böyle devam et. Ama dur! Nasıl bir şey veriyorsun sen içi-me. Nefesinde neler var senin? Senin baban mı öldü? Hem de gözlerinin önünde. Evinizde mi bombalandı? Küçük kardeşin henüz beşiğinde mi öldü? Çocuk, sen bunları nasıl gizledin nefesinde! Yeter yeter! İçim içime düştü. Geceleri bomba sesini anne ninnisi sanıp uyumuşsun be çocuk haberin yok. Bu nasıl bir ağır nefes? Demin annenin anlattıklarını senin yüzünden yarım yamalak dinledim çocuk! Çünkü benim içimi boşalttın. Ama annen haklı... Benim geldiğim ülkede, bir gün bizi çocuklara satan baloncuk her zamanki gibi kalabalık bir topluluğun olduğu yere götürdü. Çocuklara balon satmak için uğraşı-yordu. Ama bir türlü bakmadılar. Ben de merak ettim neden bunlar diğer çocuklar gibi bizimle ilgilenmiyor diye. Baktım ki, anlamını bilmediğim bir sürü söz söylüyor ve acayip acayip hareketler yapıyorlardı. Onlar kendilerinde değil-diler. Birisi ta uzak diyarlardan gelmişti o kadını görmek için. Babası getirmişti hem de, mutlu ol-



sunlar diye. Kimdi bu kadın? Neden o kadar merak ediyorlardı ki onu? Sonra düşündüm. Avazları yırtılırcasına bağırarak çocukların gözlerine bakarak düşündüm. Gözlerinde esirlik vardı. Gözlerinde yüreklerini görüyordum. O kadına mı esir olmuşlardı bilmiyorum. Ama bir sorun vardı ortada. Ve sen çocuk! Umarım anneni iyi dinlemişsin. Senin gözlerine bakınca, o günkü çocuklarla gözlerinizdeki farkı anlayabiliyorum. Annenin anlattığına göre siz burada, kendi topraklarınızda esir-mişsiniz. Ama benim gördüğüm yerlerde insanların yürekleri esir, hem de kendi bedenlerinde kendi özgür yurtlarında... Bunu annen anlatınca fark ettim. İnsanlar her akşam farklı farklı dizilerin başın-da, başka başka ülkelerdeki acayip acayip isimli insanların hayatlarını öğrenmek için deliller gibi uğraşıyorlardı. Havaalanında

kutsal ziyaretler yapacaklarını söyleyen kişiler, diğer yolcuların elbiselerinin güzelliğinden ya da çirkinliğinden bahsediyorlardı. Moda falan diyorlardı. Şimdi anlıyorum ki gerçek esaret ne demekmiş? Ve sizinle oralardaki insan-lardan farkı!

Keşke beni duyabilseydin çocuk! Bu söylediklerimi duysay-dın! Eminim ben bombalara razı-yım, yeter ki yüreğim esir olma-sın derdin bu küçük aklınla. Bir yere de gidemem ki artık. Kendi nefesle doldurdun beni. Acılar-la, çığlıklar doldurdun. Oysa ben, ben uçmaya alışkınım çocuk anlı-yor musun? Ve biliyorum ki sen özgür olunca ben de uçabilece-ğim. Anlıyor musun? Sen özgür olursan ben de uçabilirim. Onun için durma çocuk.

Ellerini feda et ama yüreğini asla!

AÇILIM BAŞARISIZLIĞA MAHKUM (DU)! - 1

Bünyamin ATEŞ

Bu makalede seri bir şekilde Kürt meselesi, Türkiye'deki değişimin sınırları, PKK Terör Örgütü'nün mahiyeti ve gelecekle ilgili planları, açılım politikalarının tahlili, Güneydoğu Bölgesi'nin sosyolojik tahlili incelenmeye çalışılacaktır. Bu ilkyazı da kavramsal çerçeve elde etmek amacıyla farklılıklarla bir arada yaşamak konusu açıklanmaya çalışılmıştır.

Farklılıklarla Birlikte Yaşamak...

Birlikte yaşama iradesini ortaya koymak farklılıkları yok saymak veya tamamen teknik bir detay olan yerinden yönetim ilkesini inkâr etmek anlamına gelmemektedir. Aksine insanları yönetme sanatı denilen "siyaset" mekanizması farklılıkları ahenkle idare ederek bir arada yaşama iradesini hayata geçirmektir. Esasen devlet dediğimiz kurumun asli unsurlarından olan insan, çeşitli farklılıkların konsensüsü sonucunda ortaya çıkmıştır.

İnsanların hem maddi hem de manevi önder ve öğretmenleri olan peygamberler, başlarında bulundukları kavimlerin farklılıkları ile bir arada kardeşçe veya

İnsanların etnik kimliklerinin tanınması ve kimliklerine uygun bir tarzda sosyal ve siyasal hayatta yer alması en temel insan haklarından. Aksi bir kabul beşer doğasına açılmış bir harp halidir.

Kavmi değerlerin siyasal enstrüman olarak kullanılmasının hatta merkezi bir yer edinmesinin tarihi çok da eskiye uzanmaz. 1789 Fransız Devrimi sonrası ve Aydınlanma Felsefesi sürecinde milliyet unsuru siyasetin en önemli öznesi haline gelmiştir. 1800'li yıllar da devletler, kutsallaştırılan ırk değerine dayalı siyasal rejimlere sahip olmuşlardır. Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde hızlı bir milliyetçilik akımının siyasal arenayı işgal ettiğini söylemek zorundayız. Türkiye Cumhuriyeti Devleti de milliyetçi değerleri üst ve vazgeçilmez değerler olarak kabul etmiştir. Farklı etnik kimliğe sahip olan kimseler "Türk Milleti"nin bir parçası sayılmış ve oluşturulan (ve kutsallaştırılan) Türk Kimliği içerisinde eritmeye çalışılmıştır.

Yapısı gereği ulus devletlerin değişik tonlarda muhalif etnik yapıları ortaya çıkarttığı bilinen bir gerçektir. Türkiye'de Osmanlı Devrinin sonlarından başlayarak Kürt muhalif hareketlerinin ortaya çıktığı da malumun ilamıdır. Kürt muhalif hareketlerinin genel özelliği sadece Kürt dilini savunmak ve eğitim ve öğretimde Kürtçenin kullanılması savunma çizgisini çok zaman aşmıştır. Genel olarak etnik muhalefeti savunan örgütlenmeler, Kürt kimliğinden hareketle Kürt ulusu inşa etmek ve imkânlar el verirse belirli bir coğrafya (Kürdistan) üzerinde devlet kurmaktır.

Yukarıdaki tespitleri baz alarak PKK'yı değerlendirecek olursak karşılaşacağımız manzara şudur: PKK kendisini Kürt halkının temsilcisi ilan eden sosyalist ve hatta kavmiyetçi bir örgüttür. Örgütün (tabana yaydığı) iki temel tezi vardır. Bunlardan birisi Türklerin Kürtleri tıpkı diğer emperyalist ülkeler gibi sömürdüğünü iddia etmek diğeri de Kürdistan'da Kürt Devleti idealidir. Son zamanlarda devlet ideali konusunda zaafı söz konusu olsa da Kürt ulusçuluğunu temel alan bir örgütlenmenin uzun bir süre devlet veya iki yapı- lı devlet idealini savunmadan ayakta kalabilmesi söz konusu ola-

sözleşmeye bağlı bir arada yaşatabilmişlerdir. Bu peygamberlerden birisi de Hz. Musa (as)'dır. Kur'an-ı Kerim'de Hz. Musa (as)'ın başından geçen bir hadise şöyle nakledilmektedir:

"Hani bir de, Musa kavmi için (çölde) su aradığı zaman ona: "Asam taş a vur" demiştik de, (o asasını taş a vurunca) taştan on iki pınar fışkırmış ve her kabile su içeceği pınarı öğrenmişti. (Onlara dedik ki:) 'Allah'ın verdiği rızıktan yeyin için (fakat) yeryüzünde fesatçı olarak taşkınlık yapmayın."¹

Bilindiği gibi Yahudilere Hz. Yakup (as)'a nispet edilerek İsrailoğulları denilir. Hz. Yakup (as)'ın on iki oğlu tabii lider sayılmıştır. Babadan oğla geçen sistemde İsrailoğulları on iki ayrı kola ayrılmıştır.

Hz. Musa ve İsrailoğulları çöldeyken su ihtiyaçları hâsıl olmuş ve elindeki asayı taş a vurarak on iki kola ayrılan su fışkırmıştır. Bu taş/kaya bugün de Sina Dağı yakınları üzerinde on iki deliğiyle görülebilir. İmam Fahrreddin Razi (rh.a) tefsirinde pınarın on iki kola ayrılmasını şöyle izah etmektedir:

"Hz. Musa'nın kavmi kalabalık idi. Kalabalık sayıdaki insanın suya olan ihtiyacı artıp da, onlar suya kavuşunca, aralarında çekişme ve tartışma meydana gelir; çoğu zaman da bu, büyük bir fitneye sebep olur. Bundan dolayı Cenâb-ı Allah bu nimeti, onların her bir kabilesine, koluna başkasıyla karışmayan muayyen bir su tayin ederek, kemâle erdirmiştir. Tek bir toplulukta ise, muhtelif topluluklar arasında meydana gelebilecek böyle bir anlaşmazlık onlar arasında meydana gelmez."

Yukarıda da gördüğümüz gibi İslam'a dayanan sosyal ve siyasal bir sistemde farklılıklar yok sayılmıyor ve barış içerisinde yaşamalarının yolları aranıyor. Kısa da asa idarenin referansını kayı hükümeti, su ise icraatları anlatmaktadır denilebilir. Allah insanları farklı dil ve kavimler de yaratmış ve onların farklılıklarını koruyarak sulh içerisinde yaşamalarının yollarını öğretmiştir. Farklılıklar yok sayılır ve taşkınlık ve fesat ile bastırılırsa barış ve sulhun imkânı kalmadığı gibi iktisadi anlamda zenginleşmenin de önü tıkanır.

Hz. Musa (as)'ın siyasetinin temeli adalet ve farklılıkların hukuk çerçevesinde çatışmadan bir arada yaşaması esastır. Fakat Hz. Musa (as)'ın karşısına dikilen Fir'avun'un siyasetinde ise insanları bölmek parçalamak ve birbirlerine kırdırarak iktidarı korumak esas alınmıştır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de bu husus şöyle beyan edilmiştir:

"Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde (Mısır'da) büyülenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek

maz. Bu sebeple PKK fırsatını bulduğunda Kürt Devleti'ni de savunacaktır.

PKK'nın devlet iddialarını besleyen sömürü veya emperyalizm iddiasının yanlışlığı ortadadır. Evet, Kürtlerin birçok hakları yasaklanmış ve çok ağır zulümler gündeme gelmiştir lakin Türkler ve Kürtler arasında sömürüye dayanan bir ilişkiden bahsedemeyiz. Hatta devletin Kürt bölgelerini sömürdüğü savı da toplanan vergiler ve harcama yerlerine bakıldığı zaman temelsiz kalacaktır.

Bu manzara resmetme çabasından sonra AK Parti'nin gündeme getirdiği (Kürt) açılımın niçin başarısızlıkla sonuçlanacağını izaha geçebiliriz.

Kürt açılımın en önemli zayıf ayağı devlet ve yapısıyla alakalıdır. Anayasal temeli oluşturulmayan bir açılımın köklü olamayacağı ve içselleştirilemeyeceği açıktır. Yani açılım ilk önce nasıl bir devlet sorusuna cevap vermelidir. Hükümet meselenin bu yönünü dikkate almadığı sürece yapacağı açılımlar, Kürt muhalif hareketine daha az taviz vererek uysallaştırma projesinden öteye geçemez. Elbette her adımda önü çeşitli provokasyonlarla kesilmeye çalışılan iktidarın anayasal temeli olan açılım politikalarını yürütmesi son derece zordur. Ama hem iktidar dışı (Kürt) açılımından önce içe dönük açılım iradesi noktasında isteksiz gibidir.

Açılımın başarısız olmasının bir diğer önemli sebebi de PKK'dan kaynaklanmaktadır. Aydınlanma ürünü olan ve kavmi değerleri siyasetin merkezine oturtan PKK'yı her türlü ırksal (veya etnik açılım) besleyecektir. Nasıl bir devlet sorusuna cevap verilmediği için Kürt meselesindeki pozitif adımlar her seferinde PKK'yı Kürt halkının öncüsü veya sözcüsü konumuna yükseltecektir. Elbette bu sözü söylerken açılımdan vazgeçilsin demek istemiyorum. Sadece Kürt meselesinde atacağınız her adımın ister istemez PKK'ya da yarayacağıdır. Hatta her açılım adımı PKK'nın iki tezini de kuvvetlendirebilir. Yoksa Kürtçe TV, dil kursları gibi etnik haklara dayalı siyasetin gündeme girmesi ile terörün paralel bir şekilde artmasının anlamını izah edemeyiz.

¹ Bakara Suresi: 60

çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı.”²

Bu ayetin tefsirinde Mevdudi (rh.a) hem Fir'avun'un siyasetini hem de İslam Toplumunun yapısını beyan ederek şu açıklamaları yapmaktadır: “Fir'avun,

“Teb'asını tümüne eşit haklar sunarak yö-netmedi, aksine onları parçalara bölen bir siyaset izledi. Kimini yönetici sınıfa dâhil etmek üzere hak ve imtiyazlara boğuyor, kimisini de ezmek ve sömürmek üzere köle haline getiriyordu.”

Burada hiç kimse şu şüpheye kapılmamalıdır: İslâmî hükümet de müslümanlarla zimmî teb'a arasında ayırım yapar, onlara eşit haklar tanımaz; o veya bu şekilde bir tarafı kayırır... Böyle bir şüphe yer-sizdir; çünkü Firavun'un siyasetinin aksine, böyle bir ayırım, ırk, renk, dil ve sınıf esası üzerine değil, bilakis ideoloji ve hayat tarzı esası üzerine yapılmıştır. İslâmî sistemde müslümanlar ile zım-mi'lerin yasal hakları konusunda kesinlikle bir ayırım söz konusu değildir. Tek ayırım onların siyasal haklarıyla ilgilidir ve bu da şu ba-sit sebepten ötürüdür: Bir ideoloji devletin de yönetici sınıf yalnızca devletin temel ideolojisine inananlardan oluşabilir. Bu ideolojiyi kabullen herkes bu sınıfa girebilir. Reddedenlerse dışarıda kalır. Dolayısıyla bu ayırımla, Fir'avnî ayırım arasında hiçbir benzerlik yoktur, zira Fir'avnî ayırıma göre ezilen sınıfın hiçbir üyesi, hiçbir şekilde (kesinlikle) yönetici sınıfına giremez; ezilen kavim temel insan (kul) haklarından yararlanamaz, siyasî ve ekonomik haklarından dem vuramaz. Hatta onlar yaşama ve hayatta kalma

haklarından bile mahrumdur, her ne olursa olsun herhangi bir hakları güvencede değildir, buna mukabil tüm özel imtiyaz ve haklar, devletin yüksek kademeleri, hayatın nefis nimetleri, yönetici sınıfa ve bu sınıf içinde doğmuş bulunan herkese tahsis edilmiştir.

Kitab-ı Mukaddes bunu şöyle açıklar: “Şimdi Mısır'ın başına Hz. Yusuf'u tanımayan yeni bir kral geçti ve halkına şöyle dedi: Dikkat edin İsrailoğulları bizden daha fazla ve daha güçlü. Haydi, onları zekice bir hileyle halledelim ki çoğalmasınlar ve bakarsınız öyle bir zaman gelir ki, bir savaşa maruz kalırsınız da onlar düşmanlarımızla birleşerek bize karşı savaşsınlar. Bu yüzden onları ülkeden kovun.” Bunun üzerine onlara ağır işleri yüklediler ki, onların altında ezilsinler. Ve onlar, Firavun için muhteşem şehirler inşa ettiler, Pithom ve Ramses ve Mısırlılar, İsrailoğulları'nı zorla köleleştirdiler. Ve onların hayatlarını, harç karma, tuğla yapımı, her türlü tarla hizmeti gibi zor işlerde çekilmez hale getirdiler. Ve Mısır'ın kralı İbrani ebelerle konuştu... Ve şöyle dedi: -İbrani kadınlara ebelik yaptığınızda çocuklara bakın, eğer oğlansa öldürün, kız ise bırakın yaşasın. (Çıkış: I: 8-16)

Bu gösterir ki, Hz. Yusuf'un (a.s) irtihalinden sonra Mısır'da kavmiyetçi bir devrim yapılmıştı. Ve Kiptiler yeni kavmiyetçi hükümete sahip olduklarında İsrailoğulları'na egemen olmak için her vasıtaya başvurmuşlardı. Onları yalnızca küçük düşürüp aşağılamak ve adi işlere koşmakla kalmıyorlar, oğullarını öldürmek, kızlarını yaşatmak suretiyle nüfuslarını azaltma siyaseti de güdüyorlardı. Böylece İsrail kadınları tedricî olarak Kiptilerin eline

düşecek ve İsrailoğulları yerine Kiptî nesiller üretecekti. Talmud, Hz. Yusuf'un (a.s) irtihalinden 100 küsur sene sonra böyle bir devrimin vuku bulduğunu kaydediyor. Talmud'a göre yeni hükümet, evveleminde İsrailoğulları'nı verimli arazilerinden, evlerinden ve mülklerinden mahrum etti. Sonra devletle ilgili, iş ve görevlerinden uzaklaştırdı. Artık Kiptî liderler İsrailoğulları'nın ve onların Mısırlı dindaşlarının biraz palazlandığını ne zaman görseler onları zillete duçar ederek, küçük bir ücret vererek yahut beş kuruş vermeksizin en zor işlerde istihdam ederlerdi. “Mısır halkının bir bölümünü güç ve itibarından etti” ayetinin ve Bakara Suresi'nin, “sizi korkunç bir azaba duçar etmişlerdi.” mealindeki 49. ayetinin açıklaması budur.”

Türkiye'de rejim “Türk” ırkını esas alan bir yönetim tarzını esas alarak aslında var olan Kürtleri ve diğer etnik kimlikleri ilk önce asimilasyonlarla yok etmeye çalışmış daha sonra inkâr cihetine gitmiş ve en son açılım politikalarıyla az tavizlerle ulusal kimliğini koruma yoluna başvurmuştur.

Kurucu irade “vatandaş” terimi altında insanların dinleri, etnik kimlikleri ve çeşitli siyasal düşüncelerini eritmenin yollarını başta eğitim olmak üzere çeşitli yollarla denemiştir. Temel insan haklarına yönelik istemler ise çeşitli baskı yöntemleriyle ortadan kaldırılmak istenmiştir. Fakat ilahi adalet farklılıkları barış içerisinde yaşatmayan toplumlara bela olarak yansır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

“De ki: “O, size üstünüzden ya da ayaklarınızın altından azab göndermeye veya sizi parça parça birbirinize kırdırıp kiminizin şiddetini kiminize taddırmaya güç

² Kasas Suresi: 3

yetirendir." Bak, iyice kavrayıp anlamaları için ayetleri nasıl çeşitli biçimlerde açıklıyoruz?"³

Ayet-i kerime'de zikredilen "üstten azap" taş yağdırmak, tufan, çığlık ve rüzgâr olarak açıklanmıştır. Altan azap ise yerin dibine batırmak ve deprem olarak tefsir edilmiştir. Ayette belirtilen bir diğer azap şekli de parça parça ayrılıp birbirini kırma şeklinde beyan edilmiştir. İbn-i Abbas ayet-i kerimeyi tefsir ederken şöyle demiştir: "Buradaki çatışma ve kırma insanların değişik heva ve görüşlere sahip olacak şekle gelmeleridir." Hevaların veya kavmi asabiyetin egemen olduğu toplumlarda helakın bir sebebi olan çatışma tüm topluma egemen olmaya başlar. İmam Kurtubi (rh.a) şu izahı yapmaktadır:

"Parça parça" diye anlamlandırılan kelime ise fırkalar halinde demektir. Yani O, sizi birbirinizle çarpışan fırkalar haline getirir, demektir. Bu da dünyaya sahip olmak uğrunda işlerini içinden çıkılmaz bir hale getirmek, yönetici ve başkanlarının arasında tefrika ortaya çıkarmakla olur. İşte yüce Allah'ın: "Kiminize kiminizin hıncını tattırmaya kadir olandır" buyruğunun anlamı da budur. Yani, savaş ve fitne zamanlarında birbirinizi öldürmeniz suretiyle bunu yapmaya kadir olandır, demektir. Bu açıklama Mücahid'den nakledilmiştir, ayet-i kerime bütün müslümanlar ve kâfirler hakkında umumîdir. Özel olarak kâfirler hakkında olduğu da söylenmiştir. el-Hasen ise, bu âyet-i kerime namaz ehli olan kimseler hakkındadır, (yani kible ehlinin tefrikaya düşmesi ile ilgilidir) der.

Derim ki: Sahih olan da budur. Çünkü varlık âleminde görü-

len de budur. Evet, düşman bizim yurdumuzda bizim aramıza kadar girmiş, can ve mallarımıza egemen olmuş bulunmaktadır. Bununla beraber de birbirimizi öldürmek ve kimimiz kimimizin malını mubah kabul etmesi suretiyle de fitne bizi istilâ etmiş bulunmaktadır. Görüneniyle, görünmeyeni ile bütün fitnelerden Allah'a sığınırız. Yine el-Hasen'den bunu, ashab-ı kiram arasında cereyan eden olaylar hakkında yorumladığı da rivayet edilmiştir.

Müslim'in naklettiğine göre Sevbân şöyle demiş: Rasulullah (sav) buyurdu ki:

"Allah yeryüzünün tamamını önüme topladı. Doğularını da batılarını da gördüm. Şüphesiz ümmetimin mülkü yerden önüme toplanıp getirilen (ye gösterilen) yerlere kadar ulaşacaktır. Bana kırmızı ve beyaz her iki hazine de verildi. Ben Rabbinimden ümmetimin adına, ümmetimi genel bir kıtlık ile helak etmemesini, onlara yurtlarını ve korumaları gereken şeylerini mubah kılacak şekilde kendilerinden olmayan bir düşmanı kendilerine musallat kılmamasını diledim. Benim Rabbinim de gerçekten şöyle buyurdu: Ey Muhammed, şüphe yok ki Ben bir iş hakkında hüküm vermiş bulunuyorum. Ve bu asla geri çevrilemez. Ben, sana senin ümmetin lehine, onları genel bir kıtlık ile helak etmeyeceğimi ve yurtlarını ve korumaları gereken şeylerini kendisine mubah kabul edecek şekilde kendilerinin dışında herhangi bir düşmanı onlara, isterse yerin dört bir yanında bulunanlar onlara karşı toplanıp bir araya gelmiş olsun, -ya da: her tarafından toplanıp gelmiş olsalar bile, dedi- musallat etmeyeceğime dair isteğini sana verdim. Tâ ki onla-

rın bir bölümü bir bölümünü helak edinceye ve onların bir kısmı bir diğer kısmını esir alıncaya kadar."

Nesaî de Habbâb b. el-Eret'den -ki, Rasulullah (sav) ile birlikte Bedir'de hazır bulunmuştu- rivayet ettiğine göre o, sabah tan yeri ağarınca kadar gece boyunca Rasulullah (sav)¹ gözetip durmuş. Rasulullah (sav) namazını bitirip selam verince, Habbâb yanına gidip şöyle demiş: Ey Allah'ın Resulü, anam-babam sana feda olsun. Sen bu gece öyle bir namaz kıldın ki, buna benzer bir namaz kıldığını görmedim. Rasulullah (sav) şöyle buyurdu:

"Evet, bu bir korku ve bir ümit namazıydı. Aziz ve celil olan Allah'tan bu namazda üç husus istedim. Bana ikisini verdi, birisini vermedi. Aziz ve celil olan Rabbinim'den, geçmiş ümmetleri helak ettiği şeylerle bizi helak etmemesini diledim bunu bana verdi. Yine aziz ve celil olan Rabbinimden bizden olmayan bir düşmanı bize üstün getirmemesini diledim, onu da bana verdi. Yine aziz ve celil Rabbinimden bizi guruplar halinde birbirimize düşürmemesini diledim, bunu bana vermedi."

Bütün bu izahlarda ortaya koymaktadır ki; kavmiyet veya diğer hevaya dayanan görüş ve ideolojiler toplumsal çatışma ve helakın sebebi olabilirler. Bu sebeple insanların çatışmadan uzak duracak siyasal ve sosyal yapıyı arzulamaları ve imkânlarını araştırmaları gerekmektedir. Yukarıdaki izahların bir başka çarpıcı bölümü de şudur: İnsanlar arası çatışma potansiyeli sadece kâfir toplumlarda değil Müslüman toplumlarda da mümkündür. Bu sebeple Müslümanların dahi bu hususta azami dikkatli olması gerekmektedir.

³ E'nam Suresi: 65

SİYONİST İSRAİL ve KUZEY IRAK KÜRTLERİ

Ali KAÇAR

kacarali@hotmail.com



Siyonist İsrail, henüz terör devleti olarak kurulmadan önce bölgede yaşayan Arap olmayan azınlıklarla ilgilenmeye başlamıştı. Bu azınlıkların başında ise Kürtler ve Kürtler'in yoğun olarak yaşadıkları Kuzey Irak bölgesi gelmekteydi. Her ne kadar Yahudilerin Kürtlerle ve Kuzey Irak ile ilişkisi 1900'lu yılların ortalarından itibaren yoğun olarak gündeme gelmiş ise de, aslında bu ilişki, çok eskilere dayanmaktadır. Tarih ve Düşünce Dergisi'nde, "İsrail'in Kuzey Irak'a duyduğu ilginin tarihi ve dini temelleri muharref Tevrat'a dayanır. Hz. Musa'ya "Nil nehrinden, Fırat ırmağına kadar bu diyarı senin zürriyetine verdim" (Tekvin, 16/12) denilerek bölge, Doğu Anadolu ile birlikte "kutsal" Yahudi yurdu "Siyon"un sınırları içerisinde gösterilir."¹ Dolayısıyla bu bölge, Siyonistler tarafından, Doğu Anadolu ile birlikte kutsal Yahudi yurdu sınırları içerisinde ve vaad edilen topraklar olarak kabul edilir. Yahudiler, kendi batıl ve muharref inançlarına göre, arz-ı mev'ud olarak kabul ettikleri topraklar üzerinde, yani bu bölgeye, müdahale haklarının doğal olduğunu iddia ederler. Bu nedenle de, Siyonist İsrail, uzun süreden beri Barzani ailesinin denetiminde bir 'Kürt Devleti'ni yani ikinci bir İsrail'in kurulması için çaba sarf etmektedir. Yalnız çaba sarf etmekle kalmıyor, başta Kuzey Irak olmak üzere arz-ı Mev'ud olarak kabul edilen bu bölgede aktif roller almakta ve bu

amaçla da, hazırladığı birtakım plan ve projelerini hayata geçirmeye çalışmaktadır.

Kürtlerin Siyonistlerin gündemine girişi 1800'li yılların sonlarından itibaren başlamıştır. Bu çerçevede, Kürtlerle ilk ilişkiyi, Siyonist düşünceyi ideolojileştiren Theodor Herzl kurmuştur. 1897'de toplanan Dünya 1. Siyonist Kongresi'nde Yahudiler'e "Nil'den Fırat'a İsrail Devleti" hedefini işaret eden modern Siyonizm'in babası Theodor Herzl, siyasi Kürtçülerle de ilk temas kuran Yahudi liderdi. Theodor Herzl'in Hatıralarının 6. Cildinin 1417-1419 sayfalarında açıkça nakledildiğine göre, çeşitli yayın organlarında "Bir Kürt" imzasını kullanan Abdullah Cevdet, 1902'de Viyana'da Herzl'le temas kurmuş, hatta "Yahudiler'in Filistin'e göçmeleri için Osmanlı yönetiminin nasıl ikna edilebileceği konusunda" Siyonistler için bir plan bile hazırlamıştır. Abdullah Cevdet'e göre Osmanlı yöneticilerinden bazılarına verilecek rüşvet ile bu konu çözülebilirdi. Fakat Siyonistlerin bütün çabalarına rağmen, II. Abdülhamid yönetimi, değil Siyonistlere müsaade, onlarla görüşmeyi bile kabul etmemiştir. Abdullah Cevdet'in Siyonistlere olan muhabbeti uzun süre devam etmiş, çıkardığı İttihat dergisinde Mayıs 1905'de "Une Profession De Foi" başlıklı bir makale ile siyasi Siyonizm'i açıkça öven ilk İttihatçı-Kürtçü olmuş, Theodor Herzl'i "günümüzün peygamberi" (?) olarak selamlamıştır."²

Siyonist Theodor Herzl'in, Osmanlı İmparatorluğu'nun borçlarının ödemesi karşılığında, Yahudilere Filis-

tin'de toprak satma teklifini, Abdülhamid, sadece bu teklifi reddetmekle kalmamış, Osmanlı vatandaşı bile olsa Yahudilerin Filistin'e göçmelerini yasaklamıştır. Abdülhamid'in bu uzak görüşlülüğü sayesinde, Siyonistlerin Filistin'e göçü kısa bir süreliğine de olsa geciktirilmişti. Ancak, İttihat ve Terakki'nin bir darbeyle Osmanlı yönetimini ele geçirmesiyle birlikte, bu yasaklar da kaldırılmıştır. Yaşarın kalkmasıyla birlikte dünyanın çeşitli yerlerinden ve Kuzey Irak'tan da Filistin'e Yahudi göçü başlamıştır. İlerleyen yıllarda, dönemin süper emperyal ülkesi İngiltere ve onun güdümündeki Cemiyet-i Akvam ve İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan Birleşmiş Milletler'in destek ve yardımıyla Siyonist devletin Filistin'de kurulması çabaları yoğunlaşmıştır.

SİYONİSTLERİN KÜRTLERLE İLİŞKİYE GEÇMESİ..

1900'lü yıllarda İttihatçı-Kürtçülerle başlayan ilişki, 1930'lu yıllarda meyvesini vermeye başlamıştır. Henüz Siyonist terör devleti kurulmadan, Siyonistler, Kuzey Irak'taki Kürtlerle ilişkiye geçmiştir. Amaç, Kürtlerle ittifak ilişkisinin yanında, bölgenin siyasi ve nüfus yapısının bilinmesi idi. Çünkü bu amaç, gelecekte kurulacak Siyonist terör örgütü için çok önemli idi. İşte bu amaçla istihbarat toplamak için bölgeye ilk olarak, sonradan MOSSAD'ın kurucusu ve ilk başkanı olacak olan Haham Reuven Zoslanski görevlendirilmiştir. İsrailli yazar Hogai Eshed "Tek Adamlık MOSSAD: İsrail İstihbaratının Babası" adlı uzunca makalesin-

¹ Tarih ve Düşünce Dergisi, Temmuz-Agustos, 2006, s.27

² Agd. s.28

de, Haham Reuven Zoslanski'nin faaliyetlerinden uzun uzadıya bahsetmektedir... Bu casus haham, daha 1931'lerde terör örgütü Haganah'ın başkanı ve daha sonra da Siyonist terör devletinin ilk başkanı olan Ben Gurion tarafından Ortadoğu ülkelerine gönderilmiştir. Filistin'de kurulacak Yahudi Devletinin yaşaması için Ortadoğu'nun siyasi ve demografik yapısı ile ilgili istihbarat bilgileri toplayan Shiloah, Ağustos 1931'de gittiği Irak'ta üç yıl kalır ve bu arada Irak yönetiminin baskısına maruz kalan Kürtler'in İsrailliler için tabii müttefik olabilecekleri kanaatine varır."³

Shiloah görevlendirildiğinde, bir okul öğretmenini görüntüsü altında henüz yirmi ikinci yaş gününü bile kutlamamış genç bir adamdı. Görevi ise, bilmediği, tanımadığı topraklarda istihbarat toplamaktı. "Shiloah, Aralık 1909'da Filistin'in hâlâ Osmanlı idaresinde olduğu sıralarda- Kudüs'ün Ortodoks Yahudi mahallelerinden birinde Reuven Zaslanski adıyla dünyaya gelmişti. Bir haham olan babası Yitzhak Zaslanski, oğlunu iyi bir dini eğitimden geçirmişti. Reuven'in Siyonist hareket adına çalışmaya başlaması ise, Haganah'a girmesiyle olmuştu. Haganah, henüz İsrail devleti kurulmamışken, Dünya Siyonist Örgütü'nün Filistin'deki Yahudi cemaatini ("Yishuv") korumak ve diasporadan gelen göçmenleri kollamak için kurduğu milis güçtüydü. Reuven kısa sürede Haganah içinde sivrildi ve Ben Gurion'un dikkatini çekti. Ben Gurion, onu istihbarat görevine atadı. İbranice "görevli" anlamına gelen Shaliah kelimesinden türeyen "Shiloah" ismini bu dönemde kod adı olarak kullandı ve daha sonra da "Shiloah" onun soyadı haline geldi..."⁴

Shiloah, 1931'de Irak'a gönderilirken öğretmenlik görüntüsünün yanında, bir de gazetecilik gibi ideal bir kılıf buldu kendine ve tüm ülkeyi dolaşmaya başladı. Üç yıl boyunca Irak'ı gezdi

ve hem çok değerli istihbarat bilgileri topladı, hem de daha sonra kullanılabilecek istihbarat bağlantıları kurdu.

Reuven'in Irak misyonu sırasında edindiği izlenimlerin en önemlisi ise, ülkenin kuzeyindeki dağlık bölgede gördüğü insanlardı. Bu bölge, Kürtlerin yaşadığı bölgeydi ve Reuven, bu insanlarla çok yakın ilişkiler kurmuştu. Dahası, Kürtler'in bir Arap ülkesinde yaşayan Arap olmayan bir azınlık olarak, Araplar'la mücadele edeceği aşikâr olan müstakbel Yahudi Devleti için mükemmel bir müttefik olabilecekleri sonucuna varmıştı...

Reuven Shiloah 1934 yılında Irak misyonunu tamamladı ve Kudüs'e döndü. Haganah, Filistin'deki Yahudi toplumunun uzun vadeli çıkarlarını korumak amacıyla bir istihbarat birimi kurma görevi verdi ona. Bu işi Saul Meyeroff (sonradan Saul Avigur) ile birlikte üstlendi ve Mossad'ın öncüsü sayılan Shai adlı örgütü oluşturdu. İsrail Devleti'nin kurulmasının ardından da Mossad'ın ilk şefi oldu. İsrailli yazar Hagai Eshed'in One-Man Mossad: Reuven Shiloah, Father of Israeli Intelligence (Tek Adamlık Mossad: İsrail İstihbaratının Babası adlı uzun makalesinde belirttiği gibi, Shiloah, İsrail'in ilk 10 yılı boyunca istihbarat servisinin yapılanmasında olduğu kadar, dış politikanın oluşumunda da büyük pay sahibiydi..."⁵

Reuven Shiloah, 1930'lu ve 1940'lı yıllarda yaptığı Ortadoğu gezileri sırasında edindiği istihbarat birikimini MOSSAD'ın liderliğini üstlendiğinde yoğun biçimde kullanmıştır. Bu istihbarat birikimi, sadece kendisi değil aynı zamanda diğer Siyonist liderler tarafından da kullanılmıştır. Nitekim bu istihbarat birikimi sayesinde Kürt hareketinin bazı liderleriyle irtibat kurulmuştur. Türkiye'deki Kürtçülük hareketinin önde gelen isimlerinden Koçgiri ve Dersim isyanlarında yer alan daha sonra Türk hükümeti tarafından Di-

van-ı Harp'te gıyabından ölümüne mahkûm edilmesi üzerine ülkeyi terk ederek Halep'e yerleşen Veteriner Dr. M. Nuri Dersimi, hatıralarında Kürt hareketinin İsrail'le ilişkilerin 25 Eylül 1945'de Kudüs'te başladığını söylemektedir. Dersimi ailesiyle birlikte Kudüs'ü ziyaretinde 3 kişiden oluşan bir Yahudi heyetinin kendilerini ziyaret ederek işbirliğini önerdiğini anlatıyor. Yahudi heyet, M. Nuri Dersimi'ye Irak'ta Molla Mustafa Barzani hareketini ileri sürerek memnuniyetlerinden bahsedip netice itibarıyla her türlü maddi yardımda bulunmak şartıyla Kürt teşkilatlarıyla münasebet ve çalışmada bulunmalarını söylemişlerdi. (Dersimi, Hatıratım, s.214,215)

M. Nuri Dersimi, Kudüs dönüşü ikamet ettiği Şam'da Bedirhan'i ailesinden Celadet ve Kamuran kardeşler, Cemil Paşa ailesinden Kadri, Ekrem, Bedri ve diğer Kürt hareketine öncülük eden isimlerle bir araya gelerek Yahudilerle ittifak meselesini görüşmüşlerdir.⁶

Siyonistlerin, Kürt hareketinin ileri gelen isimleriyle ilişkileri artarak devam etmiştir. Siyonist İsrail'in ajan olarak istifade ettikleri bu isimlerden birisi de Kamuran Ali Bedirhan'dı. Yahudi istihbaratı bu dönemde özellikle Kürt hareketinin Avrupa Temsilcisi olan Kamuran Ali Bedirhan (Beyrut'ta uzun süre yaşadı. Kürtçü şair ve yazar olarak bilinir) ile ciddi işbirliği içine girer. Bedirhan 1948'de bağımsız olan İsrail yönetimi ile temas kurarak İsrail Dışişleri Bakanlığı Ortadoğu İşleri Bölümüne sunduğu bir raporda Suriye ve Lübnan'ın İsrail'e karşı etkisiz kalması için buradaki azınlıkların isyana teşvik edilmesinin şart olduğunu ileri sürmüştü. Bedirhan ayrıca raporunda, Dürziler, Maruniler ve Kürtlerin İsrail'in tabii müttefiki olduğunu belirtir ve 'Kürt milli mücadelesi' için Yahudilerden yardım ister. Ian Black—Benny Morris'in 'Israel's Secret Wars: A History of Israel's Intelligence Services' isimli eserinde İsrail yönetiminin Kamuran Ali Bedirhan aracılığı ile 1961'den beri Kuzey Irak'ta isyan etmiş olan Kürt isyancılarla 1963'te yeni bir irtibat kurarak onları yönetmeye, yönlendirmeye başladığı belirtiliyor."⁷

³ Agd. s.29 ayrıca bkz; Cevat Eroğlu, İsrail'in beka stratejisi ve Kürtler, Sayfa Yayınları Aralık 2003 İstanbul, s.79

⁴ Eroğlu, age. s.79

⁵ Eroğlu, age. s.80-81

⁶ Hakkı Öznur, Cahşların Savaşı, Altunküre Yayınları, 1.bsk. Nisan 2003, Ank., s.273, 274

⁷ Eşref Günaydın, Yahudi Kürtler, Babil'in Kayıp Çocukları, Karakutu Yayınları, İstanbul 2. Bsk. Mayıs 2003, s.35

Kamuran Ali Bedirhan 1961'de, Molla Mustafa Barzani'nin isteği üzerine, O'nun Avrupa temsilciliğini de bir dönem üstlendi. Irak Kürtleri'nin siyasi mücadelesini, Avrupa'nın dışında çeşitli defalar gittiği Amerika'da da kongre üyelerine ve istihbarat servislerine anlatmıştı. Bedirhan, 1968'de "Kürt İhtilal Konseyi" temsilcisi Emir Kamuran Bedirhan imzasıyla, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri U Thant'a bir muhtıra göndermiştir. Bedirhan Türkiye Kürtlerindendi, 1940'ten beri Paris'te yaşıyordu ve orada Polonyalı Yahudi bir bayanla evliydi. Kamuran Bedirhan 6 Aralık 1978'de Paris'te öldü. Bedirhan, 1983'de kurulan Paris Kürt Enstitüsünün manevi kurucusu olarak kabul edilmektedir. Enstitünün kitaplığında bir de resmi aslıdır.⁸

BARZANI-ISRAİL İLİŞKİLERİ..

Siyonist İsrail'in Barzani ile ilk irtibatı iki kanaldan gerçekleşmiştir. Bunlardan ilki İran yolu ile kurulan irtibat olup, İsrailli öğretim üyesi Dr. Amaltzi-a Baram'ın araştırmasında da belirttiği gibi, 1963 yazında İsrail istihbarat Örgütü (MOSSAD) Başkanı General Meir Amit, İran istihbarat örgütü SAVAK'ın Başkanı ile görüşerek, SAVAK yolu ile Kuzey Irak'taki Kürtler'e silah gönderme konusunda anlaşmışlardır. Kısa bir süre içerisinde Kürt-İsrail ve İran işbirliği öyle yoğunlaşır ki, İsrailli subaylar Kuzey Irak'a Kürt peşmergeleri eğitmeye başlar. Baram'a göre, İsrail, daha önce General Kasım döneminde, 1961'den beri devam eden Kürt isyanını Kasım'ı bir tehdit olarak algılamadığı için desteklememiştir. 8 Şubat 1963'de Baasçılar'ın Irak'ta, bir ay sonra da Suriye'de başa geçmesi ve 17 Nisan 1963'de Irak, Mısır ve Suriye arasında yapılan üçlü Birlik Antlaşması ile Nasır'ın öncülük ettiği Pan-Arabizm fikrinin, birliğe hâkim olmasına tehdit olarak algıladığı için İsrail Kürt meselesine karışır ve Kürt isyancıları desteklemeye başlar.⁹

Siyonist İsrail, İran yoluyla Kuzey Irak'a yaptığı yardımla yetinmemiş, doğrudan Barzani'nin karargâhına ulaşarak, bizzat onunla işbirliğini konuşmaya başlamıştır. İlk olarak Kamuran Ali Bedirhan ile İsrail Savunma Bakanı Yardımcısı Şimon Peres arasında yapılan bir antlaşmanın sonucu 'Merve'd' (Halı) adı verilen gizli bir operasyonla Ağustos 1965'te Kuzey Irak'a gelen İsrail istihbaratının en gözde elemanları Tuğgeneral Tsurı Saguy, Yarbay Haim Levakov ve Albay Arik Reggev, üç ay boyunca isyancı Kürt peşmerge subaylarını eğitip danışmanlık yaptılar.¹⁰ MOSSAD'ın Irak'taki çalışmalarından sadece birkaç KDP'linin dışında kimsenin haberi yoktu. MOSSAD ajanları bölgede peşmerge kıyafeti ile dolaşıyordu. Peşmergeler, Barzani'nin isteğiyle Omenet Tova İbranice "iyi dadı" operasyonu Hayfa'ya götürülerek ağır silahlar ve Sovyet yapımı uçak savar füzelerinin kullanımında da eğitildiler. MOSSAD eğitmenleri tarafından eğitilen peşmergeler, ilk sınavlarını 12 Mayıs 1966'da Revanduz yakınındaki Hendren Dağında bir Irak tugayını yok ederek vermişlerdir. Hatta bu çatışmada en önemli katkısı Kürtler'in "gayr-ı resmi genelkurmay başkanımız" diye nitelendirdikleri Albay Tsurı Saguy sağlamıştı.¹¹

1965 yılı içinde üst düzey MOSSAD yöneticilerinden David Mimche başkanlığında bir grup İsrailli ajan Irak'a gelerek, Kürtlerle yeni ve daha kapsamlı bir görüşme gerçekleştirmişlerdir. 'The Kurdish Question in Iraq' isimli kitabın yazarı Edmond Gharib, 1966'da İsrail kabinesinden bir bakan, eski bir MOSSAD yöneticisi Aryeh Lova Eliav, at sırasında uzun süren yolculuktan sonra Kuzey Irak'taki Kürt isyancıların karargâhına ulaştığını söylüyor. Eliav'ın ile birlikte buraya gelen doktor ve hemşireler de, Bağdat hükûmetine karşı savaşıyan Barzani güçlerinden yaralananların tedavisi için seyyar bir hastane kurarlar. Eliav, Molla Mustafa Barzani

ile görüşerek, İsrail'in Kürtlere askeri, ekonomik ve teknik yardımda bulunması kararlaştırılır.¹² Eliav, 3 doktor ve 3 hemşirenin yanında, görüştüğü isyanın lideri Molla Mustafa Barzani'ye, Knesset'in (İsrail parlamentosu) yedinci çalışma döneminin başlaması nedeniyle piyasaya sürülen altın bir madalyon hediye etmiştir. Kuzey Irak dağlarında yapılan görüşme, "İsrail'in, Kürt devleti ve halkının kalkınması için askeri, ekonomik ve teknik yardım verme isteği" etrafında şekillenmiştir. Bu gelişmelerin ardından İsrailli uzmanların da katılım ve yardımıyla Barzani 1966 Haziran'ında Irak ordusuna büyük bir saldırı başlatmıştır.¹³

Siyonist İsrail'in Kürtlerle olan ilişkisi artarak devam ediyordu. Siyonist İsrail, özellikle istihbarat alanında Kürtler'den istifade etmekteydi. Nitekim Irak'a ait Sovyet yapımı Mig-21 uçağının kaçırılması, MOSSAD-Barzani işbirliği ile gerçekleştirilmişti. '1966 yılında Irak Hava Kuvvetleri'nde görev yapan Maruni Hristiyan pilot Münir Redfa'ya yanaşan MOSSAD, 1 milyon dolar nakit ve ailesinin de yurt dışına kaçırılma garantisine Sovyet yapımı bir Mig-21 savaşı uçağını İsrail'e getirme konusunda ikna etti. 15 Ağustos günü Musul yakınlarındaki hava üsünden kalkan Mig-21, bir iddiaya göre Ürdün üzerinden İsrail'e giderken, bir diğer iddiaya göre de ülkenin kuzeyinden Türk hava sahasına girdiğinde Adana İncirlik Üssü'nde görev yapan Amerikan Hava Kuvvetleri F-4 Phantom uçakları tarafından karşılanarak CIA tarafından ayarlanan Türkiye'deki gizli bir üsse indirildi. Burada yapılan yakıt ikmalinden sonra tekrar havalandıran Mig-21 Akdeniz'de İsrail savaşı uçakları tarafından karşılanarak Tel Aviv'e götürüldü.¹⁴

Kürt peşmergelerin yardımıyla kaçırılan bu uçağın teknik incelemesi, Siyonist İsrail'in işine çok yaramıştı. Nitekim bu vesileyle, 1967'de Altı Gün Savaşları'nın ilk gününde aynı uçakla-

⁸ Özner, age. s.275

⁹ Tarih ve Düşünce Dergisi, Temmuz-Ağustos 2006 Sayı:68 s.29-30; Ayrıca bkz. Doç. Dr. Ümit Özdağ, Avrasya Dosyası, ilkbahar 1999

c.5, sayı:1 s.225

¹⁰ Eroğlu, age. s.83

¹¹ Özner, age. s.275-276

¹² Günaydın, age. s.36

¹³ Eroğlu, age. s.83

¹⁴ Neziha Tavlaş, Avrasya Dosyası, ilkbahar 1999 c.5, sayı:1 s.82-83

n kullanan Mısır Hava Kuvvetleri kolayca etkisiz hale getirilmişti. Haziran 1967'de İsrail ile Birleşik Arap Devletleri arasında yapılan 'Altı Gün Savaşları' Ortadoğu'daki tüm dengeleri alt üst ederken Siyonist İsrail ile Kürt isyancılar arasındaki ilişkileri daha da belirgin hale getirmiştir. Siyonist İsrail istihbaratı hakkında kitap yazan Ian Black ve Benny Morris'e göre Kuzey Irak'taki Kürtlerle Tel Aviv arasındaki bu ilişkiler bir müddet sonra 'Ortadoğu'nun en kötü saklanan sırrı' haline gelmiştir. Çünkü İran üniformalarıyla dolaşan ancak Farsça konuşamayan İsrailli ajanlar, sıradan peşmergeler tarafından bile fark ediliyordu.

Samuel M. Katz, 'Saldier Spies, Presidio Press' isimli kitabında Kürtlere su gibi para akıtan ve aylık 50 bin dolar ödeyen İsrail yönetiminin, MIG-21 uçağını İsrail'e kaçırarak Iraklı pilot Redfa'nın ailesinin Irak dışına çıkarılması operasyonunu da Kürtlere ihale ettiğini yazmaktadır.¹⁵

Siyonist İsrail'in Kürt isyancılara giderek artan desteğinin en sembolik göstergelerinden biri de Eylül 1967'de Kürt hareketinin lideri Molla Mustafa Barzani'nin Siyonist İsrail'e yaptığı ziyaretidir. Molla Mustafa Barzani, kendisini kabul eden Siyonist İsrail Savunma Bakanı Moşe Dayan'a hediye olarak sadece bir "Kürt Hançeri" değil, Kerkük'teki petrol rafinerilerinin nasıl vurulabileceğinin planlarını da getirmiştir. Daha sonra Mart 1969'da bu plan doğrultusunda yapılan bir operasyonla MOSSAD-Barzani güçleri Kerkük petrol rafinerilerini bombalayarak, çalışamaz hale getirmişlerdir.¹⁶

Barzani'nin bu ziyaretinin bir başka sonucu da, Siyonist İsrail'in Tahrir'daki askeri ataşesi Yaakov Nimrodi aracılığı ile Siyonist İsrail'in Altı Gün Savaşları sırasında Araplardan aldığı Sovyet yapısı silahları, aynı yıl

(1967'de) Kürtlere ulaştırmasıydı. Kendilerine verilen Doğu Blok yapımı silahlara önce çok şaşırarak ve daha sonra durumdan çok memnun kalan Barzani, özellikle olağanüstü bulduğu Siyonist İsrail yapımı bombalardan da çok sayıda isteyecektir. Kendisini silah ve paraya boğan Siyonist İsrail'in gücünden çok etkilenen Barzani, Siyonist İsrail'e ortak bir seferberlik teklifinde bulunarak, 'Biz Kürtler Irak'ı, siz de Suriye'yi işgal edin' çağrısında bulunacaktır. Ancak Siyonist İsrail istihbaratının liderlerinden Ezra Danin'in de belirttiği gibi Siyonist İsrail, istihbarat açısından Kürtler'den yararlanmak ve Siyonist İsrail ordusunun yıpratılmamasını sağlamak için Kürtler'e yardım ediyordu, yoksa Kürtlerin Irak'ta tam hâkim olamayacaklarını Siyonistler de çok iyi biliyordu.¹⁷ İsrailli eski General Rafael, Elitan anılarında, Barzani'nin isteğiyle Kuzey Irak'a gittiğini ve ayaklanmayı yerinde incelediğini anlatır. 'Terör ve Güneydoğu Sorunu' isimli kitabın yazarı gazeteci Fehmi Kuru Elitan'ın o ziyaretten sonra İsrail Savunma Bakanlığına bir rapor sunduğunu ve şu ilginç cümleleri kullandığını belirtiyor; "Kürtler, çok iyi savaşmakla beraber gelişmiş savaş araçları ve silahlarından mahrum olduklarından Kürtlere yardım edilmesi gerekmektedir."¹⁸

Amerikan yönetimi, bölgede görev yapan İsrailli uzmanlar ve Kürtlere "su gibi akıtılan" aylık 50 bin dolarlık ödemelerden rahatsız olunca, CIA aracılığıyla 3 yıl içinde Kürtlere 16 milyon dolar yardımda bulunmuştur. Irak'ın zayıflatılmasının kendi çıkarlarına da uygun düşeceğini gören İran Şahı Rıza da, rejim karşısı Kürtlere silah ve mali yardımda bulunmuştur.¹⁹

KÜRTLERİN IRAK'LA SAVAŞI VE İSRAİL YARDIMI..

1960'lı yılların başı bölgedeki Kürt hareketi açısından önemli bir dönemin başlangıcı olmuştur. Bağdat rejiminin baskıcı ve Arap milliyetçiliğini dayatan yaklaşımı Kürtleri isyan ettirmiş ve daha sonra adını sık duyacağımız Barzani aşiretinin başını çektiği bir isyan başlatılmıştır. Bu dönem, çeşitli iniş çıkışlara rağmen 1975 yılına dek sürecektir. Bu isyan, doğal olarak çeşitli

"dış güçler"in de ilgisini çekmiştir. Tahmin edileceği gibi, bu dış güçlerin başında Siyonist İsrail gelmekteydi. İlerleyen yıllarda İran ve ABD de Kürt isyanının destekçiliğine soyunmuş, "Kürt kartı"nı kullanmaya başlamışlardır. Hatta çoğu insan "Kürt kartı"nın asıl sahiplerinin bu iki ülke olduğunu düşünmekteydi. Oysa Kürt isyanına hem ilk el atan, hem de bu kartı çok daha uzun vadeli ve stratejik bir bakış açısıyla değerlendiren ülke, Siyonist İsrail olmuştur. 1961'de patlak veren isyan, kısa bir süre içinde İsrailliler'in ilgi alanına girmiş ve Kürtlerle ciddi ve kalıcı temaslar kurulmuştur. Reuven Shiolah'ın 1930'lu yıllardaki temaslarının hem bilgi, hem de bağlantı olarak faydasını çok görmüşlerdir; Raviv ve Melman'a göre, Kürt misyonunu üstlenen Siyonist İsrail ajanları, "Şiloah'ın ayak izleri üzerinde ilerlemekteydi.

Kürt isyanı boyunca Siyonist İsrail, Barzani gerillalarına para yardımında bulunmuştur. Ünlü Amerikalı gazeteci Jack Anderson, konuyla ilgili olarak Washington Post'taki bir makalesinde şöyle yazmaktaydı: "Her ay kimliği belli olmayan bir İsrail yetkilisi İran sınırından Irak'a gizlice girerek Kürt lider Molla Mustafa Barzani'ye 50 bin Amerikan doları veriyor. Bu para Kürtler'in, İsrail aleyhtarı olan Irak hükümetine karşı faaliyetlerini sürdürmelerini sağlıyor.

Anderson'ın o sıralarda yayınlanan bir CIA raporuna dayanarak verdiği bilgiler arasında, Molla Mustafa Barzani ile dönemin Mossad şefi Zvi Zamir arasındaki yakın ilişki de vardı. Söz konusu rapora göre, Zamir, en azından bir kez Barzani'yi Kuzey Irak'taki karargâhında ziyaret etmiş ve ondan Bağdat hükümetine karşı yürütülen saldırı ve sabotajların dozunu artırmasını "rica" etmiştir. Bunun yanında, Irak'taki Yahudiler'in İsrail'e gizlice göç edebilmeleri için de Barzani'den yardım istenmiştir. Bu tür "rica"ların hepsi, Barzani tarafından olumlu karşılanarak gereği yapılmaya çalışılmıştır. İsrailliler de, Barzani'ye, her ay düzenli olarak verdikleri 50 bin dolarlık yardımların dışında, ekstra 50 binlik "paket"ler de veriyorlardı Kürtlere. (...)²⁰

¹⁵ Günaydın, age. s.37,39

¹⁶ Tarih ve Düşünce Dergisi, s.31; ayrıca bkz: Tavlaş, agd.s.98

¹⁷ Tarih ve Düşünce Dergisi, s.31; ayrıca bkz. Tavlaş, agd. s.99

¹⁸ Günaydın, age. s.39

¹⁹ Tavlaş, agd. s.98

²⁰ Eroğlu, age. s.84

IRKÇILIĞA KARŞI İSLAM KARDEŞLİĞİ

İdris GÖKALP



Âdemoğlunu insanlıkta eş, inananları imanda kardeş kılan Allah'a hamd, iman kardeşliğini nadide örnekleriyle öğreten Efendimize, âline ve ashabına salât, Tarih boyu hakiki kardeşlik için bedel ödeyen tüm mü'minlere selam olsun.

İnsanlığı felakete götüren en büyük hastalıklardan birisi ırkçılıktır. Tarih, bunun kanlı örnekleriyle doludur. Onun içindir ki, *Tevhid Dini İslam* en keskin ve şiddetli vurgularla ırkçılığı reddetmiş onu lanetlemiştir. İslam ümmetinin ırkçılıktan gördüğü tahribat ve zarar sadece ümmeti değil, tüm insanlığı ilgilendirmektedir. Bu ümmet Emevi-Abbasi kavgalarını, Moğol, tatar istilalarını, irili ufaklı on sekiz haçlı savaşını atlatmış, sendelemiş; ama yıkılmamıştır. Ama ırkçılık belasını atlatamamış, içten ve dıştan ırkçılık silahıyla ümmet elli parçaya bölünmüş ve batı da bu silahla işgal ve sömürü çarkını devam ettirmiştir.

İrkçilik; kişinin kendi soyunu, kabilesini, milletini ve ırkını diğer ırklardan üstün görmesi, diğerlerini ise hakir görme halidir. İrkçilik, fertler ve toplumlar arasında kin,

haset, husumet ve düşmanlık duygularını yeşertir. Bir ırka mensup olmak fitrat gereğidir. Bu yerinecek ve övünülecek bir şey değildir. Fakat mensup olduğu ırkla övmek merduttur. İşte ırkçılık budur.

Her güzelliğin olduğu gibi her sapmanın da bir piri vardır. İrkçılığın piri iblistir. Zira iblis, Âdem'e secde ile emrolunduğu vakit "*Ben ondan üstünüm*" demişti. Bunu da, "*Beni ateşten onu ise çamurdan yarattın*" diye gerçekleştirmişti de şeytanlaşmıştı. Kendi ırkının başka ırklara üstünlüğünü savunanların yaptığı şeytanın yaptığından farklı değildir. Aynı şey tüm asabiyet türleri için geçerlidir.

İrkçılıkla ilgili ayet ve hadislerle baktığımızda dinimizin bu konudaki tutumunu net bir şekilde müşahade edebiliriz:

"Ey insanlar, doğrusu, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık. Sırf birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır." (Hucurat 13)

"Ey insanlar! Sizi bir tek candan yaratan, ondan da eşini var eden ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar türeten Rabbinize karşı gelmekten sakının." (Nisa 1)

"Göklerin ve yerin yaratılması, dillerinin ve renklerinin farklı olması da O'nun varlığının ve kudretinin delillerindendir." (Rum 22) ayetleri ile;

"İrkçılığa (asabiye) çağıran bizden değildir; ırkçılık için savaşan bizden değildir, ırkçılık üzere, asabiye uğruna ölen bizden değildir." (Müslim, Ebu Davud, İbn Mace)

"Asabiyet davasına kalkan, onu yaymaya çalışana, bu dava yolunda mücadeleye giren bizden değildir." (Ebu Davud)

"Zulüm ve haksızlıkta kavmine yardıma kalkışan kişi, kuyuya düşmüş deveyi kuyruğundan tutup çıkarmaya çalışan kişi gibidir." (Ebu Davud)

"Kim kâfir olan dokuz atasını onlarla izzet ve şeref kazanmak düşüncesiyle sayarsa, cehennemde onların onuncusu olur" (Ahmed b. Hanbel) hadisi şerifleri bizlere ırkçılığın ne denli kaçınılması

gereken anlamsız bir zihniyet olduğunu gösteriyor.

İslam'a göre ırk ögesi insanlara doğal bir üstünlük sağlamadığı gibi medeni bir toplumun oluşmasında da temel etken değildir. Medeni bir toplum, hayvanlar gibi içgüdüleriyle birlikte yaşayan insanlardan değil, özgür iradeleriyle seçtikleri inanç ve idealler çevresinde toplanan insanlardan oluşur. Bu nedenle İslam toplumu İslam'ı bir din, bir hayat düzen ve biçimi olarak benimseyen insanların oluşturduğu toplumdur. Belirleyici tek etken inançtır. Irk vb. başka cahili etkenler aramak akideye terstir.

İrkçılık toplumdaki bağları zayıflatır. İnsan saadetinin ve mutluluğunun temel taşı olan meziyetleri kökünden yıkar, kardeşliği sarsar, muhabbeti gölgeler, samimiyeti yok eder. Kin, haset, düşmanlık gibi manevî mikropların kaynağı olduğundan, birlik ve beraberliği zedeler. İrkçılık, yıkıcı bir fırtına gibidir. Tarihin Şahitliğiyle nice devletleri zaafa düşürmüş, nicelerini tarih sahnesinden silmiş, zorlama ve baskı ile nice üzücü olaylara sebep olmuştur.

İrkçılığa, asabiyete ve modern ifadesiyle ulusalcılığa karşı çer çöp gibi dağınık olan ümmet coğrafyasında en etkili çözüm "*İslam kardeşliğidir.*" İslam kardeşliği hayal değil, hakikattir. Keyfi değil mecburidir. Hucurat 10. ayette Rabbimiz: "*Mü'minler kardeşler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'a karşı sorumlu davranın ki, O'nun merhametine nail olasınız.*" Buyuruyor. İslam kardeşliğinin temeli imandır. İmanın temeli ise sevgidir. Tıpkı Allah Resulünün buyurduğu gibi "*İman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş sayılmazsınız*" (Müslim)

Bugün ümmet ve coğrafyasında ve bilhassa yaşadığımız topraklarda ihtilafları, akan kan ve gözyaşlarını, yükselen ırkçılık ve ulusalcılık dalgasını ve sen ben kavgasını görünce, İslam'ın evrensel mesajına ve kardeşliğine ne kadar muhtaç olduğumuzu tüm çıplaklığıyla müşahade ediyoruz. Gerçek ve ideal kardeşliğin, insanlık tarihine baktığımızda kan ve ırk bağı ile değil de, din-inanç bağı ile gerçekleştiğini, bunun da en güzel örneğinin İslam'da olduğunu görüyoruz. Şüphesiz yok ki, Müslümanlar arasındaki İslam kardeşliği bağı diğer bütün bağların üzerinde ve üstünde bir bağıdır. Çünkü o, dini inançtan/imandan ileri gelir ve onunla beslenir ve güçlenir. İslam kardeşliği o kadar güçlüdür ki, başka hiçbir kardeşlik ve dostluk onun yerini dolduramaz.

Yüce Allah'ın ve kutlu Peygamberinin İslam kardeşliğine bu kadar büyük değer ve önem vermiş ve Müslümanlar arasında bu kardeşliğin mutlaka gerçekleştirilip sürdürülmesini istemiş olmasının en önemli sebebi, bu din binasının *Tevhid* temeli üzerine kurulmuş olmasıdır. *Tevhid* dini İslam bütün mü'minlerin duygu, düşünce, tavır, kader ve sevinç olarak tek bir vücut olmalarını ister. Peygamberimiz (sav)'in "*Mü'minin başka mü'minle olan durumu, taşları birbirine kenetlenip perçinleyen duvar gibidir.*" "*Mü'minler birbirlerine acımada, sevmeye ve yardımlaşmada bedenden gibidirler. Bedenin herhangi bir organı hastalanacak olsa, derhal öteki organlardan da uykusuzluk ve ateş ile onun acısına ortak olurlar.*"

Oysa ırkçılık ve asabiyet biraz önce saydıklarımızın tam zıddı üzere ikame edilen hastalıklı, par-

çalayıcı ve ötekileştirici lanetli bir zihniyettir. Tarafgirlik davasıyla ümmetin çer çöp gibi parçalandığı aşikârdır. Günah ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayı meşru gören ırkçılık, aileleri, kabileleri, cemaatleri ve milletleri de kendi içinde parçalar. İnsanlık tarihi asabiyetin kan ve zulüm kokan dehşet hatıralarıyla doludur. Özellikle ülkemizde cahili hâkim ideoloji mutluluğu belli bir etnik kimlikte görerek kendinden olmayanı dışlamaktadır. İrkçılığın çağdaş versiyonu ulusçuluk üzerinden farklı ırktaki insanlar bu topraklarda bin küsur yıldır kardeşçe yaşamalarına rağmen birbirine ötekileştirilmekte, inkâr edilmekte, zulüm görmekte ve ayrılık tohumları ile anaların ağlaması devam ettirilmektedir.

Batılı hayat tarzı, yani modernizm İslam dünyasında itikadi ve siyasi alanlardaki iç çürümüşlükten de yararlanarak kendi cahiliyesini Müslüman kitlelere dayattı. İslam coğrafyasında körüklenen Türk, Arap, Fars, Kürt, Arnavut, Berberi, Beluci vd. ulusçuluklar tamamen sanal ve Avrupa emperyalizminin ürettiği ve teşvik ettiği hareketlerdi. Bugün tüm yakıcılığı ile devam eden ve ülkemizde kardeşi kardeşe kırdırma projesi olan Kürt sorunu da, ulus kimliğinin üst bir kimlik olarak dayatılması sonucu doğmuştur. Biz Müslümanların üzerine düşen ise, gerekçesi ne olursa olsun arası bozulan iki kardeşin, grubun veya ırkın arasını İslam'ın hak ve adalet ölçülerine göre düzeltmektir. Bu takvanın gereğidir. Aksi halde merhametten mahrum kalırsınız ve cahiliyeye gerisin geriye dönersiniz.

Ümmet ırkçılık belası ile bir çıkmaza sokulmaktadır. Çare bellidir: İçi vahiyle doldurulmuş, kuşatıcı, adil, her türlü zulme ve şir-

ke “La” diyen, şefkat ve merhamet temelli bir “İslam kardeşliği.”

Biz “*Kendin için ne istiyorsan kardeşin içinde onu iste*” düsturuyla hareket etmeliyiz. Bir Türk kendisi için neyi talep ediyorsa, Kürt kardeşi için de aynısını talep etmekle mükelleftir. Aksi takdirde hakkını alamayan kardeşlerimiz cahili ideolojilerin peşine düşüp hak talep edeceklerdir ve bu durumda tüm Müslümanlar vebal altına gireceklerdir.

Kur'an, İslam kardeşliğini bütün Müslümanların aynı duygular etrafında birbirlerinin hak ve menfaatine saygı göstermek ve hatta gerektiğinde onları müdafaa etmek üzerine bina etmiştir. Çünkü ilahi irade bütün Âdem çocuklarına hitap etmektedir ve herkes için rahmettir. İrk, renk, kabile ve desen ayırtımı yapmadan hepsini Kur'an'ı değerlere (Hablullah) çağırılmaktadır.

“*Hep birlikte Allah'ın ipine sınımsız yapışın ve birbirinizden ayrılmayın.*” (Ali İmran 103) ayetindeki Hablullah'ın (Allah'ın ipi) Allah'a izafe edilmesinde şunu anlamak mümkündür: İslam kardeşliğinin ihtiva ettiği değerler hem zihinsel hem de pratikte kabul edilse ve ihlal edilmelerine müsaade edilmese, Müslümanların birbirlerinden kopmaları, parçalanmaları, birbirlerine zulüm etmeleri ve birbirlerine silah çekmeleri mümkün olmayacaktır. Çünkü kardeşlik kavramının muhtevasında kendisi için istediğini Müslüman kardeşi için de isteme, adaleti ikame etme ve hakları korumada mazlumun yanında yer alma görev ve sorumluluğu vardır.

İslam, ırk, bölge ve rengi İslam kardeşliğinin temel ilkeleri olarak kabul etmemektedir. Fakat bu, İslam'ın, bu farklı ırkları ve renkleri

görmezden gelmiş olduğu anlamında değildir. Bilakis İslam ırkların ve farklı desenlerin insanlığın doğal yapıları olduklarını kabul eder. İslam, sadece Müslümanların değil bütün insanların dünyada sorunsuz bir şekilde beraber, kardeşçe yaşama projesidir. İslam ne hayaldir ne de hayali bir dünyanın içine hapsedilen bir dindir. O hayatın ta kendisidir. Dolayısıyla İslam kardeşliği de hayal değil hakikattir.

Düşmanın galibiyeti güçlüğünden değil ırkçılık vb. sinsi planlarla bizim aramıza tefrika sokmasından. Sağcı solcu, alevi Sünni, Kürt, Türk, Arap vs. aksi biz iki milyara varan ümmet İslam kardeşliğini tam kavrayıp güç birliği yapsak bu gün bize yaşatılan hiçbir olumsuzluğu hem kendimiz yaşamaz hem de dünya insanlığının da dertlerine çare oluruz.

Biz Müslümanlar İslam kardeşliğini ve ümmet bilincini her zaman hatırlayacak ve hatırlatacağız inşallah. Bu toprağın çocuklarına İslam kardeşliğini hatırlatan kimselere, “Kardeşlik edebiyatı yapma!” diyenlere bir çift sözümüz olmalı: Siz şeytanın ve şeytani güçlerin meccanen taşeronluğunu yapıyorsunuz! Sizi kimlerin devşirdiğini biliyoruz! Size ve sizi devşirenlere diyoruz ki: Bin yıllık gerçeği yüz yıllık yalana yedirmeyeceğiz! Selahaddin Eyyubi ile Fatih Sultan Mehmed'i ayırmayacağız. Dua okurken, İskilipli Atıf'ı bir elimize, Nurs'lu ve Palu'lu Said'leri öbür elimize koyacağız! Her rekâta “İhdine's-sırat-ı müstakim” (bizi dosdoğru yola yönelt) derken, ayetteki BiZ'i Allah'ın tarif ettiği gibi kabul edeceğiz. Allah'ın BiZ tarifinin yerine ırka, renge, kavme, kabileye, ulusa, soya, boya, mezhebe, meşrebe, tarikata, partiye, cemaate, cemiyete, kliğe,

ekole dayalı BiZ tanımlarını geçirmeyeceğiz. Bunu yapan holiganları, şu hakikatı haykıran Allah Resulüne havale edeceğiz: “asabi-yete çağırın bizden değildir”

Sonuç olarak Müslümanlar, İslam kardeşliğini hayali bir söylemden kurtarıp hakiki kardeşliğe dönüştürmelidirler. Kardeşlik bilinci, İslami bir zorunluluktur. Kardeşlik bilinci, seviyeli bir İslam toplumunun gerek şartıdır. Kardeşlik bilinci, bütünleşme, ‘birlikte var olmak’ bilincidir.

Kardeşlik bilinci, ortak değerlerde buluşup, ortak hedefle kararlı yürüyüştür. Bu bilinç, kardeşlik ortak paydasında hayatı yeniden anlamlandırmaktır. Kardeşlik bilinci olmadan, cemaat oluşmaz... Kardeşlik bilinci, iman bilincinin pratik ifadesinden başka bir şey değildir. Bu bilinç; akide bağının kan, gen, renk ve toprak bağlarının önüne geçmesidir...

İslam'ın öngördüğü ‘toplum’ bir ‘kardeş toplum’dur. Bu toplumu tehdit eden tehlikeleri gördükten sonra kardeşliği, yaşatmak sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

Ne mutlu İslam kardeşliğini yaşayabilenlere. Ne mutlu üstünlüğün takvada olduğunu bilip Allah'a karşı sorumluluklarını yerine getirebilenlere. Bizleri kardeşsiz bırakma Allah'ım. **Şimdi ırkçılığa karşı kardeşlik zamanı.**

Faydalanılan kaynaklar

- 1- Kardeşlik çağrısı- Ramazan KAYAN Çıra yay.
- 2- Ulusçuluk çıkmazı, Kürtler ve çözüm arayışı- Hamza TÜRKMEN Ekin yay.
- 3- Kur'ani Hayat dergisi- İslam kardeşliği hayal değil hakikat- Mayıs-Haziran 2010
- 4- Kavram tefsiri- Ahmed KALKAN

MÜSLÜMAN KARDEŞLER HAREKETİNİN TÜRKİYE'YE ETKİLERİ - III

Abdurrahman BURSEVİ

Türkiye'de bu gizli tepkisel süreci yaşayanlar tarafından bahse mevzu olan cemaatle birçok ortak bağlantı kurulabilir. Bunun iki sebebi vardır:

1. Kitapevleri ve tercümeler aracılığı ile başta Seyyid Kutub olmak üzere birçok çağdaş İslamcı yazarın kitaplarının Türkçe'ye tercüme edilmiş olması.

2. Büyük cemaatlerin uzlaşmacı zihniyetlerine karşı tabanın "Nüans"a dayalı sosyal, ekonomik, kültürel baskılar altında geliştirdiği ortak dışa vurum tarzı.

Bahsedilen görüş ve farklılıklar bir takım bağların kurulmasını gerekli kıldığı gibi radikal İslamcı hareketin gündeminde ayrışmaları da taşıyordu. Hicret ise bir kavram ve direniş biçimi olarak belirgin anlamıyla hareketin düsturlarından birisi addedilip çağdaş Mısır'da İslamcılar tarafından toplumdan uzaklaşabilmek amacıyla kullanılmıştır. Türkiye'de de 80'li yılların öncesinde İslamcılar bu manada bir proje geliştirdikleri noktasında yeterli bilgi Ruşen Çakır'ın Ayet ve Slogan isimli eserinde mevcuttur.

İslamcı köktencilere kendi tezlerini doğrulayabilecek için Pey-

gamberin dönemine kadar inerek haklılıklarını gösterecek referanslar aramışlardır. Bu gayretin sonucunda tebliğ ve davet metodu ile ilgili yüzlerce telif ve tercüme eser Türkçe'ye kazandırılmıştır. Teknolojinin imkânlarını kullanan İslamcı gruplar propagandist ve uzlaşmacı olarak nitelenmiştir. Buna rağmen İslamcı gruplar içinde gizliliğe meyil vardır. Bireysel temelde bir davet gizlilikle yürütülür. Daha geniş ortamlarda modern araçlar (Kaset video gibi) sıklıkla kullanılır.

Modern araçların ve teşkilatlanma metodlarının kullanılmaya başlanması beraberinde yoğun kitlelere ulaşılması, beraberinde yoğun kitlelere ulaşılması gerçeğini gündeme getirir. Türkiyeli İslamcılar karşılaştıkları bu durum modernizm'e karşı tepki duyan kitlelerin İslamcı hareketlere yönelmeleri ile hareketin kitleselleşmesi problemini gündeme getirmiştir. Böyle bir durumda Asr-ı Saadete dönme isteği içindeki İslamcılar toplumsal süreci zaman boyutunda Mekke ve Medine örneklerini kullanarak bugüne yansıtır davet ve tebliğ metodunun oluşmasında etkin kılmişlardır. İsl-

lamcı hareketin tarihindeki mücadele esaslarını Mekke dönemi Medine dönemi esprisi göz önünde tutarak oluşturmak istemişlerdir. Bu durum toplum ve tarihle ilgili olayların "katı kuralcı" bakış açılarıyla sorgulanmasına sebep olmuştur. Buradan hareketle Mısır'da İhvan, Pakistan'da Cemaati İslami, Türkiye'de Refah Partisi siyasal sürece aktif katılımları sebebiyle bir yozlaşmanın içinde görülmüşlerdir. Fakat asıl önemli olan burada dünyevi olan ile akidevi olanın arasını bağlayan, birinciyi de ikinciye dönüştürebilen bir yapının ortaya konulabilmesi idi. Böyle bir yapının oluşturulması çağımız İslamcı hareketlerinin en büyük problemlerinden birisi olan "iki dünya arasındaki birlik ve denge" problemini ortaya çıkarmıştır. Hicret, Uzlet, Gizlilik gibi sembolik tavır alış biçimleri ve pasif direniş metodları ile topluma kapalı, içe dönük, çölde örgütlenme biçimleri deneneceği gibi toplum içinde çatışarak yaşamayı yeğleyen örgütlemelere de gidilecektir. Birinciler tarafından ikincilere yapılan en büyük eleştiri onların çizgilerinin dünyevileştiği ve gayr-i İslamileştiği savı üzerine olacaktır.

Sistem içinde kalarak mücadele etmeyi yeğleyen ikincilere karşı geliştirilen İslamcı muhalefet, bize Seyyid Kutub'un görüşlerini hatırlatmaktadır. Seyyid Kutub'un düşünce çizgisinde varmış olduğu son nokta bu tartışmaların yoğunlaştığı teorik arka planı da hazırlamıştır. Türkiye'de İslami hareketlerin 1960'lara kadar siyasete karşı duydukları endişe bu yeni adladilebilecektir. Tavırlarla beraber birleşince farklı bir platformda gündeme gelmeye başlamıştır.

Mısır'da İslami siyasi oluşumlar noktasında Türkiye'dekine benzer tartışmaların varlığını belirtmek için Hasan El Benna'nın bu konudaki görüşlerini aktarıp bugünkü İhvan çizgisinin bu görüşlerden yola çıkarak geldikleri noktayı belirtmek istiyoruz. Hasan El Benna'ya göre; siyasi partiler toplum menfaatlerini gözetmekten uzak, şahsi sebeplerle ortaya çıkmış kurumlardır. Bu özelliği ile siyasi parti oluşumları İslami harekete zarar verebilecek bir yapı arz ederler. Hasan El Benna'nın takipçisi olan İhvan mensupları onun ölümü ile Vefd Partisini desteklerler. Mesele bu kadarla da kalmaz. İhvan'ın görüş-

lerini yansıtan bir parti kurulması fikri gündeme gelir.

"Müslüman devletlerde başka akımlar için serbest olan cemaatleşmeler, dernekleşmeler, hatta parti kurmaları neden İhvan için serbest olmasın; çeşitli teşkilat ve partilerin hatta Komünistlerin rahatça faaliyetlerini sürdüktikleri ortamda İhvan'ın bu hakkını kullanmasına karşı çıkılmasının sebebi nedir?"

Bu tartışmalar İhvan'ın genç kuşağı ile orta kuşağını karşı karşıya getirmiş, bir kuşak çatışmasının doğmasına zemin hazırlamıştır. İhvan'ın ileri gelenleri tedrici bir usul ve teşkilatlanmayı savunurken genç kuşaklar yönetimlerle girilecek her türlü uzlaşma girişimini reddetmişlerdir.

Bu tartışmalar ve Seyyid Kutub'un görüşlerinin etkisiyle Türkiye'de özellikle genç İslamcılar arasında politik uğraşların İslami mücadele için uygun bir metot olmayacağı savunulmaya başlanmıştır. Bunun yanında cemaatlerin siyasi desteklerin beklentisi doğrultusundan kullandıkları İslamcı siyasi oluşumların onları yeterince teslim edememesi ve bir takım sosyal sebepler bir araya

gelmiş özellikle RP'ye verilen destek sekteye uğramıştır.

Başlangıçta politikadan uzak kalmayı benimseyip siyasi tercihlerini MNP, MSP ve RP çizgisinde kullanan İslamcı cemaat ve tarikat oluşumları çok özel anlamlarda da olsa RP'den desteklerini çekmişlerdir. Özellikle Nakşibendî tarikatının İskender Paşa kolu ve Şeyhleri M. Esad Coşan Ocak 1990'da RP'nin karşı İslamcı oluşumlar ve ikinci büyük muhalefet hareketi Almanya'da Cemalettin Kaplan'ın İslam'da parti olmaya-acağı tezi ile ortaya çıkmasıyla oluşmuştur. Bu tavır alış biçimlerinin yanında Türkiye'de kökten- ci İslami hareketi benimseyen Mısır ve İranlı İslamcı düşünürlerin etkisi ile "İslam ve Parti" kavramlarının yeniden değerlendirilmesi gündeme getirilmiştir. Köktenci İslami hareketin genç kuşakları tarafından 1990 sonrası İslamizasyon sürecinde yönetimle işbirliğinde bulunan bütün tarikat, cemaat ve İslamcı grupları gibi İslamcı siyasal partiler de düzeni meşrulaştırıcı rollerinden ötürü "Cahili" olarak nitelendirilmiştir.

DEVAM EDECEK

İNNA LİLLAH VE İNNA İLEYHİ RACİ'ÜN

Okurlarımızdan Hakan Bayam'ın baldızı vefat etmiştir.

Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet yakınlarına, sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan İbrahim Demir'in annesi, Muammer İlhan'ın kayınvalidesi vefat etmiştir.

Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Hasan Gaffaroğlu ve Tahsin Gaffaroğlu'nun dedesi vefat etmiştir.

Merhuma Allah'tan (C.C.) rahmet yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

GENÇ BİRİKİM

RÜYA İLE GELEN HİDAYET

Ayşe Merve ADANUR

“Berlin’de yer altı trenlerinden birindeydim. Bulunduğum kompartıman hınca hınç doluydu. Koca kompartımanda, loş bir ışık saçıyordu. Bir süre sonra tren, bir tüneldendi; şimdi önümüzde o yüksek köprülerden hiç biri yoktu. Bunun yerine karşımıza çok geniş ıssız bir bataklık çıkmıştı ve tünelden hızla çıkan tren bu beklenmedik bataklığın içine saplanıp kaldı.

Bütün yolcular, hepimiz trende mahsur kalmıştık, korku ve şaşkınlık içinde çevremize bakınıp duruyorduk. Önümüzdeki balçık ovası bomboş ve kıraç bir görünüş içinde sonsuza kadar uzanıp gidiyordu. Ufukta ne bir ağaç, ne bir ev ne de bir kaya, bir engebe vardı. Yolcular büyük bir dehşet ve şaşkınlık içindeydiler. Orada, öyle dehşet ve umutsuzluk içinde birbirimize bakıp, insanların dünyasına nasıl döneceğimizi düşünüyorduk kara kara.

Fakat her nasılsa ben ötekiler kadar şaşkın ve umutsuz değildim. Kalabalıkta kendime yol açarak ilerledim ve ileride aşağı yukarı on adım ötede araziye çömelmiş bir deve gördüm. Ve devenin üzerinde, beyaz-kahverengi çizgili, kısa kollu abaya giymiş bir adam

oturuyordu. Kufiyesini, yüzünü kapatacak biçimde sarmıştı başına. Birden, devenin beni beklediğini ve üzerindeki adamın da benim mihmandarım olduğunu şey söylemeden ilerledim ve nasıl olduysa kendimi birden devenin terkinde buldum. Aynı anda deve ayaklandı ve ilerlemeye başladı. Tarıfsız mutluluk içindeydim. Aynı hızla, hiçbir engelle karşılaşmadan günlerce belki aylarca yol aldık; öyle ki sonunda zaman kavramını büsbütün unuttum. Bir zaman sonra önümde bir ışık gördüm; bu iki sütun üzerine kurulu kocaman açık kapının ardından geliyordu. Kapıya ve oradan yayılan bu ışığa yaklaşıırken, bir yerden tatlı, tanımlanması güç bir ahenkle cınlayan bir ses işittim; “Burası Batı’nın üç şehri!” ve o anda uykudan uyandım.”

On dokuz yaşındayken, henüz Müslüman olmamışken hatta herhangi bir Arap toprağına adımını bile atmamış olduğu halde farkında olmadan bu rüyayla İslam’ı hayatına almıştı... Muhammed Esed gazeteci olarak gittiği Orta Doğu’da uzun yıllar kalıp 1926 yılında Müslüman olduğunda Arap arkadaşlarından birine bu rüyasını an-



latmış ve karşılığında şu yorumu almıştı; “O kalabalığın içinde sen, o nerede bittiği bilinmeyen bataklık, insanların korku ve şaşkınlıkları: bütün bunlar Kur’an-ı Kerim’in Fatiha suresinde ‘yoldan çıkanlar’ olarak tasvir ettiği kimselerin uğradığı haller değil mi? Ve o binicisiyle seni bekleyen deve Kur’an’ın sık sık sözünü ettiği ‘hidayet’ değil mi? Sonra o yüzünü göstermeyen, konuşmayan binici, yüce Peygamber’den başka kim olabilir? O ki kısa kollu harmanı giymesini severdi... Ve birçok kitaplar onun bir gayr-ı Müslim’e rüyasında görüldüğü zaman mübarek yüzünü hep sakladığını yazmıyorlar mı? Ve o beyaz ışık; imanın yakmadan aydınlatan ışığından başka ne olabilir? O ışığa rüyanda ulaşmadın,

çünkü yıllar sonra İslam'ı tanıdın... Sana "Burası Batı'nın üç şehri" denmesi de Batı'daki hayatının sona ereceği anlamına gelmez mi? Nitekim Müslüman olduktan sonra da öyle oldu...

Bu yorum yapıldığında rüya çöktan gerçekleşmişti... Uzun yıllar Araplarla birlikte yaşadıkten sonra artık onlardan biri olmuştu. Batıya babasının yanına döndüğünde Doğu'yu özledi... Arapların sıcak davranışlarına, onu ağırlamalarına karşılık, Batı'da doğduğu toprakların insanları ona soğuk, çekilmez gelmeye başlamış, bir an önce doğuya dönme ihtiyacı duymuştu içinde... Peki, neydi onu böylesine Araplara, Arap ülkelerine bağlayan?

Batının çökmüş değerlerine karşılık, Araplarda güven bulmuştu, sadakat bulmuştu, sevgi bulmuştu. Daha Arabistan'a adımını ilk attığında kendisi gibi yolcu olan bir Arap'ın onunla ekmeğini paylaşmak istemesiyle karşı karşıya kalmış ve çok şaşırmıştı. Devesiyle yaptığı uzun yolculuklar sırasında bir evin önünden geçse ev sahipleri tanımadıkları bu yolcu evlerine alıp ağırlamak isterlerdi. En başta bu güvene bu sıcaklığa hayran kalmıştı Muhammed Esed...

İslam'da merak ettiği ilk şey Müslümanların kıldığı namaz olmuştu. Bir gün bir Hacı'ya sormuştu bu konuyu; "Tanrı'nın sizden ona duyduğunuz saygıyı eğilerek, diz üstü oturarak ve yere kapanarak göstermenizi istediğine gerçekten inanıyor musunuz? Bütün bu beden hareketlerinin hikmeti ne?"

Ve aldığı cevap şuydu;

"Başka nasıl ibadet edebiliriz ki Allah'a? O bedeni de ruhu da birlikte yaratmadı mı? Bakın, biz Müslümanlar duamızı niçin böyle

yaparız anlatayım size. Yüzümüzü Kâbe'ye Allah'ın Mekke'deki Beytül Haremine çeviririz ve biliriz ki, o anda dünyanın neresinde olursa olsun, namaz kılan bütün Müslümanlar hepsi yüzlerini Kâbe'ye çevirmişlerdir; bir tek vücut gibiyizdir ve düşüncelerimizin merkezi de O'dur. Önce ayakta durarak Kur'an-ı Kerim'den okuruz, bunu yaparken, okuduğumuz kelamın, insana hayatta dimdik, ayakta kalması, sebat etmesi için verilen Allah Kelam'ı olduğu bilinci içerisindeyiz. Sonra 'Allâhu Ekber' deriz: Bununla Allah'tan başka kulluk etmeye değer başka hiç kimse'nin, hiçbir şeyin olmadığını dile getirir ve bunun apaçık bir gerçek olduğunu bir daha duyar ve bu gerçeğe bir daha tanıklık ederiz. Sonra o her şeyden yüce olan Allah'a duyduğumuz saygıyı, bu yüceliğin önünde eğilerek gösteririz. Ve O'nun önünde bir toz zerresinden, yokluktan hiçlikten başka bir şey olmadığımızı, O'nunsa bizim yüceler yücesi yaratıcımız ve Rab-bimiz olduğunu duyarak alınlarımızın üzerine coşkuyla yerlere kaplanırız. Sonra alınlarımızı yerden kaldırır ve oturup günahlarımızı bağışlaması, bizi rahmetiyle yargılaması, doğru yola yöneltmesi, bizi sağlık ve rızıkla nimetlendirmesi için dua ederiz. O'nun haberini bize ulaştıran Muhammed(s.a.v.)'e ondan önceki peygamberlere, bize, kendimize ve doğru yolu izleyen herkese Allah'ın selam ve rahmetini dileriz. Bize de bu dünyada da öteki dünyada da iyilik ve güzellik ihsan etmesini niyaz ederiz Allah'tan. Ve sonunda da, başımızı sağa ve sola çevirerek, nerede olursa olsun, doğru yolda olan herkese selam vererek namazdan çıkarız.

Yaşlı adamın bu açıklaması Muhammed Esed'i çok etkilemişti. Ve yıllar sonra bu olayı hatırladığında şöyle der; "Yalın açıklama-

larıyla benim İslam'la ilk tanışıklığımı sağlayan kişi Hacı olmuştu. Ne var ki, İslam'ı bir din olarak seçmek yolunda herhangi bir eğilim duymadığım o günlerde bile, bir camide ya da işlek caddenin kenarında ne zaman çıplak ayaklarıyla halı ya da hasır seccade üzerinde ya da toprakta, ayakta dikilip, elleri birbirine kenetli, başı öne eğik, çevresinde olup biteni unutarak bütünüyle kendi işine gömülmüş, kendi kendisiyle barış içinde namaz kılan bir adam görsen, alışılmadık bir alçak gönüllülük, tuhaf bir boyun eğme duygusu kıpırdanırdı içimde."

Ramazan'ın getirdiği neşe, özellikle Cuma günlerinin Müslümanlarda bıraktığı heyecan ve mutluluk onu hem şaşırtmış hem de etkilemişti. Cuma günleri geldiğinde Arapların sabah birkaç saat çalıştıktan sonra Cuma namazını kılıp daha sonra eş-dost ziyaretine koşmaları, sohbetler etmeleri ve büyük bir rahatlıkla tekrar işlerine dönüp birkaç saat daha çalışmaları, çoğunun bunu da yapmayıp dükkânlarını gün boyu kapalı tutması onu çok etkilemiş ve bu Cuma bayramını, Batı'nın tatili olan Pazar günüyle karşılaştırmadan yapamamıştı; "Avrupa halkının büyük bir çoğunluğu hayatı her gün sırtlarında ağır bir yük olarak taşıyorlardı; Pazar günü bu yükü sırtlarından indirdikleri bir gündü onlar için. Dolayısıyla Pazar günü artık hayatın daha sıcak bir solukla ruhlarda gezindiği bir bayram ve esenlik günü değil, pusuda bekleyen 'iş günlerinin ağır ve sık-boğaz edici karanlığından kaçıp sığınılan gerçekdışı, aldatıcı bir avuntu, bir unutmaya günüydü."

İslam'ın insana sunduğu mü-kemmel hayat nizamının, bu küçük gibi gözükse ama toplumun ruhsal yapısında büyük yer teşkil eden Müslümanların Cuma bayra-

mından yola çıkarak farkına varmaya başlamıştı.

Orta Doğu'ya gelmeden önce karşılaştığı dinlerde onaylamadığı en önemli şey; ruhun ve bedeninin birbirinden ayrı tutulmasıydı. Hıristiyanlığa göre insanın günahlı dünyaya gelmesi, Hinduizm göre insanın sefil ve kirli olup kemale varmak için tenasüh zinciri boyunca ilerlemesinin gerekmesi onu bu dinlerden uzak tutan ana hatlar olmuştu. Bu dinlerin tersine Kur'an'ın; "Şüphesiz biz insanı en güzel bir biçimde yarattık." diyerek, insanın temiz yaratılışı olduğunu ancak kendi hatalarıyla günahkâr olabileceğini belirtmesi, onu bu dinin doğru bir din olduğuna ikna etmişti. İslam'a ısınmaya başlamasını ise şu sözlerle ifade etmişti; "Müslümanların nasıl yaşadığını öğrenip, anladıkça İslam hakkındaki kanaatlerim de pekişiyordu. İslam her zaman zihnimde baş köşeyi işgal ediyordu..."

Arapların içinde bulundukça onlar gibi yaşamaya başladı, Müslüman gibi düşünmeye başladı. Ve bir gün kendisinin bile fark etmediği gerçeği Afganistan'da bir köyde nalbant ararken, o köydeki bir adamın Muhammed Esed'e söylediği; "Fakat sen bir Müslümansın ancak bunun farkında değilsin." dedi... Ve bu olaydan sekiz ay sonra İslam'la şereflendi.

1926 yılında işleri dolayısıyla Avrupa'ya dönmüştü. Eylül günlerinden birinde Berlin metrosunda gözleri birden karşısında oturan adama takıldı. İyi giyimli, zengin olduğu her halinden belli olan, refah havasını o dönemde Avrupa'daki birçok insan gibi mükemmel şekilde yansıtan bir adamdı... İyi giyiniyor, iyi besleniyordu. Ama adamın yüzüne bakınca onun hiç de mutlu bir adam olmadığını sezinledi. Yorgun ve vahim denecek ölçüde mutsuz... Gözünü

kompartımandaki diğer insanlara çevirdi, birer birer inceledi... Hepsi iyi giyimli ancak hepsinin yüzlerinde aynı hüznün yansıması... Ve hiç biri bunun farkında değil... Muhammed Esed, insanların yüzlerinde fark ettiği bu acının şaşkınlığıyla eve dönüp, masanın üzerinde açık duran Kur'an-ı Kerim'i kapatmak için elini uzattığında sayfadaki ayetler gözüne takıldı; okumaya başladı;

"Daha çok (şeye sahip) olma hırsına tutuldunuz,

Ta ki, kabirler(iniz)i ziyaret edinceye, (oraya ininceye) kadar.

Hayır, öyle değil, ileride bileceksiniz!

Hayır, bir bilerseniz kesin (bir) bilgiyle,

And olsun ki, cehennemi göreceksiniz.

And olsun ki, günü gelince apaçık göreceksiniz onu;

Sonra, and olsun ki, (size verilen) nimetten sorgulanacaksınız."

Bir anda öylece sessiz kaldı. Kitap elinde titriyordu. Okuduğu ayetler metroda gördüğü tablonun bir yankısıydı. Ve o an anladı ki; bu din kesinlikle Allah tarafından inmiş, bir insan tarafından oluşturulmamış bir dindi. Bu kelimeler ölümüne bir insanın sözlerinden çok daha öteydi.

Bundan sonra Berlin'de Hintli bir Müslüman arkadaşını arayarak iki şahit huzurunda Allah'ın önünde boyun eğdi; "Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasulüdür."

İslam'la tanışmasından yedi yıl sonra İslam'ı kabul eden Muhammed Esed, onu benimsemesini şu şekilde anlatır; "Yavaş yavaş kendini gösterdi bana İslam, bir kıvılcım, sonra bir kıvılcım daha,

sonra bir sohbet, bir kitap ve bir gözlem... Ve nasıl bir değişim geçirdiğimin hemen hemen hiç farkında olmadan... Öyle, adım adım..." Ve devam eder; "İslam bana geceleyin eve gürültü patırtı çıkarmadan, gizlice giren bir hırsız gibi geldi; bir farkla ki; artık çıkmamak üzere girmişti içeri O. Fakat bunu, yani sonunda Müslüman olacağımı anlamam yıllar sürdü..."

Mısır, Beyrut, Filistin, Suriye, Afganistan... Ve daha bir çok Arap ülkesini gezdi. Ve Berlin'de Müslüman olduktan sonra Orta Doğu'ya tekrar döndüğünde; Mescid-i Nebi'nin minarelerinde yankılanan ezan seslerini dinlerken ve kalbi bu şehre, bu seslere duyduğu sevgiyle güm güm atarken bütün serüvenlerinin, bütün hercai gezip dolaşmalarının onu bir tek amaca doğru çekip götürdüğünü hissetti. Bu amaç da, insanı ebedi kurtuluşa çağıran bu üstün çağrının anlamını kavramak...

En başta ayak bastığı ilk Arap ülkesinde, bedevilerin arasındaki ilk gününde, Muhammed Esed'in içini kaplayan güzel duygular; hayatında baş gösterecek değişikliklerin bir önseziydi... Kendi kendine yeten, kendi içinde tam bir bütünlük taşıyan, çok geçmeden onun olacak bir dünyanın önsezi-si... O bunu şu şekilde dile getirir; "Yabancı bir eve girersiniz; daha koridorda hissettiğiniz anlatılmaz bir koku, bulanık bir biçimde size bu evde ve sizin içinizde olacak olanlar hakkında bir şeyler söyler, işte bunun gibi bir duygu; olacak olanlar sevindirici şeylerse, o an yüreğinizde bir coşku panıdayışı duyarsınız ve her şey olup bittikten nice sonra hatırlar ve dersiniz; "Bütün bunları önceden, daha salona girerken hissetmişim, başka türlü olamazdı..."

GEMİ YARENLERİ ve BAHADDİN YILDIZ ÖZELİNDE KADİR-KIYMET BİLMEK...

Fatih PALA



İyilerimiz, değerlerimiz-değerlilerimiz, erdemlerimiz-erdemlilerimiz, kıymetlerimiz-kıymetlilerimiz, kıymet bilenlerimiz zaman zaman ve yavaş yavaş aramızdan ayrılıp dar-ı beka'ya yürümüşlerdir. Onlar, gizli ve aşikâr numune-i imtisaldirler. Onlar, hep göz önündedirler.

Bu meziyetlere malik olan şahsiyetler, hatasıyla-doğrusuyla, günahıyla-sevabıyla, eksisiyle-artısıyla kulluk görevlerini icra etmenin derdine düşmüşlerdir. Hata, günah işlemek ve yanlışlıklar yapmak fitratında olan ve işlenildiğinde vehametın farkına varılıp terk edilmesinin evla olduğu bir nitelikte donatılmıştır insan. Yani insan, insan gibidir. Ne melekler, ne de peygamber!

İHH'nın yardım gemileriyle Gazze'ye yol alan erlerimiz/kardeşlerimiz/dostlarımız, büyük bir sancıyı dindirmek, devasa bir yarayı sarmak sevdasını yüreklerine kazıyarak kutlu bir sefer başlatmışlardır. Buna Gemi İntifadası da deniliyor. Bu sefer vesilesiyle, Gazze'nin kapılarını dünyaya ve dünyanın kapılarını da Gazze'ye açmak gayesini gütmüşlerdir. Za-

limlikte ve katillikte eşsiz davranışlar sergileme özelliğinden zerrece ödün vermeyen Siyonistler, dünyanın ve dünya güzellerinin, dünya iyilerinin, dünya değerlerinin karşısına dikilip yine iyiliğe, iyilere, insanlığa, insanlara özgürlüğe karşı durup hunharca saldırı gerçekleştirdiler. Gidenlerimizin bir kısmını şehid olarak kazandık, bir kısmını da gazi olarak. Her hal-u kârda kazançlı olundu yani, kazançlı olduk. Yola çıkan erler/kardeşler/dostlar, hep bildiğimiz, tanıdığımız ve sevdiğimiz insanlardır. Günlük hayatta iştiraklerimizi sürdürdüğümüz kardeşlerimizdirler. Ve özellikle içlerinde çok yakın muhabbetli olduğumuz Ahmed Bekâr kardeşim vardı. Şu an itibarıyla ağır yara almasından ötürü, yaralarının iyileşmesini bekliyor sabırla. Sağlığına kavuşması için en içten temennilerde bulunup dualar gönderiyoruz kardeşimiz Ahmed'e. Ve kimi kardeşlerimiz/ağabeylerimiz de şehadete ulaştılar. Hamd olsun şehadet yolunu onlara ve vahdet bilincini de nasip eden Rabbimize.

Yine geçtiğimiz günlerde İHH'nın Afganistan'ın Kunduz kentinde açmayı planladığı ye-

timhane için arsa bulma gayesiyle yola çıkan ve dönüşte uçağın düşmesi sonucu Rabb'lerine yürüyen Bahaddin Yıldız ve Faruk Aktaş ağabeyler var önümüzde, gönlümüzde. Bu iki Müslüman da iyiydiler, iyilerdendiler ve bizim içimizde, bizden birileriydiler. Rabbimizden şehadetlerini makbul görmesini niyaz ediyoruz ve yakıtları meş'alenin hiç sönmemesini arzu ediyoruz.

İmdi, her iki değindiğimiz olaydakiler de, iç içe olduğumuz, sosyal hayatta hemen hemen her şeyimizi paylaştığımız, beraber nefeslendiğimiz insanlardır. Normal zamanlarda kişiliğine ve özelliğine dikkat etmeden münasebetlerimizi devam ettirir, bazen ararsanız, bazen sormayız; belkide birbirimizin üzerine fazlaca titremeyiz. Lakin ne vakit ki bir musibet göğümüzde kendini hissettirir olur; işte kardeşliğimizin/sevgimizin/muhabbetimizin/ bağlılığımızın damarlarına kan gelmeye başlar. Kalbimiz musibete duçar olmuş kardeşlerimizle çarpar. O kardeşlerimizin bütün yanlış ve kötü meziyetleri gözlerimizden ve zihnimizden silinir; hep iyilikleri, güzel yanları, erdemli halleri dile ge-

tirilir. Hatta anlatmalara sığdırılmaz destanları. Onların ne kadar kıymetli ve değerli insanlar olduğu dilden dile, yazılardan yazılara dolaşır. Kardeşlik bağından devşirdikleri sayısız mahsulleri gündem edilir onların. Geçirilen o eşsiz günler, film şeridi gibi gözlerden geçerken, sadece gözlerde kalmaması için tüm çevreye aktarılır. Onların tuttukları yolun ne kadar izzetli ve şerefli olduğu söylenir, anlatılır, yazılır durmadan ve duraksamadan günler ve hatta haftalar boyu. Özellikle de Yarıdana kanatlanmış olanlarımızdan, apayrı söz ederiz. Onların emsalsiz hayat ve tevhid mücadelelerini etrafımıza sunmayı bir görev adederiz. Belki ağlarız, belki ağlatırız. Çünkü onlar artık yoktur; onlar güzeli, güzelce soluklayıp gitmiş olanlardır...

Peki, onlar hayattayken, aramızdayken ve tâ yanı başımızdayken biz nerelerdeydik? O, cümlelere sığdıramadığımız hasletlere malik olan bu insanlarımız, etrafımızda sağ-salim dururlarken; o, aydınlatıcı yürüyüşlerinden insanları neden bihaber etmiştik? Onlar ölünce mi iyilerden, Salihlerden oldular? O insanlarımız, dünyadaki hayatlarını sürdürürken numune sözlerini ve amellerini görmezden gelip rafa kaldırıyor ve hatta toprağa gömüyoruz. Ve sonra... Onlar toprakla yüz-göz olduklarında raflara kaldırdığımız ve toprağa gömdüğümüz o imtisal numuneleri ifşa ediyoruz. Bu ne yaman çelişkidir böyle! Bulduğumuz şehirdeki bir radyo frekansında gerçekleştirmiş olduğum 'Salihlerle Yürümek' isimli programın muhtevası; Peygamberler, sahabeler ve mücadele ehli önder Müslümanların hayatını ele almak, konu edinmek şeklindeydi. Çok kıymetli ve sözüne hep değer verdiğimiz bir



agabeyim: **"Ölmüş Salihleri değil, yaşayan Salihleri konu edinsen daha iyi olur. Yaşayanlar ve aramızda olanlar bize daha muhlis-tirler."** şeklinde bir teklifte bulunmuştu. Hakikaten o agabeyim doğruyu söylüyordu. Dünyadan göçmüş olanlarımızın, hayat ve tecrübe anlamında, aramızda bulunanlar kadar bize verecekleri pek fazla şeyleri olmasa gerek.

Bahaddin Yıldız agabey vefat edince, onun Afganistan sevdası, o sevdaya dönük gayretleri, mücadelesi, yazdığı eserleri hep anlatılıp duruldu tanıyan yarenleri tarafından. Sağ olsunlar, var olsunlar. Elbette ki böylesi bir değerimiz, insanlar ve özellikle de Müslümanlar tarafından tanınıp bilinmeli. Ama canım agabeylerim/canım kardeşlerim, neden Bahaddin agabeyimiz hayattayken suskun durdunuz? Neden onun göçme vaktini beklediniz? Neden benzersiz bir Afgan mücahidini, onu bilmeyenlerden/ tanımayanlardan gizlediniz? Müslüman, Müslüman'a sitem eder. Zira nazımız birbirimize geçer... Şu söyleyeceklerim, bir rica ve teklif olarak kabul edilsin lütfen: **Bundan böyle,**

cümle Değerlerimizin ve Salihlerimizin daha aramızdayken kadr-u kıymetlerini bilelim ve numune teşkil eden bütün meziyetlerini insanlığa sunalım. Gazetelerimiz, dergilerimiz, radyo ve televizyonlarımız bunu pekâlâ yapabilir. Temennim odur ki, gizli-saklı kalmış bütün değerli şahsiyetlerimiz gün yüzüne çıkarılsın ve onlardan istifade edebilmemize vesile olunsun.

Ahmed Bekâr kardeşimiz, bir Gemi Yareni olarak şu an hayatta ve inşaAllah en kısa zamanda eski iyi ve sağlıklı günlerine dönecek. Belki o da Rabbine yürüyenlerden olsaydı, aynı akıbet onun için de geçerli olacaktı. Yani onu hep iyilikleriyle yâd edip anlatacaktık. Nasip, kısmet o ki, daha şehadet vakti gelmemiş kardeşimize. And olsun ki, Ahmed'im hayatta olduğu müddetçe onu Gemi Yareni, Gemi Fedaisi olarak anacağım ve anılması için gayret sarf edeceğim.

Rabbul Alemînden niyazımız, bu kutlu İslam davasının fedakâr erlerinin niteliğini ve niceliğini artırsın ve topraklarımızın şehidlerle bereketlenmesi için yeni yeni yollar açsın. (Âmin.)

SALİH AMEL

Seda YARDIMCIOĞLU

Bizi doğru yola ilet, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna... Amin

Bu ilahi mesajda anlatılan yol, nimet verilenlerin, cennetin sonsuz nimetlerinin verildiği kişilerin yolu, evet Rabbimizin rızasının sonucu ulaşılacak yol budur, doğru yol...

İnsanoğlu daima yürümekte, sonlu bir hayattan, sonsuz hayata doğru ilerlemektedir. Her ölümlü, bir yol üzerindedir. Fakat bu yürüyüş yolu saflara ayrılmıştır. Nefse yürüyenler, şeytana yürüyenler, paraya yürüyenler, kadına yürüyenler ve ateşe yürüyenler. Ve bu safların karşı safında bulunan, Rabbe yürüyenler, Rabbin rızasına ve cennetine yürüyenler. İşte doğru yol da budur, ilahi yol...

Ancak ilahi yola yürümek herkese nasip olmamaktadır. İlahi yola yürümek için önce insanın ayağa kalkması ve harekete geçmesi gerekmektedir. Oturanlar, tembellik edenler yürümekte gecikirler. Harekete geçtiğimizde ise sonuca, doğru yola ulaşmak için en önemli azık, hiç şüphesiz ihlâslı bir niyettir.

Niyet: kastetmek, tercih etmek, karar vermek, kalbin bir şeye yönelmesi manasına gelir. İnsanın niyetine göre mükâfâtı olur ya da olmaz. Yani yapılan her amelin mükâfâtı, ameli işleyen niyetine göre değerlendirilir. Niyet bir nevi amellerin ruhudur da.

Müslümanlar olarak yaptığımız her ibadette niyetimizi sorgulamak durumundayız? Yaptığımız ibadetlerimizde eğer niyetimiz Rabbin rızası değil de, insanların hoşlanması, takdir etmesi ise bu riya olur, hatta münafıklığa ve şirke de yol açar bu davranış. Rabbimizin rızası için yaptığımızı düşündüğümüz ibadetlerimizde bile, yalnızken yaptığımızla, başkasının yanında yaptığımız ibadette eğer değişiklik var ise, burada da kendimize sormalıyız, neden ibadetim değişti? Amacım ne?

Sadece farz olan ibadetlerde değil, nafile ibadetlerde de niyetimizin ne olduğuna çok dikkat etmemiz gerekir. Allah rızası için başlanılan herhangi bir amelde de, farkında olmadan bu ameli mize riya katabiliriz. Bunun olmaması için ise yine ve tekrar kalbimize bu ameli kim için, ne

umarak işlediğimizi sormalıyız.

Mesela; bir ilim öğrenirken bunu neden öğrenmek istediğimizi kendimize soralım. Bilgili olup insanlara ahkâm kesmek için mi? Yoksa kulluğumuzu doğru yapabilmek ve diğer kullara Allah için faydalı olmak için mi? Allah (cc)'ın emirlerini doğru anlayıp uygulamak niyetiyle öğrendiğimiz ilmimizi başkalarıyla paylaşırken, nefsimiz kabarıyor mu? Yoksa bunun, ilmi olan her Müslüman'ın görevi olduğu gibi bizim de görevimiz olduğunun bilincinde miyiz?

Dünyanın geçiciliği ile hesabın farkında isek ve bu hesaba hazırlık yapmak amacıyla isek, terazimizde sevap kefesinin ağır gelmesini istiyor isek, niyetlerimize ihlâsı da katmak durumundayız. Yoksa biz de, efendimiz (s.a.v) zamanındaki Ümmü Kays'ın muhaciri diye anılan sahabeye benzeyebiliriz.

Bu sahabe, Mekke de düzenini kurmuş ve hiçbir şekilde hicret etmeyi düşünmemektedir. Fakat evlenmek istediği Ümmü Kays adındaki hanım ise Medine'ye hicret etmek niyetindedir. Ve bu

sahabeye eğer Medine'ye hicret eder ise kendisiyle orada evlenebileceğini söyler. Bu sözün sonucunda sahabe de Medine'ye hicret eder. Ve diğer sahabeler arasında, bu sahabenin hicret sevabının olup olmayacağı tartışmaya başlar. Bu sırada Allah Rasülü (s.a.v) konuya şu hadisle açıklık getirir:

"Ameller ancak niyetlere göredir. Kimin niyeti Allah'a ve Rasülüne varmak, onlara hicret etmekse, eline geçecek sevap da Allah'a ve Rasülüne hicret sevabıdır. Kimin hicreti de elde edeceği bir dünyalık yahut nikâhlıyaacağı bir kadın içinse ona da onun karşılığı vardır." (1)

Nitekim Rabbimiz de şu ayeti ile efendimiz' (s.a.v)'in bu sözünün doğruluğuna işaret etmekte;

'Kim ahiret kazancını istiyorsa, onun kazancını çoğaltırız. Dünya kazancını isteyen de dünyalık veririz; ama onun ahirette bir nasibi olmaz.' (2)

Bu sebeplerden ötürü yaptığımız işlerimizde amacımızı belirleyip ona göre hareket eder isek, niyetimizi ihlâslı hale çevirip sevap kazanabiliriz. Aksi takdirde kazancımız sadece dünyalık ve yorgunluk olabilir.

İhtiyaç sahiplerine sadaka verirken, Allah'ın (c.c) bizlere verdiği rızıktan infak ederken, ya da İslami çalışmalar yapıyorken yahut da bu çalışmalardan başkasına bahsediyorken, her zaman amacımızın ne olduğunu kendimize sorup, dürüstçe cevabı kendimize vermeliyiz. Ne amaçla sadaka veriyoruz, ne niyetle çalış-

ma yapıyoruz, neden bunları başkalarına anlatıyoruz ya da duyurmaya çalışıyoruz, şu anda, ben dahi bu yazıyı buraya ne amaçla yazıyorum bunu kendime sormalıyım. Her yönüyle Allah'ın rızası mı? Yoksa muhafazan Allah riya, gösteriş mi? Biz bunları bu dünyada kendimize sorup, niyetimizi salih hale çevirmez isek şu kutsi hadiste anlatılan kişinin durumuna düşebiliriz;

Bu hadis-i şerife göre kıyamet gününde ilk defa bir şehid hakkında hüküm verilecek. Allah Teâlâ ona ne yaptığını sorduğunda:

- Senin uğrunda çarpıştım, şehid edildim, diyecek.

Fakat Cenabı Hak ona:

- Yalan söyledin. Sana cesur adam desinler diye çarpıştın, buyuracak ve o adam yüz üstü sürüklenerek cehenneme atılacak.

Daha sonra ilim öğrenip öğretten ve Kur'an okuyan bir kimse getirilecek. Ona da ne yaptığı sorulacak.

- İlimi öğrendim ve öğrettim. Senin rızanı kazanmak için Kur'an okudum, diyecek. Allah Teâlâ ona:

- Yalan söyledin. İlimi, sana âlim desinler diye öğrendin. Kur'an'ı ise, güzel okuyor desinler diye okudun. Nitekim öyle de denildi, buyuracak. O adam da yüz üstü sürüklenerek cehenneme atılacak.

Hadis-i şerif'in devamında zengin bir kimsenin huzura getirileceği, onun da malını Allah rızası için harcadığını söyleyeceği, fakat ona, "Yalan söyledin, sen, o cömerttir desinler diye yaptın" denileceği ve diğerleri gibi onun da cehenneme atılacağı belirtilmektedir. (3)

İşte niyet öylesine değerli bir hazine ki, o salih olmadan hiçbir amel salih olamıyor. Öyle ki hayırlı bir şeye niyet edilip, engellerden dolayı yapılmasa dahi bu sebeple kişi, Allah katında sırf bu güzel niyetinden dolayı, sevap kazanmaktadır.

İbadet olmayan işlerimizde de niyetimizi salih hale getirir isek, o iş ibadete dönüşebilir ve sevap kefemize kazanç sağlayabilir.

Mesela; ev işi yaparken, Allah'ın temiz olandan hoşlandığını düşünüp, O'nun (c.c) rızasını umarak yaptığımız iş, yolda yürürken bir Müslüman'a zarar vermesin niyetiyle yoldan kaldırdığımız bir taş vs. bunlar da bizlere ilahi rıza yolunda kazanç sağlayacaktır.

"Sana ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet et" (4) ayeti kerimesinde Rabbimiz, ölünceye kadar ibadet etmemizi istemekte. Eğer her amelimizde niyetimizi sorgulayıp, salih hale çevirir isek, günlük işlerimizde, uykumuzu dahi, dinlenip yeni güne daha canlı bir Müslüman olmak ve Rabb için çalışmalar yapmak niyeti ile yerine getirir isek, her an ibadet yapan bir kul haline geliriz ve inşaallah ibadet halinde iken ölüm bizi bulmuş olur.

"Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz, nasıl ölürseniz de öyle haşrolursunuz" hadisi şerifi doğrultusunda düşündüğümüzde de, ibadet halinde ölen bir Müslüman olarak, ahretimiz de güzel olur.

Rabbimiz her işimizde, amelimizde niyetlerimizi salih hale çevirsin ve bizlere razı olacağı bir yaşamın sonucunda razı olacağı bir ölüm nasip etsin inşaallah. (âmin)

1- Riyazü's-Salihin, Hadis No:1- hadisi Buhari ve Müslim rivayet etmiştir.

2- Şura, 42/20

3- Müslim, İmare, 152

4- Hicr, 15/99

MİLLİ MÜCADELE ve HALİFELİĞİN KALDIRILMASI - III

Ali KAÇAR

kacarali@hotmail.com

Mustafa Kemal'e vize verilme olayını, İngiliz istihbarat subayı John Godolphin Bennet hatıralarında Samsun'a gidecek heyet listesinden şüphelendiğini belirterek; "... Listeyi umumi karargâha götürmeye karar verdim ve talimat istedim... Meselenin Britanya Yüksek Komiserliği'nden sorulacağını söylediler. Takriben bir saat sonra içeri çağrıldım, geriye dönerek vizenin verilmesi emrini aldım.¹ İngiliz gemisiyle yurt dışına çıkmak zorunda bırakılan Vahdeddin ile ilgili ithamlarda bulunanlar, Samsun'a giden Mustafa Kemal'in de İngilizler'in izniyle/vizesiyle gittiklerini unutmamalıdır.

İngilizler, Osmanlı Meclis-i Mebusan'ı basarak, Meclis'i dağıtmaları, kimi mebusları sürgüne göndermeleri, Mustafa Kemal'e, Ankara'da Millet Meclisi'ni kurmada kolaylık sağlamıştır. Acaba, Meclis-i Mebusan işgal edilip dağıtılmamış olsaydı, Ankara'da Millet Meclisi Kurulabilir miydi? Herhalde, Mustafa Kemal ve ekibi, yeni Meclis'i oluşturmada bir hayli zorlanır, belki de tarihin seyri değişebilirdi! Pek, İngilizler, neden Meclis-i Mebu-

san'ı işgal ederek dağıttılar? Çünkü zaten, İstanbul, kendi işgalleri altındaydı ve istedikleri her yeri kontrol edebiliyor ve istediklerini tutuklayıp sürgüne gönderebiliyorlardı. Acaba İngilizler de Meclis-i Mebusan'ı dağıtmakla, Anadolu hareketinin yani Mustafa Kemal'in önünü açmak mı istemişlerdi? Bu ve benzeri sorular çoğaltılabilir! Ancak, kesin olarak bilinmesi gereken bir şey varsa, o da, Meclis-i Mebusan'ın, İngilizler tarafından dağıtılması Ankara'nın işini kolaylaştırmıştır.

İngiltere için, Padişah'ın kendi kontrollerinde olması, özellikle de çoğunluğunu Müslümanların oluşturduğu sömürge ülkelerinin kontrolleri altında tutmalarını da kolaylaştırmıştır. Bu nedenle, Vahdeddin'in İngilizler eliyle yurt dışına gitmesi, İngilizlerin öteden beri arzu ettikleri bir şeydi. Bu durumu "Rıza Tevfik, İngilizler'in kendilerine sığınacak Vahdeddin'den beledikleri faydaları onun hekimbaşı Reşat Paşa'ya özetle şöyle anlatır: "Zannedirim ki İngilizler padişahı buradan kaçırmak istiyorlar. Tabii ki öteden beri hilafete karşı zi-

yadesiyle aleyhtar ve düşman idiler. Hilafet 1. Selim'den itibaren kuru bir unvandan ibaret kalmışken Sultan Hamid zamanında Meşrutiyetin ilanı ile de ihtilaf çıkacağını ve Hilafetin fesh edilebileceği beklenirken, Abdülhamid kuru bir unvandan ibaret olan bu hilafeti adeta elinde sihirli bir asa gibi kullanmış ve İngilizler'e hayli zarar vererek İngiliz politikasına engel olmuştur. İngilizler buna çok üzül-düler. Bu itibarla şimdi halifeyi ellerinde bulundurup rezil etmek istiyorlar ki haricte hilafetin bir itibarı kalmassın!"² İşte İngilizler bu amaçla, bir taraftan Ankara'nın önünü açarken, işini kolaylaştırırken, diğer yandan da Hilafeti sembolik bir konuma indirgeyerek, ezeli amaçlarını gerçekleştirmeyi umuyordu. Bu, Mustafa Kemal ve ekibinin de işine geliyordu.

Yurt dışına çıkmak zorunda bırakılan Vahdeddin ise, bu durumu, yani yurt dışına gidişini şöyle değerlendirmektedir; "Böylelikle gücünden ayrılmış çıplak bir hilafeti red veya kabul etmek mecburiyetinde ve Anadolu'ya saldırıları defetmeye memur eylediğim Mustafa Kemal'in (...) karşısında kaldım. Her tarafı istila eden kör ve nankörler arasında inkılâp ve ihtiras

¹ Süleyman Kocabaş, İngiliz tuzağı, Osmanlı'nın yaşatılması ve yıkılmasında İngiltere'nin Rolü, 1783-1923, Vatan yayınları, İstanbul, 2003, s.265

² Kocabaş, age. s.277-278

içinde bunalımdım. Kendimde böyle bir hilafet biçimine ne karşı koyma ne de baş eğme imkânını görmeyerek, kamuoyunda sükûn ve durumda açıklık belirinceye kadar geçici olarak tehlikeli bölgeden ayrılmaya karar verdim.

İtilaf ve İşgal Kuvvetleri Başkomutanı sıfatını taşıdığı için İngiliz Generali Harington'un aracılığını tercih ettim. Ve kutsal topraklara gitmek için bir istasyon demek olan Malta'nın seçimini de ehven-i şer olarak kabul ettim. Bu hareketimle vekili olduğum şanı yüce Peygamberin yolundan giderek diyanet ve islami saltanat aleyhinde hareket etmekte olanlardan (...) ayrılarak hicret ettimse de, hiçbir zaman büyük ecdadımdan miras kalmış olan saltanat hakkımdan ve hilafetten feragat eylemedim ve eylemeyeceğim."

Sultan Vahdeddin "Kaçmadım; kendime Peygamberin hicretini, Mekke'den Medine'ye gidişini örnek aldım ve geri dönmek üzere gittim" demektedir ve gidişi konusundaki tek yorumu da sadece budur..."³

Sultan Vahdeddin'in sürgün kafilesinde bulunan torunu Hümeýra Özbaş ise, Vahdeddin'in yurt dışına çıkışını şöyle değerlendirmiştir; "Kovulacağını biliyordu, 'Padişah atıldı' dedirtmemek ve memlekete bir mani teşkil etmemek için kendi arzusuyla gitti ve en doğrusunu yaptı gibime geliyor" diyor:

"Bence doğrusunu yaptı. Aslında o zamanı yargılayacak vaziyette değilim, çünkü şartlar tam neydi bilmiyoruz. Ama önemli olan kendi hisleriydi.

Ailenin bir kanadı, 'Kalsaydı, çok daha iyi yapmış olurdu. Öldürülseydi bile kalması gerekirdi' diyor. Kalsaydı öldürülür müydü

acaba? Ona emin değilim. Kendi hissiyatını da bilmiyorum. Ama muhakkak ki memleketini çok seven bir insandı. Çok şanssız bir zamanda çıkmıştı tahta. Kim otursaydı, duramazdı o tahtta. Halife kaldı da ne oldu? O da çıkarıldı. Artık verilmiş bir karar vardı: 'Gidecekler' denmişti.

Ama nasıl gidecekti? Kovulmaktansa kendi kararıyla çıkmayı mı tercih etti yoksa öldürülme korkusuyla mı gitti? Mesele burada. Memleketin selameti için, memlekete bir şans vermek için ve mani teşkil etmemek, 'padişah atıldı' dedirtmemek için gitti gibime geliyor.

Korkup gittiğini zannetmiyorum. Zaten hastaydı, tek ciğerle yaşıyordu. Ama resmen azledilmesinin üzerine bir de atılma ihtimali ona çok ağır gelmişti herhalde. Memleketini yeni bir rejim için terk etti, yerini o rejime bıraktı... İşte, bu çaresizlik üzerine gitti. Artık padişahlıktan ümidi kalmamıştı. Çünkü Ankara'da olup bitenlerin hepsini biliyordu. Babam vasıtasıyla, Tevfik Paşa vasıtasıyla her şeyi öğreniyordu. Mustafa Kemal'in aileyi çıkartacağını biliyordu, kendisi gittikten sonra ailenin memlekette bırakılmayacağını farkındaydı. Dönmek üzere gittiğini de söylüyorlar ama ben buna inanmıyorum."⁴

Torunu Hümeýra Hanım sultana göre, Sultan Vahdeddin'in beraberinde servet sayılabilecek hiçbir şey götürmemesinin, memleketinden tatile gidercesine ayrılmasının sebebi Osmanlı oluşudur:

"... Ne götürsün? 20 bin sterlin şahsi parası varmış, bir de ağızlığıyla tespihi. Bizlerden kim hazine-den bir şey alıp gitti ki? Son dakikada yanındaki mücevher kutusunu bile iade etmiş giderken. Halife-

liğine hürmeten Arap memleketlerinin yardım edeceklerini düşünmüş olabilir. Belki de Türk hükümetinin makamıyla münasip bir şeyler vereceğini ümid etmiştir. Ama her neyse, 20 bin sterlinle gitti; selamlığıyla, haremle, böyle kaç sene yaşayacağını bilmeden damdazlak çıktı. Osmanlı işte böyle çıkar."

Sultan Vahdeddin de zaten aynı şeyi söylemektedir:

"İstanbul'u terk ederken Osmanlı hanedanına ait olan ve benim için çok büyük kıymet taşıyan eşyaları yanıma almayı düşünmedim. Bu sebeple, şimdi yabancı bir memlekette beş parasız, yüzüstü ve ıstırap içinde kaldık."⁵

Vahdeddin'in, çok kıymetli mücevherleri yanına alması için kendisine yapılan tekliflerle ilgili tepkisini sertabibi Neşet Paşa şöyle anlatmaktadır: kendisine İngiliz Binbaşı Richard Maxwell, Vahdeddin'in sarayın hazinesinden alacağını, bu konuda İngiltere Hükümeti olarak her arzusunun yerine getirilmesi için yardıma yetkili kılındığını belirtmesi üzerine, "Hükümdarın rengi kül gibi olur ve Binbaşıya dönerek "Alakanıza teşekkür ederim. Ancak İstanbul'un çeşitli mahallerinde bulunan bu eşyalar bana değil, devlete aittir. Devletin malını ben, nasıl alabilirim? Üzerimdeki para bana yeterlidir. Bu mevzuda hiçbir temasta bulunmadığımı, teklifin benden gelmediğini ve hiçbir eşyanın alınmasına asla rıza göstermeyeceğimi gerekli yerlere bildirirsiniz" dedi ve kendisine yol verdi. Daha sonra bizim huzurumuzda Zeki Bey'e dönerek:

"Size, bu yetkiyi kim verdi? Hanedan-ı Osmanî'ye leke mi sürmek istiyorsun? Şu anda itibaren bu işlerle hiçbir şekilde uğraşmayacaksınız. Haydi çık" diyerek kendisini

³ Murat Bardakçı, Şahbaba, Pan yayıncılık, 5.bsk. Şubat 1999, İstanbul, s.246

⁴ Bardakçı, Şahbaba, s.246-247

⁵ Bardakçı, Şahbaba, s.247

huzurundan kovdu. Ama bu sırada masasının üzerinde duran mücevhherlerle kakmalı sigara kutusunu da başmabeyincisine vererek:

“Bunu da alınız dedi. Zeki Bey, değer biçtiymiş. Üç milyon İngiliz lirası ediyormuş. Hemen bugün, hemen şimdi Topkapı hazine dairesine gidecek, bunu da demirbaşaya kaydetdirecek ve makbuzunu bana getireceksiniz” diye sözlerini bitirdi.⁶ Vahdeddin, İtalya’nın San Remo kentinde ‘16 Mayıs günü⁷ saat 22.30’da vefat etti. Vahdeddin vefat ettiğinde bakkal ve manava 60 bin liralık borcu vardı. Cenazesi bile hacz edilmişti. Haciz olayını Murat bardakçı şöyle aktarmaktadır: “Onların hemen arkasından icra memurları göründü... Yerlerdeki İstanbul’dan getirilmiş halılardan bütün öteki eşyalara ve ev halkının şahsi mallarına kadar Manolya villasında ne varsa her şeye haciz kondu ve odalar mühürlendi... Hatta tarihte eşine-emsaline belki de hiç rastlanmamış ve rastlanmayacak bir hadise daha yaşandı; Şahbaba’nın cenazesi villanın giriş katındaki büyük salona indirildi ve eşyalarla beraber cenaze de haczedildi... Cenaze villanın giriş katında tam bir ay bekletildi. İtalyanlar borçlarının tamamının ödenmesine kadar cenazenin dengine izin vermiyorlardı.”⁸

ABDÜLMECİD HALİFE SEÇİLİYOR!..

Sultan Vahdeddin, İstanbul’dan ayrıldıktan sonra sıra yeni halifenin belirlenmesine gelmişti. Zaten belirlenecek halifenin özellikleri, saltanatın kaldırılması ile ilgili kanunda belirtilmişti. Saltanatın kaldırılması ile ilgili kanunun 2. Maddesi: Hilafet hanedanı Ali Osman’a

ait olup Halifelige Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından bu hanedanın ilmen ve ahlaken erşed ve eslah olanı intihab olunur”⁹ demek suretiyle halifenin nasıl belirleneceği açıkça belirtilmiştir. Bu özelliklere sahip tek kişi ise Abdülmecid idi.

17 Kasım 1922’de Refet Paşa’nın Vahdeddin’in yurt dışına gittiğini bildiren telgrafı üzerine 18 Kasım 1922’de erkenden Bakanlar Kurulu toplandı ve Vahdeddin’in görevini bırakarak gitmesinden dolayı Halifelik makamının boş kalmasına ve yeni halifenin seçilmesi gerektiğine karar verdi. Ancak Vahdeddin istifa etmeden gittiğinden dolayı, öncelikle Vahdeddin’in hal’edildiğine meclisin karar vermesi gerekirdi. Zaten kimi ‘hocalar, hiç olmazsa eski Halife için de, makamından indirme fetvası (hal’edilme fetvası) istediler. Diyanet İşleri Vekili Vehbi Hoca, yeni Halife seçim kararının fetva mahiyetinde olduğunu savundu. Fakat birçok hoca, ‘İlle de fetva isteriz!’ diye tutturdular. O zaman Vehbi Hoca bir de fetva düzenlemek zorunda kaldı. Böylece Vahdeddin Halifelikten indirilmiş oldu...¹⁰ Vehbi Hoca tarafından hazırlanan bu fetva, Hükümet tarafından onaylanmak üzere Meclis Genel Kuruluna getirildi. Genel Kurul’da yapılan görüşmede, fetva, oy birliğiyle kabul edildi.¹¹

Mustafa Kemal Halife seçiminin önce, Halife seçilecek Abdülmecid’den söz almak istiyordu. Bu amaçla Refet Paşa Abdülmecid ile görüşerek imzalı bir belge almıştı. Bu belgede Abdülmecid şöyle diyordu:

“İstanbul’da Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti Fevkalade

Memuru Refet paşa Hazretlerine:

Büyük Millet Meclisi’nin Hilafet ve Saltanat hakkında ittihaz ettiği kararın tamamen tasdik ve tasvip ediyorum.”

Abdülmecid’den gerekli senet/söz alındıktan sonra, Rauf Bey, Bakanlar Kuruluna durumu duyurdu. Yalnız Abdülmecid’in Halife olmasının düşünüldüğünü Meclis’e resmen teklif etmeyecek, ayrıca Meclis görüşmeleri de gizli olacaktı.¹²

Halifeligin seçimi Meclis’in gündemine gelmesiyle birlikte yoğun tartışmalar başlamıştır. Özellikle Meclis’in ikinci grubunu teşkil eden hoca, müderris milletvekilleri Halifelik konusunda çeşitli konuları tartışmaya açmışlardır. Ankara Mebusu Hacı Mustafa Efendi “İntihap edeceğiz. Bu intihap edeceğimiz zatı buraya getirelim yahut Bursa’ya getirelim yani esaretten kurtaralım”¹³ derken; Lazistan mebusu Osman Bey “seçilecek Halifenin entrika, dolap ve dalavere merkezi haline gelmiş olan İstanbul’da kalmasını doğru bulmuyorum; halife yanımıza gelsin, yalnız bırakmayalım”¹⁴ demiştir.

Müzakerelerin bir yerinde meclisin lider simalarından Kurmay Albay Çolak Selahaddin Bey, “halifenin biatı için Meclisi Millimiz hallini temsil etmesi hasebiyle usulen ve şer’an biatı lazımdır... Binaenaleyh teşevvüşü mucip olmamak için bendenizin teklifim hükümete intihap edeceğimiz zat kim ise derhal hududu esaret içerisinde ise çıkarılmalı ve çıkardığı anda intihap edilip derhal toplanmalı ve bu suretle ilan etmeli”¹⁵ “Biat” kav-

⁶ İlhan Bardakçı, Vahdeddin’den Mustafa Kemal’e, Türk Edebiyat Vakfı Yay., İst., 1993, s.112-113; Ayrıca bkz. Mısıroğlu, Sultan Vahdeddin, Sebül yayınları, İst. 2005 s.332-333

⁷ Bardakçı, Şahbaba, s.388

⁸ Murat Bardakçı, Şahbaba, s.392 vd.; ayrıca bakınız; Kadir Mısıroğlu, age. s.360 vd.

⁹ Naşit Hakkı Uluğ, age. s.71

¹⁰ Şevket Süreyya Aydemir, Tek Adam, 3. C. Remzi Kitabevi, 11. Bsk. İstanbul, 1992 s.62

¹¹ Mahmut Goloğlu, Cumhuriyete Doğru 1921-1922, Ankara 1971, s.362

¹² Seçil Akgün, Halifeligin Kaldırılması ve La-

iklik (1924-1928), Turhan Kitabevi, Ankara, tarihsiz. s.88-89; ayrıca bkz: Hakkı Uluğ, age. s.85

¹³ TBMM Gizli Celse Zabıtları, C.3 T. İş Bankası yayınları, s.1046

¹⁴ Hakkı Uluğ, age. s. 86-87

¹⁵ TBMM Gizli Celse Zabıtları, c.3, s.1049

ramını TBMM çatısı altında ilk kez gündeme getiren Kurmay Albay Çolak Selahaddin Bey, “Şeriat için biat zaruridir” diyordu. Müzakere- lere bir müddet ara verilmiş ve ikinci celse açılınca ilk sözü ikinci Grup sözcülerinden Bitlis Mebusu Yusuf Ziya almıştı.

Yusuf Ziya İstanbul’un halen iş- gal altında olduğunu söyleyerek: “Halifeyi hâkimiyetimiz altındaki bir yerde seçmek ve biat şarttır; biat ol- madıkça da seçim tamam olmaz” demiş ve “Biat, halifenin intihabı şe- raitindendir... Bir camie, bir mescide bir imam veyahut bir müezzin tayin ettiğimiz zaman o vazifesinin ne ol- duğunu bilir. Camie tayin olunan imam bilir ki, gideceği camide ima- met edecek... Bir imamın, bir müez- zinin vazifesi malum iken, bir hali- fenin vazifesini tayin etmemek, mü- şevviş (belirsiz ve karmakarışık) bı- rakmak muvafık mıdır? (...) Bende- niz kanaatime göre İslamiyet’te sal- tanat yoktur. Bu cihetten korkuyor- sanız bunu iptal ediyorum. İslami- yet, Cumhuriyet halk üzerine müesses bir mecmuai hâkimiyettir. Esası Şu- ra ile müdevvendir (toplanıp tanzim edilmiş- AK). Fakat o şuranın reisi tabisi, halife olacak herhangi bir zat- ır. Mahaza Halifenin vazifesi tayin edilmeli ve intihap, şeraiti lazime tahtında olmalıdır. Yoksa Efendiler halife yalnız bir kelime ile olmaz. Biz Vatikan Sarayını taklit etmiyo- ruz”¹⁶ şeklinde ilginç ve önemli bir konuşma yapmıştır.

Yusuf Ziya’nın bu konuşmasının- dan sonra, kürsüye Mustafa Kemal gelmiştir. Mustafa Kemal, konunun farklı mecralara kaydığını ve gittik- çe sıkıntıya girdiğini gördüğünden, halifenin vazife ve salahiyetinden önce seçiminin/intihabının gerçek- leştirilmesi gerektiğini söyleyerek şöyle konuşmuştur:

“Arkadaşlar mevzubahis olan meseleyi çok münakaşa etmek, çok tahlil etmek mümkündür. Fakat zannediyorum ki, münakaşat ve tahlilâta ne kadar ileri gidersek me- seleyi halletmekte o kadar müşkü- lat ve teahhurata (geri kalmak, ge- ciktirmek) uğrarız. Bir de mevzu- bahis olan meseleyi muhtelif saf- hadan mütalaa etmek mümkün- dür. Mesela şimdi kürsüyü terk eden refiki muhteremimiz doğru- dan doğruya halife olacak zatın sı- fatını salahiyetinin ne olacağından bahis buyurdular. Zannediyorum ki, ondan evvel firari halifeyi hal’etmek ve onun yerine bir halife intihap etmek birinci safhayı teşkil etmek lazım gelir... Binaenaleyh bugün söylenen şeylerin hepsini hal’etmemiz mümkün değildir.”¹⁷

Mustafa Kemal’in hedefi “sözde bir halifelik”le seçimi yapmak ve halifeye hiçbir vazife verdirtmemek idi. İşte bu ve benzeri konuşma- ların neticesinde, “biat” ve “halifenin salahiyetleri” meselesi gündemden çıkarılmış oldu. Son söz olarak Mustafa Kemal, halifelik ve hilafet makamı üzerinde durarak: “...Fa- kat Türkiye’nin vazifesi makam-ı Hilafeti kurtarmaktır. Bu bizim için bir davayı mahsustur. Bunu ma- kam-ı Hilafet olarak nihayetine ka- dar göstermek ve onun kurtarılma- sına çalışmak bizim için hayırlı bir davadır. Bizim için bu dava Âlemi İslâm nazarında fevkalade takviye eden bir meseledir. Bunu sarısmak doğru değildir” diyerek halifeye sa- hiplenme hususunda meclisin nab- zına hâkim olmaya çalışmıştır.¹⁸

İşin ilginç yanı Mustafa Ke- mal’in çok açık bir dille hilafeti ve halifelîği savunan bu konuşmaları- na rastlayan günlerde İsmet İnö- nü’nün Hilafet lehinde ilginç iki beyanatı olmuştur. Birincisi, İnönü

Lozan’a hareket etmeden önce 13 Kasım 1922 tarihinde verdiği be- yanattır. İnönü bu beyanatında şunları söylemekteydi: “Halifelik bütün siyasi çalışmaların üzerinde kalacaktır. Halife bağımsız olmalı- dır; yabancı bir kuvvetin egemen- liği altında kalamaz ve yaşaya- maz. Halife, hilafetin merkezi olan İstanbul’da ve bağımsız Türki- ye’nin himayesi altında kalacaktır. Halifelîğin Osmanlı hanedanından alınacağı yolunda yalan bir haber duydum. Halifelik daima onların- dır.”¹⁹

İnönü’nün ikinci beyanatı ise, 18 Kasım 1922 tarihinde Lozan Barış Konferansı için Lozan’da bu- lunduğu bir sırada bütün dünyaya ve dünya Müslümanlığına verdiği beyanattı. İsmet İnönü 17 Kasım 1922’de Lozan’da kabul ettiği: “Muslim Standart” gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Seyyid Abdülkay- ıy Melik’e bütün dünyaya duyur- ulmak isteği ile verdiği beyanatta:

“Size ve sizin vasitanızla bütün Müslümanlara şunu söyleyeyim ki...

Türk Milleti, İslâmiyet’in kolu ve kılıcıdır. Türkiye Anayasası, Hi- lâfetin yani hür ve müstakil bir “İs- lam Devleti”nin menfaatlerini yü- rütmeğe çalışacak ellere, bütün müdafaa kudretini vereceğini söy- lüyor. Bu halde, Hilafeti nasıl, madde, desteksiz bırakmış oluruz.

Türkiye, Hilafeti tutuyor ve tu- tacaktır. Hilafet Türk Milletine ve- diadır, emanettir. Türk milleti hür ve müstakildir. Bunun için Hilafet de taarruzdan mâsun ve iktidara maliktir. Hilafetin bütün vasıfları mahfuz ve emindir.

Kanımızın son damlasına kadar Hilafeti tutup, yaşatacağız. Fakat tek bir adamın şahsi mali olmasına asla müsaade edemeyiz. İşte Türk Milletinin kararı budur. Biz öyle hissediyoruz ki, Hilafet bugün dahi Müslümanlar arasında, daha bü- yük bir anlaşma ve yardımlaşma

¹⁶ TBMM Gizli Celse Zabıtları, c. 3 s.1050-1051

¹⁷ TBMM Gizli Celse Zabıtları, c. 3 s.1052-1053

¹⁸ Çetin Özek, Türkiye’de Gerici Akımlar,

s.31-34, Varlık Yay. İst. 1964’dan nakleden; H. Hüseyin Ceylan, Din Devlet ilişkileri, s.68

¹⁹ Gotthard Jaschke, Yeni Türkiye’de İslamlık Bilgi Yayınevi, Ank.-1972, Birinci Basım s.119

kaynağıdır. Yeryüzündeki din kardeşlerimizin bu sözlerini dikkatle okumalarını isteriz ve mihnetli günlerimizde onların devamlı müzaheretlerini beklemekte olduğumuzu düşünerek bizi haklı görmelerini bekleriz.

Biz, büyük İslam Âleminin azasındanız. Bizi takviye ve teşci (cesaret verme-AK), etmenizle ve İslamiyet'e yaptığımız âcizane hizmeti takdir eylemenizle bizim, İslam'ın hürriyet ve istiklalinin savunucusu sayılmağa layık olduğumuzu isbat ettiniz. Türk, bu mütevazı asil vazifeden dolayı iftihar eder. Bizim kanaatimiz şudur ki, Hilafet hakkı Türk Milletinde mahfuzdur."²⁰

Meclis'te yapılan hararetli tartışmalardan sonra Şer'iyye Vekili Mehmed Vehbi Efendi (Çelik) kürsüye gelir. 16 ciltlik "Hülasatül Beyan Fi Tefsir'il Kur'an" adlı büyük tefsir kitabının da müellifi olan Konya Hadim'li Vehbi Efendi özetle şu konuşmayı yapar:

"İslamiyette ruhaniyet, cismaniyet diye tabir yoktur. Sonra arkadaşlardan ekseriya efendim hilafetin vazifesi nedir? Bu, ikide bir soruluyor. Efendiler! İslamiyet'te müstebit bir hükümet yoktur. Hükümeti İslami'ye tamamen meşruattır (şartlara bağlıdır.) Fakat meşrutiyeti Şeriatın ahkâmını icra suretiyle meşruttur. Ama bu, olabildi mi, olamadı mı? Şeriatın ahkâmını icra noktasında zaman zaman suistimalat da oldu, şeriata hiç yanaşmayanlar da oldu. Hatta ahkâm-ı şer'iyyenin dışına çıkmalar da oldu. Ama bütün bunlar makam-ı hilafette bulunanların kendi hatalarıdır. Fakat bu durum asla makamı hilafetin ıskatı anlamına gelmez. Halife İslamlara ait bir unvandır ve Kur'an-ı Azimüşşan ile sabittir. Cenab-ı Hak Âdemi halife kıldığını beyan buyurmuştur. Hali-

fenin manası, dünyayı vakti merhumuna kadar, şeriat dairesinde imara say etmektir. Binaenaleyh halife olan zat, şer'i şerifin ahkâmını icraya memurdur. Hilafet İslamlara mahsus bir keyfiyettir derken de bunu kastediyorum. Halife denilen zat tenfizi ahkâma, icrayı hukuka, mazlumun intikamını zalimden almaya... Kadir olmaktadır. Ve de halife, alim olmalı, müctehid olmalı, sahibi re'y ve tedbir olmalıdır. Fakat şimdi bu şeraitin cem'ini bir şahısta bulmak imkânı var mıdır? Elbette yoktur. Onun için biz hâlihazır şartta en uygun halifeyi seçmek durumundayız. Seçilene biat ederiz. Bu Müslümanlar için vacibdir: lazımdır. Hatta tehiri de caiz değildir. Seçilen halife de vezaif-i şer'iyesini meclise terk eder ve meclis vasıtasıyla icra ettirebilir.

Bunun için efendiler ben cümle-nizden rica ediyorum, evvelen intihap (halife seçimi) bilelim, sonra da sıfatlarını düşünelim."²¹

Şer'iye Vekili Vehbi Efendi bu konuşmadan sonra halife intihabına dair fetvayı meclise sunmuş ve fetva kabul edilmiştir. Ancak meclis gizli oturumundaki tartışmalar bitmemiş ve bu sefer özellikle de İkinci Grup milletvekilleri arasında biatin şekli, biat yeri, gıyabi biat caiz midir, biat için musafaha şart mıdır? Gibi henüz seçilmemiş bir halifeye bağlılığın şekli en ince teferruatlarına kadar münakaşa edilir olmuştur. Bu münakaşalar sabah namazına kadar sürmüştür. Bu münakaşaların neticesinde geline sonu, "biat" ve "halifenin vazife ve salahiyetleri" konusu görüşülmeyecek ve direkt olarak halife seçimine gidilecekti. Halife seçimi çok kısa sürdü. Mecliste oylamaya katılan 162 mebus vardı. 148 kişi Abdülmecid Efendi için oy verdi. İki Sultan Abdulhamid'in oğulla-

rından Abdürrahim'e, üçü de yine Sultan Abdülhamid'in büyük oğlu Selim'e oy vermiş, 9 kişi de çekimser oy kullanmıştı.

Seçimden sonra, Ankara hükümetini İstanbul'da temsilen bulunan Refet Paşa'ya, TBMM reisliği adına Gazi Mustafa Kemal adına Halife Abdülmecid'i tebrik eden bir telgraf gönderilmişti.

19 Teşrinisani (Kasım) 1338 (1922) Ankara tarihli Gazi Mustafa Kemal'in telgrafı, konumuz olan "devlete bağlı din" sistemi devrine girerken çok önemli bir belge olarak tarihteki yerini alacaktır. Zira 19 Kasım 1922 tarihinde Atatürk, Abdülmecid Efendiyi "makamı muallai hilafete intihap buyurulduklarını hürmeti mahsusa ile Zatı hila-fetpenahileri"ni halife sıfatıyla tebrik etmiş ve bağlılığını bildirmiştir.

Türkiye Büyük Millet Meclisi Riyaseti başlığıyla, "Hanedanı Ali Osmandan Halife-i Müslimin ve Hadimul Haremeyn'üş Şerifeyn Abdülmecid Efendi Hazretlerine" diye başlayan tebrik ve bağlılık kararı kavramsal planda da büyük ilginçlikler taşımıştır. (...)²²

TBMM adına Mustafa Kemal'in Halife Abdülmecid'e gönderdiği telgrafa bir gün sonra, 19 Kasım 1922 tarihinde cevabı telgrafname gelir. Gelen cevapta, "İmzasının üstünde, Müslümanların Halifesi ve Mekke ile Medine'nin Kulu sanını koyabileceği; Cuma selamlığına halifelere özgü kaftan giyebileceği ve Fatih'inkine benzer bir sarık takınabileceği ve bunun uygun olacağı" belirtilmiştir.

Yine TBMM Riyaseti adına 20 Kasım 1922 tarihinde gelen cevabı telgrafa Mustafa Kemal, "Müslümanların Halifesi " sanı ile birlikte "Kutsal Mekke ile Medine'nin Kulu" (Hadimül Haremeyni's-Şerifeyn') deyiminin de kullanılması-nın..." uygun olacağı şeklinde cevap vermiştir.²³ 28.06.2010

²⁰ Kadir Mısıroğlu., Lozan Zafer mi... Sebil yay. C.1, s.238

²¹ TBMM Gizli Celse Zabıtları, c. 3 s.1053

²² H. Hüseyin Ceylan, Din Devlet ilişkileri, s.71

²³ Nutuk, c. II, s.929

FIKHÎ MEZHEPLER

Leyla ÖZCAN

Fıkıhın sözlük anlamı: Bilmek anlamak, bir şeyin bütününe vakıf olmak, bir kimsenin leh ve aleyhindeki hükümleri bilmesi demektir. Başka bir tarife göre fıkıh, kişinin ibadetlere, cezalara ve muamelelere ait şer'i hükümleri tüm delilleriyle bilmesidir. Ayrıca söz ve fiillerin amaçlarını kavrayacak şekilde keskin ve derin anlayış diye de tarif edilmiştir.

Kur'an-ı Kerim'de: "O kavme ne oluyor ki kendilerine söylenen hiçbir sözü anlamaya (fıkhetmeye) yanaşmıyorlar? (Nisa 48) ayetinde geçen "la yefkahun" ince anlayış ve keskin idrak anlamına gelmektedir. Başka birçok ayette kâfirler için "fıkhetmeyenler" denilmektedir. (Araf 179, Hud 91)

Rasulullah(sav): "Allah kimin için hayır dilerse, onu dinde fakih(dini hükümleri, inceliğini kavrayan bilgin) kılar." Buyurmuştur.

İbadet ve muamelatla ilgili dini hükümlere "şeriat" denir. Bu kelime din anlamında da kullanılır. İtikadi ve ameli hükümlerin hepsini içine alır. Ancak şeriat genellikle ameli hükümler için kullanılır. Buna göre ilahi nizamın

amel ve dış yönünü temsil eder. İslam geçmiş şeraitleri büyük bir kısmını kaldırarak değiştirmiştir. Allah, melek, peygamberlik ve ahiret günü gibi inanç esaslarında ise herhangi bir değişiklik yapmamıştır. İşte fıkıh İslam dininin ameli ve dünyevi yönünü ifade eder. İslam fıkıhı bir takım devirlerden sonra oluşmuştur:

1- Rasulullahın devri: Bu devirde fıkıhın kaynakları Kur'an ve sünnet olmuştur.

2- Sahabe devri: Bu devir ahkâmla ilgili ayet ve hadislerin sahabe tarafından tefsir ve izah edildiği devirdir.

3- Müçtehit imamlar devri: Fıkıh meselelerinin yazılmaya başlanması ve büyük müçtehitlerin ortaya çıktığı devirdir. Birbirinden değerli mezhep imamları bu dönemde yaşamışlardır.

Müçtehit: Ayet ve hadislerden hüküm çıkarma gücüne sahip olan fakih zat'a denir. Yani içtihat eden kimseye denir. İctihat ise sözlükte, güç, takat ve çaba anlamına gelen cehd kökünden olup bir şeyi elde etmek için olanca gücünü harcamak demektir. İctihat ya şer'i delillerden hüküm çıkar-

İslam geçmiş şeraitleri büyük bir kısmını kaldırarak değiştirmiştir. Allah, melek, peygamberlik ve ahiret gibi inanç esaslarında ise herhangi bir değişiklik yapmamıştır. İşte fıkıh İslam dininin ameli ve dünyevi yönünü ifade eder.

mak şeklinde olur ya da çıkarılan bu hükümlerin toplum hayatına uygulanması konusunda olur.

Peygamber (s.a.v.) döneminde de içtihat vardı, fakat dar bir çerçeve içerisinde idi. Çünkü vahiy henüz devam ediyordu ve içtihadı gerektirecek fazlaca geniş bir alan yoktu. Sahabe devrinde ise İran, Suriye, Mısır ve Kuzey Afrika feth edilmiş böylelikle kökü eski çağlara uzanan uygarlıklara sahip milletler Müslümanların hâkimiyeti altına girmişti. İslam şehirleri çeşitli milletlerle dolmuş, çeşitli ırk ve kavimlere mensup unsurlarla karışmış Rasulallah (a.s.) devrinde olmayan olay-

ların ortaya çıkması kaçınılmaz olmuştur. Bu durumda İslam bilginlerinin de uygun ve yararlı konularda araştırma ve incelemelerde bulunmaya yönelmeleri bir zaruret halini almıştı. Bunun üzerine Allah resulünün öğretiminden geçmiş ve ondan ilim almış büyük sahabeler Allah'ın hükmü anlaşılсын diye içtihatlarında bulundular. Çünkü Allah'ın dini bütün çağları kapsayacak özellikteydi. Yüce Allah şöyle buyurmuştur: "İnsan başıboş bırakılacağını mı sanıyor?" (Kıyamet 36) Yani kayıtlı olacağı, gölgesinde hayat süreceği hükümler olmadan yaşayacağını mı sanıyor.

İslam bilginleri içtihat konusunda bazı metotlar ortaya koydular. Kendilerine bir olay arz edildiğinde önce Allah'ın kitabına bakarlar onda bir nas bulurlarsa başka bir delil aramazlardı. Allah'ın kitabında bir nas bulamadıkları zaman sünnete başvuyorlar ve şer'i hükmü ondan öğreniyorlardı. Emirîl mü'minin meseleyi topluluğa arz ediyor ve bu konuda bir hadis bilen var mı diye soruyor, hadis zikredildiğinde onun gereği ile fetva veriyorlardı. Allah'ın kitabında ve Peygamberin sünnetinde bir nas bulamadıkları zaman kendi görüşlerine göre içtihat ediyorlardı. Bu peygamber (s.a.v.)'in kabul ettiği bir metottu. Peygamber (a.s.) Muaz bin Cebel'i hâkim olarak Yemen'e gönderdiğinde "ne ile hüküm vereceksin?" diye sordu, O "Allah'ın kitabı ile dedi", Rasulullah "Onda bulamazsan?" dedi, O da "Allah Rasulünün sünneti ile" dedi, Rasulullah "onda da bulamazsan?" dedi, Muaz "Kendi reyim ile içtihat ederim" dedi. Bunun üzerine Rasulullah "Allah Rasulünün elçisini Allah'ın razı olduğu şekilde muvaffak kılan Allah'a hamdolsun." buyurdu. (Tirmizi)

İslam hukukçularının çoğunun reyden anladıkları kıyastır. Kıyasın manası ise hakkında nas olmayan bir meseleyi illetleri aynı olan ve hakkında nas bulunan başka bir meseleye göre çözmektir. Bu "her sarhoşluk veren şaraptır" ve "her şarap haramdır" hadisindeki kıyas gibidir. Burada şarabın haram kılınmasının illeti sarhoş etmesidir. Buna göre haramlık bütün sarhoş eden şeylerde sabit olur.

İbn-i Kayyım sahabelerin içtihadını şöyle tarif etmiştir "Onlar içtihadı işaretlerin çeliştiği konularda doğru olanı bilmek için araştırma, düşünme ve tefekkürden sonra kalbin uygun gördüğüne tahsis ettiler." Gerçekte rey ile içtihat Allah'ın kitabına ve Rasulün sünnetine en yakını bulmak için düşünmek ve tefekkür etmektir.

Sahabeler birçok öğrenci yetiştirmişler ve bunlara Kur'an'ın ifadesi ile tabiin (Uyanlar) adı verilmiştir. Tabiinler sahabelerden kendilerine kalan bir rivayet ve içtihat servetine konmuşlardır. Bu durumda yapacakları iki şey vardı.

1- Rasulullah'dan rivayet edilen hadisleri toplamak.

2- Sahabe sözleri ile içtihatları toplamak.

Her sahabenin kendi ilmini nakleden özel bir talebesi vardı. Bazı sahabelerin birden çok talebeleri vardı. Mesela Abdullah Bin Ömer birçok talebe yetiştirmiştir. Said Bin Müseyyeb, azatlı kölesi Nafi ve oğlu Salim bunlardandır.

Tabilerden sonra onların öğrencileri gelmektedir ki bunlar tebe-i tabiin (Tabilere tabi olanlar)'dır. Yaşadıkları dönem fiki mezheplerin meydana geldiği döneme rastlar. İmamların en yaşlı

sı hocaları tabiinlerden olan tebe-i tabiin olarak kabul edilen Ebu Hanife'dir ki onun hocaları İbrahim En Nehai, Eş Şabi, Hammad bin ebi Süleyman, Ata bin Ebi Rebah ve diğer genç ve yaşlı tabilerdir. Bunların bir kısmı tabiin olarak doğum ve zaman itibarı ile birçok sahabeyle karşılaşmışlarsa da bilgilerinin çoğunu tabiinlerden almışlardır. Mesela Ebu Hanife Hammad'dan, İmam Malik Abdullah bin Ömer'in talebelerinden, Oğlu Salim'den ve Nafi'den, ayrıca Medine'de bulunan yedi fakih-ten ve bunların öğrencilerinden ders almışlardır. Tebe-i tabiin döneminde yaşayan bu büyük mezhep imamları İslam ülkelerinin köşelerinde dahi geniş Müslüman kitlelerin kendilerine uyduğu kimselerdir. Bu imamları şu şekilde sıralayabiliriz.

1- İmam Zeyd bin Ali Zeynel Abidin (80-122 h.)

2- İmam Ebu Abdillah Cafer As Sadık Bin Muhammed El Bakır (80-148 h.)

3- İmam Ebu Hanife Numan Bin Sabit (80-150 h.)

4- İmam Malik Bin Enes (98-178 h.)

5- İmam Muhammed Bin İdris Eş Şafi (150-204 h.)

6- İmam Ahmed Bin Hambel (161-241 h.)

7- İmam İbn-i Hazm El Endulisi (384-456 h.)

8- İmam Takıyyuddin İbn-i Teymiye (661-728 h.)

Gelecek yazımızda İmam Ebu Hanife'nin hayatını, mücadelesini ve görüşlerini ele alacağız inşallah. Selam ve dua ile...

Kaynaklar:

Mezhepler Tarihi ve İslam Ansiklopedisi

İNSAN

SümeYra ASLAN

İnsan kelimesinin aslı lügat âlimlerince (ins)'den geldiği söylenir. Kamusta nisyandan geldiği zikredilir. İnsanı diğer canlılardan ayıran husus akıl şuur ve imandır. Cenab-ı Hakkın en mükerrem yaratığı olup, rabbani nimetleri unutkanlığı dolayısıyla kendisine insan denmiştir.

Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerde insan kelimesi ins, nas, ibn-i adem gibi kelimelerle anılmıştır. Allah'ın (c.c) yeryüzündeki halifesi ve yaratılmışların en şerefli olan insan hakkında doğru ve net bilgileri ancak Kur'an'da buluruz. Kur'an'ın insan hakkında verdiği bilgilere bugünün fen ilimleri henüz ulaşabilmiş değildir. Günümüzde aslı bozulmuş Hristiyanlık, Yahudilik, Mecusilik, Brahmanizm, Budizm dinleri ile İslam dininin insana bakış açısının kesin hatlarla ayrıldığı aşikârdır. Söz konusu dinlerin birer felsefî görüş halinde ilahi mesajdan yoksun olarak yaşama konulduğu günümüzde insanın ihtiyaçlarını karşılayabilmek için onu geçici tatmin yollarına itmesi de o dinlerin asıl kaynağından çıkarak insanlar için yetersiz kaldığı görülmektedir. Kur'an insanı yeryü-

zünde kula kul olmaktan çıkarak yalnızca Allah'a kul olmaya çağıran ve ona ebedi saadet bağışlamak için Allah tarafından indirilmiş bir hayat kaynağıdır. İnsan yapısı itibarı ile yaratılıştaki kendisine yüklenen birçok özellik gibi kulluk ta yüklenmiştir. Yani acıkma duygusu nasıl tabii ise kulluk yapma da insan için tabiidir ve tabiatı gereği bu kulluğu yapacaktır. Önemli olan bu kulluğu nasıl ve kime yapacağıdır. Ya yaratıcıyı tanıyıp ona kulluk yapacak ki o zaman her şeyin sultanı olacak ya da başka bir insan eşya veya sisteme kulluk edip perişan olacaktır.

İslam insanın temel özelliğinin yaratılmış bir varlık olduğunu bildirir. İnsan kendiliğinden tesadüfen veya sebeplerin birleşmesiyle var olan bir canlı değil, bilakis Allah'ın yaratmış olduğu bir varlıktır. Böylece insandaki yaratılma özelliği onun ilahlık veya kendiliğinden olma özelliğini de ortadan kaldırmaktadır. Çünkü ezeli ve ebedi olan sadece Allah'tır. Diğer canlı cansız ne varsa sonradan yaratılmıştır. İnsanın yaratılışı onun ihtiyacı olan her şeyin yaratılmasından sonra olmuştur. Bö-



lece insan yeryüzünde bulunan bütün yaratılmışların üzerine halife tayin edilmiştir.

Allah'ın yeryüzündeki halifesi ve yaratılmışların en şerefli olan insanın yaratılışını Kur'an-ı Kerim şöyle ifade etmektedir: "Andolsun ki biz insanı kuru bir ça-

murdan, suretlenmiş bir balçıktan yarattık.(Hicr 26) Yine başka bir ayette: “Hani rabbın meleklere: Ben yeryüzünde kupkuru bir çamurdan mesnun bir beşer yaratacağım demişti. O halde onun yaratılışını tamamlayıp tam bir insan suretine getirip ona ruhumdan üflediğim zaman siz derhal onun için secdeye kapanın.(Hicr 28) Bir başka ayette “Andolsun ki sizi yarattık ve size suret verdik veya Âdemî çamurdan yarattık sonra ona suret verdik sonra da meleklerle Âdem için secde edin dedik, hepsi secde ettiler, fakat iblis inat etti secde edenlerden olmadı.(Araf 11) Yine “Andolsun biz insanı süzülmüş bir çamur ve hülasasından yarattık. Sonra onu bir nutfelikıp sağlam bir karagahta yerleştirdik sonra o nutfeyi uyumuş kan olarak yarattık. Arkasından o kanı bir parça et olarak yarattık ve o eti kemik üzerine giydirdik, sonra onu rahimde başka bir hilkat olarak inşa ettik ruh üfledik. Bütün hüküm ve kudreti ile yaratanların en üstünü olan Allah'ın şanı ne güzel ve ne yücedir.(Müminun 12-16)

Bu ayetler ışığında görülüyor ki Allah insanı topraktan yaratmış ve bu yaratılmışın yeryüzünde kendi vekillliğini yapacağını bildirmiş ancak melekler buna itiraz etmiş ve kendilerinin Allah'ı sürekli andıklarını ve hiç kusur işlemediklerini ileri sürerek yeryüzünde bozgunculuk yapacak, kan dökecek birisini mi yaratacağın demişlerdir. Hz. Âdem'in yaratılmasını istememişlerdir.(Bakara 30) Ancak Cenab-ı Allah Hz. Âdem (as)'e bütün mahlûkatın isimlerini öğretti, sonra onu meleklerle gösterip “Eğer siz doğrular iseniz bunların isimlerini bana haber verin” dedi. Bakara 31.ayeti ile meleklerin ancak verilen bilgiler dâhilinde hareket

edeceğini her şeyin hâkimiyetinin Allah tarafından daha iyi bilindiğini ferman buyurmuştur. Melekler de bilgisizliklerini itiraf edip “Ey rabbimiz seni her şeyden tenzih ederiz, senin bize öğrettiginden başka bir şey bilmeyiz, gerçekten her şeyi hakkıyla bilen, hüküm ve üstün hikmet sahibi sensin dediler.”(Bakara 33) Daha sonra Allahü Teala Âdem'e, meleklerle varlıkların isimlerini haber vermesini emredince Hz. Âdem de meleklerle isimlerini bir bir saydı. Bunun üzerine melekler hayranlıkla secde ettiler. Ancak şeytan yani iblis secde etmeyip dayattı. Gururuna dokundu ve kendisinin ateşten yaratıldığını ileri sürerek Hz. Âdeme secde etmemesinin cezasını Allah'ın meclisinden kovulmakla ve kıyamete kadar lanetlenmekle ödedi. Bunun üzerine iblis Allah'a tevbe ederek dünya hayatı boyunca izin istedi ve Allah'ın kullarını kendi yanına çekeceğine and içerek yeryüzüne indi.(Bakara 34,Sad 71,74)

Allah (cc) ilk insan ve aynı zamanda ilk peygamber olan Hz. Âdem'in eşi Hz. Havva'yı da şöyle anlatmaktadır: “Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten (yani Âdem'den yaratan) ve ondan da zevcesini yaratan ve her ikisinden birçok erkek ve kadınlar türeten Rabbimize karşı şirk ve isyandan kaçının.”(Nisa 1) Bu ilk yaratılış dışında insanlar bir erkekle bir kadının münasebetinden meydana gelmektedir. Ancak Allahü Teâlâ mucize olmak üzere Hz. İsa'yı Hz. Meryem'de ruhundan üfleyerek yaratmıştır. İslam'a göre ilk insan aynı zamanda ilk peygamberdir. İnsan neslinin yeryüzünde kan dökecek birisi daha sonra teşekkül etmiştir. Bunda da Hz. Âdem'in oğullarından Habil ve Kabil'in arasında geçen çeke-

memezlik çıkar ve nefis etkili olmuş ve şeytanın da vermiş olduğu vesvese ile Kabil kardeşi olan Habil'i öldürmüştür. Bu aynı zamanda insanlığın seyir çizgisini belirlemiş ve tevhid ve şirkin temellerinin atılmasını sağlamıştır. Böylece insan ya Allah yolunda giderek tevhid çizgisinden ayrılmayacak ya da bunun karşıtı olan şirk yolunda giderek Allah'ın lanetine uğramış olacaktır. Bunun orta yolu yoktur. Görüldüğü gibi insanın yaratılışı hakkında kesin ve net bilgiler veren Kur'an-ı Kerim insanın tek yönlü maddi bir varlık değil manevi yönü de bulunan bir canlı olduğunu bildirmiştir. Günümüz teknolojisinin, fen ilimlerinin, psikolojinin, sosyolojinin yarım ve eksik olarak ele aldığı insan üzerindeki çalışmalar İslam öğretilerinin cüz'i bir kısmını oluşturmaktadır. Çünkü insanoglundun sahip olduğu ruh kavramı Allah'ın insana olan bir lütfüdür. Böylece insanda bulunan beden ve ruh ikilisi tek bir canlıda toplanarak insan suretinde vücut bulmuştur. Bu nedenle Allahü Teâlâ yeryüzünde kendi kanunlarının tatbiki için ona halifelik görevini vermiştir. İnsanın sorumluluğu vardır. Bu sorumluluk kendisine Yaratıcı tarafından verilmiştir ve bunu reddetme hakkı da yoktur. Allah'ın yeryüzünde halifesi olması hasebiyle bu sorumluluğu yüklenen insanoglundun bu durumu Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır: “Biz emaneti göklere yere ve dağlara arz ettik de onlar emaneti yerine getirememekle korkusuyla yüklenmekten kaçındılar, endişeye düştüler. Fakat onu insan yükledi. Böylelikle nefisine zulmetti, akıbetinden cahil oldu.”(Ahzab 72)

Vücut olarak zayıf ve ömrünün kısalığı sebebiyle fani olan insanın yüklendiği sorumluluk

çok büyüktür. Eğer bu sorumluluğun farkında olur ve kendisini Allah'a götüren ilmi öğrenirse Allah yolunda yürüyerek O'na ulaşır. Bu da Allah'la kendi arasındaki tüm engellerin kaldırılması ile mümkün olur. Şüphesiz ki Allah insanın bu sorumluluğunu yerine getirebilmesi için aciz çaresiz bırakmayıp onu ilim irade ve akılla destekleyerek yaratılmışların en üstünü yapmıştır. Zaten insanın sorumluluğu bu bahsettiğimiz unsurlardan dolayıdır. Yoksa Allah (cc) insana aklının alamayacağı gücünün yetmediği hiçbir işi ona yüklemeyeceğini zaten bildiriyor.

İnsan yaratılış olarak İslam'a meyllidir. Bu konuda Hz. Peygamber(s.a.v) "Her doğan çocuk İslam fıtratı üzere doğar." Yani Allah'ın insana verdiği iradeyi kullanarak İslam'ı benimseyecek kabiliyette yaratır. Ancak ebeveyni veya çevresi onu Hristiyan Mecusi veya Yahudi yapar. (Buhari, Kader 25) Yine insanın en güzel biçimde yaratılması Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılır: "Biz şüphe yok ki insanı Ahsen-i takvim'de yani düzgün bir şekilde güzel bir suretin mükemmel bir mizacın ve çeşitli duyuların sahibi pek çok gizli kabiliyetlere malik ve ilahi emanetin yüklenicisi olarak yarattık. (Tin 95/4)

İnsanlar arasındaki ilişkiler ve toplum hayatının düzene konulmasında tek etken dindir. Değişik inanç sahibi toplumlar tevhid çizgisini koruması gereken peygamberlerin tebliğ ettiği İslam'la aralarında geçen mücadeleler olarak tarif edebilecek insanlık tarihi tevhid ve şirkin tarihi şeklinde de tanımlanabilir. Yani insanlar ya kâfirdir ya da mü'min. Aynı zamanda bu cemiyet ve milletler içinde söz konusu olup cemiyeti oluşturan insanların meydana getirdiği

sistemler ya İslam akidesi üzeredirler ya da değildirler. Kâfirler tek millet olduğu gibi Müslümanlar da tek millettir. Ancak İslam milletini oluşturan insanlar arasında üstünlük ancak takvada söz konusudur. Yoksa insanların makam mevki para ve unvan gibi şeyleri geçici ve gerçek olmayan ve nispi olan üstünlükleridir. Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur: "Şüphesiz ki Allah katında sizin en şerefliiniz en takvalı olanınızdır. Muhakkak ki Allah soy, nesep ve mevkiinizi çok iyi bilendir. (Hucurat 49/13)

YARATILIŞ GAYESİ

İnsan akıl ilim ve iradeyle beden ve ruhtan ibaret olan bir varlık olduğu için bu yaratılışın bir gayesi olması da tabiidir. İnsan bedeni olarak maddi tarafını, ruhi yönüyle de maneviyatını eşit tutacak bir yaşantı içerisinde hayatını sürdürmek zorundadır. Ve insanın hayat mücadelesi ancak yaratılış gayesiyle paralel olduğu zaman mutlu olur. Çünkü insan Allah'a kul olmak ve onun kanunlarını yeryüzünde yaşamak ve uygulamak üzere verdiği sözü yerine getirme sorumluluğu ile yaratılmıştır. Zariyat suresi 51/56'da Allah (cc): "Cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım." Buyurmuştur. Evet, ibadetin anlamı doğrudan doğruya insan varlığının gayesini teşkil etmektedir. İbadet aynı zamanda insanın yapması gerekli olan bir görevdir. Dolayısı ile belirli hareketlerden çok daha geniş ve kapsamlıdır. Kesin olarak bilinmelidir ki ibadet, hilafet görevini de kapsar. İnsanın tek ve yegâne görevi Allah'a itaat ve ibadettir. Bunun ölçüsü de Kur'an ve sünnet-i seniyye'dir. Pratiği Resulullah'ın hayatı, öğretmeni ise Muhammed Mustafa'dır. Kul-

İnsanın tek ve yegâne görevi Allah'a itaat ve ibadettir. Bunun ölçüsü de Kur'an ve sünnet-i seniyye'dir. Pratiği Resulullah'ın hayatı, öğretmeni ise Muhammed Mustafa'dır. Kulluktan veya ubudiyetten başka bir gaye ile yaratılmayan insan yaratılmış olduğu gayeye uygun bir hayatı yaşarsa ancak o zaman güven ve huzurlu olacaktır.

luktan veya ubudiyetten başka bir gaye ile yaratılmayan insan yaratılmış olduğu gayeye uygun bir hayatı yaşarsa ancak o zaman güven ve huzurlu olacaktır. Bu sayede insan tek ilah olan Allah'a yönelmiş demektir. Öyle ki insanın bu amaçla yapmış olduğu her çalışma bir karşılık bir mükâfat görecektir. Allah'a ibadet insanoglunun bütün şartları aşmış ona yönelmesi ve onun kanunları çerçevesinde tavizsiz engellemelere aldırmadan yalnız Allah'ın kulluğunun şuuruna ererek yapılabilir. Aksi halde bahsedilmiş sınırlı özgürlüklerle nefis, şeytan ve tuğyandan oluşan bir yaşamla ne Allah'ın kulluğunu ne de insan olduğumuzun şuuruna erebiliriz. Ama bütün bunlara karşı Allah insanoglunun cahil, aceleci, zalim, zora dayanamayan, nankör, gözü doymaz ve şımarık bir yapıya sahip olduğunu açıklamaktadır. Bu zafiyetlerine karşılık insan Allah'ın kendisine verdiği irade sayesinde Allah'ın yardımını dileyerek bütün bu olumsuzluklardan sıyrılıp Allah'ın rızasına ulaşabilir. Çünkü insan sadece yaptığı ameller sayesinde Allah'ın rızasını kazanabilirler.

ASHÂBU'S-SUFFE (ASR-I SAADET'İN İLK MUCAHİD/ MEDRESE TALEBELERİ)

Muhammed Mahi MÜNİR

Asr-ı Saadet'te, İslam Devleti'nin merkezi olan Mescid-i Nebevi'nin (Hz. Peygamber 'in Mescidi) bitişik bölmede/sofada barınan ve İslami tedrisatla (Kur'an öğrenimi ve hadis müzakeresiyle) meşgul olan sahabilere verilen bir isimdir.

Buhârî Şarihi Ayni'nin kaynak göstermeden naklettiğine göre Ashab-ı Suffe'ye Ashâb-ı Saffe denilmiştir. Onlara böyle isim verilisinin sebebi, bu kimsesiz ve barınacak yerleri olmayan sahabilerin Mescidin kapısında saflar halinde durmalarıdır. Bununla birlikte Ehlu's-Suffe tabiriyle birlikte ilk tabir daha çok meşhur olmuştur.¹

Ayrıca şöyle bir tanım da yapılabilir: Suffe, *İslâm'ın Medine'de iktidar olması ile, mü'minlerin İslâm'ı anlamak için talebe oldukları ve Mescid-i Nebvî'nin onlara ayrılan kısmıdır.*

Bir diğer tabirle Ehl-i Suffe de denilen Ashab-ı Suffe, ictimâî, siyasi ve askerî nedenlerle Medine döneminde ortaya çıkmıştır. Kavim ve kabileleri arasında İslâm'ı yaşama imkânı bulamayıp gerek Hz. Peygamber (s.a.s.)'le beraber

Mekke'den ve gerekse muhtelif yerlerden Medine'ye hicret eden fakir, yeri, yurdu olmayan kimseler burada barınırlardı. İslâmiyet'te ilk yatılı medrese burası olmuştur. Bundan sonra buranın durumu örnek alınarak İslâm âleminde medreseler hep camilerin etrafına yapılmıştır. (Elmalılı M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, II, 940). Cahili zalim sistemlerin insanlığa yaptığı en büyük kötülüklerden birisi; mescid ile medresenin arasını ayırmak olmuştur.

Medineli Müslümanlar olan Ensar evini-barkını, bütün mal varlığını geride bırakarak şehirlerine hicret eden Müslümanlara madî ve manevî yönlerden çok yardımcı oldular. Fakat buna rağmen, yer-yurt sahibi yapılamayan bazı kimsesiz Müslümanların açıkta kalmaması için böyle bir yer yapıldı. Suffe ehlinin ihtiyaçlarıyla Hz. Peygamber (s.a.s.) bizzat ilgilenir, Beytü'l-mâl'e ve kendisine gelen malların büyük bir kısmını onlara ayırırdı. Kendisinin yetişemediği hâllerde Ashab'a tavsiye eder, evlerine Suffe ehlinin götürebilecekleri kadar misafir almalarını söylerdi. Bu sebeple bunlara: *Ed-yâfu'l-Müslimîn (Müslümanların Misâfirleri)* de denilmiştir. (Buhârî,

Rikak, 17) Suffe ehlinin ihtiyaçlarıyla Peygamberimiz, kendi ailesinin ihtiyaçlarından daha çok ilgilendirirdi. Bir defasında, değirmen çekmekten yorgun düştüğü için bir hizmetçi isteminde bulunan kızı Fâtıma'ya Peygamberimiz: *"Kızım sen ne diyorsun? Ben, daha henüz Ehli Suffe'nin ihtiyaçlarını temin edebilmiş değilim."* demişti.

Ashab-ı Suffe hayatlarını Peygamber medresesinden ilim ve ırfan tahsil etmeye adanmış seçkin kimselerdir. Bunlar daima Mescid-i Nebvî'de bulunurlar, kendilerini ilim ve ibadete verirler, genellikle oruçlu olurlar, Kur'an tahsil ederler, Hz. Peygamber'in vaaz ve irşadını dinlerler, onunla beraber savaşlara iştirak ederlerdi. Onların geçimleriyle bizzat Hz. Peygamber ilgilenir ve ashabin zenginlerini de onlara yardım etmeye teşvik ederdi.

Gücü kuvveti yerinde olan Sufeliler, dağdan sırtlarında odun taşımak dahil olmak üzere ellerinden gelen işleri yapıyor, mümkün mertebe ihtiyaçlarını sağlamaya çalışıyorlardı. Yoksa Suffe, bir tembeller yuvası değildi. Son derece ihtiyaç ve zaruret içinde olsalar da, iffet ve vakarları onlara, başkalarından bir şey istemeye izin vermiyordu. Şu

¹ <http://hadis.ihya.org/hadis-sozlug/ashab-i-suffe.html>

ayetin onlar hakkında indirildiği rivayet edilir. (Kurtubî, el-Câmi'u li Ahkâmî'l-Kur'an, III, 340)

"Sadakalarınızı, kendilerini Allah yoluna adayıp yeryüzünde do-laşamayanlara; hayalarından dola-yı, kendilerini tanımayanların zen-gin sandıkları yoksullara verin. On-ları yüzlerinden tanırsın; yüzüzlük ederek insanlardan bir şey istemez-ler. Sarfettiğiniz iyi bir şeyi, Allah Şüphesiz bilir. " (el-Bakara, 2/273)

Peygamberimize bir şey ikram edildiği zaman Efendimiz, ne mak-satla getirildiğini sorardı. Sadaka olduğu söylenirse kendisi kabul et-mez Ashabı Suffe'ye gönderirdi. Şayet hediye olduğu söylenirse, bir kısmını ailesi için alıyor, bir kısmını yine Ashab-ı Suffe'ye gönderirdi.

Buhârî'nin rivayet ettiği bir ha-dis-i şerifte Rasulullah (SAV): *"İki kişilik yiyeceği olan, Ashab-ı Suf-fe'den bir üçüncüsünü, dört kişilik yiyeceği olan, bir beşincisini, ya-hut da altıncısını alıp birlikte götür-sün"* buyurmuş ve bizzat kendisi on tanesini evine götürmüştür. Ebû Bekir (r.a.) da üç tanesini gö-türmüştür. (Tecrid-i Sarih Tercü-mesi, II, 540)

Suffede sadece, kimsesiz saha-bîler değil, zaman zaman, sevgili Peygamberimizi görmek için gelen ve kalacak başka bir yeri olmayan misafirler de kalıyordu. Bunun ya-nında, evlenip ev-bark sahibi olan-lar da Suffe'den ayrılıyordu. Bu-nun için, Ehli Suffe'nin sayısı dai-ma aynı kalmamıştır. Kaynakların bildirdiğine göre Suffeliler'in sayısı; 10-30-70-90-400 arasında de-ğişmektedir. Bu rakamlar da, sayıları-nın zaman zaman değiştiğini gös-termektedir.

Peygamberimiz Suffe ehlinin sadece maişetiyle değil, ibadet ve ilim hayatıyla da yakından ilgileni-yordu. Şu hadise bunu göstermek-tedir: "Birgün Rasulullah (s.a.v.)

evinden çıkarak mescide girdi. Mescidde iki halk ile karşılaştı. Bunlardan biri Kur'an okuyor ve Allah'a dua ediyor, diğeri ise ilim öğreniyor ve öğretiyordu. Bunları görünce "İkisi de hayır işliyorlar. Bunlar Kur'an okuyor ve Allah'a dua ediyorlar. Allah, dilerse verir, dilerse vermez. Ama şunlar, ilim öğreniyor ve öğretiyorlar. **Şüphesiz ben bir muallim (öğretmen) olarak gönderildim**" buyurdu ve ilimle meşgul olanların yanına oturdu." (Dârimî, İbni Mâce)

Bu iki topluluk da Ehli Suf-fe'den idi. Çünkü onlar, gündüzleri mescidde ilim ve ibadetle meşgul olur, Suffe'yi yatakhane ve ilmî müzakere yeri olarak kullanırlardı. (Ebû Dâvud, Büyü', 36) İlimle meşgul olan Suffe ehline başta Kur'an-ı Kerim olmak üzere yazı, hadisler, çeşitli dinî bilgiler öğretili-yordu. Öğretmenleri ise; başta sev-gili Peygamberimiz olmak üzere, Abdullah b. Mes'ud, Übey b. Ka'b, Muaz b. Cebel, Ebu'd-Derdâ, Ubâ-de b. es-Sâmit gibi bilgin sahabîler idi. Ehli Suffe ilme son derece düş-kündü. Dünyevî meşgaleleri de ol-madığı için zamanlarının çoğunu, ilmî müzakerelere ve Peygamberi-mizle beraber olmaya verebiliyor-lardı. Belki de Peygamberimiz, böyle bir imkânın doğması için on-ların ihtiyaçlarını gidermeye bu ka-dar ihtimam göstermiştir.

Ashab arasında, 1000'den fazla hadis rivayet edenlere **"Müksirûn: Çok hadis rivayet edenler"** denir ve bunların hepsi yedi sahabîdir. Bu yedi sahabînin de üçü; Ebû Hureyre, Abdullah b. Ömer, Ebû Saîd el-Hudrî idi. Bu sahabîlerden Ebû Hu-reyre şöyle der:

"Benim fazla hadis rivayet et-mem çok görülmesin! Muhacir kar-deşlerimiz çarşıda, pazarda ticaret-le, Ensar kardeşlerimiz de tarlada bahçede ziraatla uğraşırken Ebu Hureyre, boğaz tokluğuna Pey-gamber'in mübarek nasihatlarını

ezberliyor, onların şahit olmadığı olaylara şahit oluyordu." (Buhârî)

İlme ve Hz. Peygamber'in ya-nında olmaya düşkünlüğünden olsa gerek ki, Hz. Ömer'in oğlu Abdul-lah, Suffe'de kalmayı, Mescid-i Ne-bevî'ye hayli uzak olan baba evine tercih etmiş ve ilimle, hadis öğren-me ile daha fazla meşgul olmuştur.

Peygamber Efendimiz Suffe'de yetişen bu elemanları, bilgi ve ka-biliyetlerine göre çeşitli hizmetlerde kullanıyordu. Meselâ;

Yeni Müslüman olan kabilelere Kur'an ve diğer dinî bilgileri öğret-mek, onları islâmî yönden eğitmek için Ehli Suffe'den muallim ve mür-şidler görevlendiriyordu. Raci' ve Bi'ri Maüne vak'alarında kalışçe şehit edilen yetmiş kurrâ, böyle bir göreve giderken müşrikler tarafın-dan şehit edilmişti. İslâm'ı öğren-mek için kısa bir süre Medine'ye, Hz. Peygamber'in yanına gelenler; bir taraftan sevgili Peygamberi-miz'le görüşürken, öbür taraftan, bilhassa Suffe ehlinin olan mual-limlerden çeşitli islâmî bilgileri öğ-reniyorlardı. Peygamberimiz, Suffe ehlinin olan Bilâl-i Habeşi ve Ab-dullah b. Ümmü Mektûm'u müez-zinlikle görevlendirmişti.

Kısacası Suffe; leylî-meccânî (parasız-yatılı) bir eğitim ve öğre-tim yuvası, çeşitli hizmetler için de hazır bir kuvvet idi.

Ehli Suffe'den olan ve yukarıda ismi geçen sahabîlerden başka, bu babda Ebû Zerr el-Gifârî, Huzeýfe, Ammar, Habbâb, Ebû Hüreyre, Selmân-ı Fârisî, Suheybi'r-Rûmî, Ukbe b. Âmir, Ükkâse, Abdullah b. Mesud, Berâ b. Mâlik gibi önemli sahabîleri sayabiliriz.

Allah onlardan razı olsun. Biz-lere de bu uğurda çaba ve gayret sarfetmeyi nasip etsin. Onlara dil uzatan akıllı(!)lara da insaf, iz'an, hidayet nasip etsin.

Ve'l hamdülillahi rabbil alemin

ERİYEN SERMAYEMİZ

Raziye İPEK

Bir Müslüman'ın kendi ömrü için koyduğu ana hedef "Allah'ı hoşnut etmek'tir", öyle olması gerekir. Bu hedefe ulaşabilmek için kişinin kendi şartlarına uygun özel hedefler belirlemesi gerekmektedir. Özel ve etkili bir plan yapmak için kişinin öncelikli eksikliklerini tespit etmesi ve kişisel becerilerinin ve kabiliyetinin farkında olması gerekmektedir.

Yazın kavurucu sıcaklığında buz satan adam, insanları şöyle çağırıyordu:

"-Sermayesi eriyen adama yardım edin!"

Evet, buz satıcısının eriyen sermayesi sıcakta yok olup giden buzları... Bizim de eriyerek eli-

mizden avucumuzdan kayıp giden, pahalanan hayat şartlarına rağmen ucuzca tükettiğimiz bir varlığımız var: zaman...

Zamanın planlanması ve değerlendirilmesi konusunda başvurulacak birçok kaynak var ama unutulup es geçilen konu Yüce Yaraticının insanlara sunduğu zaman yönetimidir. O bize sunduğu İslam'la bir hayat düzenini vazederken aynı zamanda hayatın vazgeçilmezi olan zamana da temel bir planlama getirmiştir. Dikkat edilirse emredilen ibadetlerde, zaman yönetimiyle ilgili ipuçları göze çarpar. Bunların başında da Namaz gelir.

Namaz neden belli vakitlerde ifa edilmesi gerekir? Neden vaktinin geçirilmesi yalnızca uyku ve bayılma gibi elde olmayan sebeplerle affedilir? Bu soruların cevabı bize namaz ile vakit planı arasında sıkı bir bağın olduğunu gösterir. Vakte riayet namazın şartlarından. Sabah namazı, günün sabahını Allah'a sunmaktır. Ve vakti de adından anlaşılacağı gibi günün başlangıcıdır. İslam'a göre gün sabah namazı vaktinde başlar. Namazdan sonra başlanan

günün hem kazanç olarak hem de hayır açısından bereketi boldur. Rasulullah (as)'ın, rızkın sabah dağıtıldığına dair Hadisi bunun delilidir. Kul sabah namazında Rabb'in huzuruna durur ve ondan başladığı günün direktiflerini alırken aynı zamanda gecesinin hesabını verir. Öğlen namazında ise sabahtan bu yana yaşadığı durumu değerlendirir. İkinci namazında yine geçirdiği zamanın muhasebesini yapmakta ve geçireceği zamanı planlamaktadır. Akşam ve yatsı namazları da hakeza böyledir. Günde beş defa zaman planının kontrolü yapılmaktadır.

Hayatını bu disiplin ekseninde sürdüren kişi arınma ayı Ramazanda ise bir ay boyunca sıkı bir muhasebe yapar. Hem bir yılın kritiğini yapar, hem de yapılan yanlış ve eksiklerin telafisi için çalışır. Arınmış ve yenilenmiş olarak yeni bir yıla başlanır.

Her yılı böyle geçen bütün bir ömrün muhasebesi ise ahiret gününün provası şeklinde yaşanan hac ibadetinde yapılır. Bu ibadet bize hayatımızda yeni bir sayfa açma fırsatını verir. "Kim Allah

için hacceder, bu arada kötü söz söylemez günah işlemez ise hac'dan, annesinden doğduğu günkü gibi (günahsız olarak) döner.” (Buhari, Hac,4)

İbadetlerimizin günlük, aylık ve yıllık olarak hayatımıza sunduğu planlar bu şekildedir. Bu bize zaman planlaması için büyük ipuçları verir. Biz de zamanımızı planlarken günlük, aylık ve yıllık hedefler gözeterek, bu hedeflere ulaşmak için gereken şartları tespit edip uygulamaya koymalıyız. Bir Müslüman'ın kendi ömrü için koyduğu ana hedef “Allah'ı hoşnut etmek'tir”, öyle olması gerekir. Bu hedefe ulaşabilmek için kişinin kendi şartlarına uygun özel hedefler belirlemesi gerekmektedir. Özel ve etkili bir plan yapmak için kişinin öncelikli eksikliklerini tespit etmesi ve kişisel becerilerinin ve kabiliyetinin farkında olması gerekmektedir.

Örneğin ilim alanında eksik olduğumuzu tespit ettiğimizde, aylık eğitim/okuma programı hazırlamak, hazırlanan bir programa katılmak gibi planlarla bu eksiklik giderilebilir. Kişi kendisinde ilim öğrenme ve öğretmeye istidatlı bulursa, ilim konusunda daha detaylı ve uzun vadeli bir plana ihtiyacı duyar.

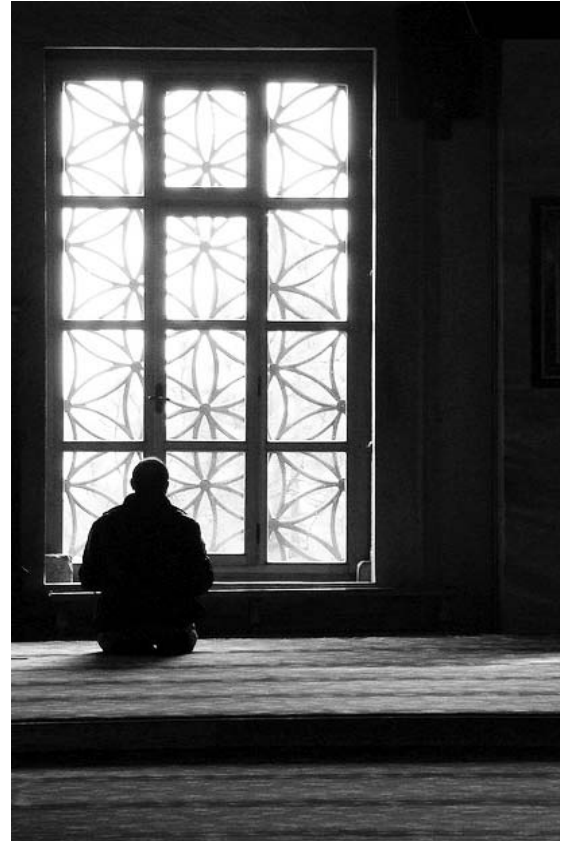
Hedeflerimize ulaşabilmemiz için kendimizi disipline edip önceliklerimizi iyi belirlememiz gerekmektedir. Yanlış belirlenen hedefler ya da gereksiz uğraşlar amaca ulaşmamızı engelleyeceği gibi birçok önemli meselelerin de ikinci plana atılmasına hatta hiç hesaba bile katılmamasına sebep olacaktır. Aşağıdaki yaşanmış hikâye bu konuyu çok güzel bir şekilde ele almaktadır.

Bu hikâye Kellog Business School'da (Northwestern Üniver-

sitesi) İş İdaresi mastır öğrencileri ile Zaman Yönetimi dersi profesörü arasında geçer...

Profesör sınıfa girip karşısında duran dünyanın en seçilmiş öğrencilerine kısa bir süre baktıktan sonra, “Bugün Zaman Yönetimi konusunda deneyle karışık bir sınav yapacağız” dedi. Kürsüye yürüdü, kürsünün altından kocaman bir kavanoz çıkarttı. Arkadan, kürsünün altından bir düzine yumruk büyüklüğünde taş aldı ve taşları büyük bir dikkatle kavanozun içine yerleştirmeye başladı. Kavanozun daha başka taş almayacağına emin olduktan sonra öğrencilerine döndü ve “Bu kavanoz doldu mu?” diye sordu. Öğrenciler hep bir ağızdan “Doldu” diye cevapladılar. Profesör “Öyle mi?” dedi ve kürsünün altına eğilerek bir kova mıcır çıkarttı. Mıcırı kavanozun ağzından yavaş yavaş döktü. Sonra kavanozu sallayarak mıcırın taşların arasına yerleşmesini sağladı. Sonra öğrencilerine dönerek bir kez daha “Bu kavanoz doldu mu?” diye sordu. Bir öğrenci “Dolmadı herhâlde” diye cevap verdi. “Doğru” dedi Profesör ve gene kürsünün altına eğilerek bir kova kum aldı ve yavaş yavaş tüm kum taneleri taşlarla mıcırların arasına nüfuz edene kadar döktü. Gene öğrencilerine döndü ve “Bu kavanoz doldu mu?” diye sordu. Tüm sınıftakiler hep bir ağızdan “Hayır” diye bağırdılar. “Güzel” dedi profesör ve kürsünün altına eğilerek bir sürahi su aldı ve kavanoz ağzına kadar doluncaya dek suyu boşalttı.

Sonra öğrencilerine dönerek “Bu deneyin amacı neydi” diye sordu. Uyanık bir öğrenci hemen “Zamanımız ne kadar dolu görünürse görünsün, daha ayırabileceğimiz zamanımız mutlaka var-



dır” diye atladı. “Hayır” dedi profesör, “bu deneyin esas anlatmak istediği eğer büyük taşları baştan yerleştirmezseniz küçükler girdikten sonra büyükleri hiç bir zaman kavanozun içine koyamazsınız” gerçeğidir”. Öğrenciler şaşkınlık içinde birbirlerine bakarken Profesör devam etti: “Nedir hayatınızdaki büyük taşlar? Çocuklarınız, eşiniz, sevdikleriniz, arkadaşlarınız, eğitiminiz, hayallerimiz, sağlığınız, bir eser yaratmak, başkalarına faydalı olmak, onlara bir şey öğretmek! Büyük taşlarınız belki bunlardan birisi, belki bir kaçı, belki hepsi. Bu akşam uykuya yatmadan önce iyice düşünün ve sizin büyük taşlarınız hangileridir iyi karar verin. Bilin ki büyük taşlarınızı kavanoza ilk olarak yerleştirmezseniz hiç bir zaman bir daha koyamazsınız, o zaman da ne kendinize, ne de çalıştığınız kuruma, ne de ülkenize faydalı olursunuz. Bu da iyi bir iş adamı, gerçekte de iyi bir adam olamayacağınızı gösterir” Profesör, ders bittiği halde konuşmadan oturan öğrencileri sınıfta bırakarak çıktı gitti...”

ACININ RENGİ MAVİ

Kübra CÇEYLAN

Gene gömüldük karanlığa
Ağladı yine analar
Karanlığın birleştiği yokluk...
Kopardı yine acı bir feryat.
Hadsiz duygular kalktı şaha,
Sona yaklaşmadan bittik,
Hayata küstü çiçekler,
Kana boyandı güller,
Hali nice oldu garibimin
Aksa yine ağlıyor
Şahadete erişti yiğitler
Ve yine eriştik vuslata
Az kaldı zafere
Tek yürek, tek yumruk olmaya
Asr-ı saadet göründü ufukta
Hamzalar çoğaldı
Uhud'da can veren şehitler
Hayber'i hatırlattı tarih
Sulara gömdük Siyon'u
Kanımızla suladık onuru, şerefi
Silahlar bize doğrulmuş
Hayatı arkasına almış yigit
Göğsünde nuru, alnında kurşundan mührü
Dosta kavuşacak diye seviniyor

Semalar haykırıyor ismini
Sonsuza uzanan bir çılgılık
Acı feryadın tatlı meyvesi
Kurşundan bir kalkan misali kalbi
Haykırıyor zalime
İnletiyor Arş-ı Âlâ'yı
Gazze duydu adını şehidin
Aksa, Kubbetüs-sahra mahzun
Taze şehidine ağlıyor yeryüzü
Yasta deniz, yasta sema
Hayat güne kavuştu.
Her şey susmuş, korkmuş gibi.
Çılgılık bozdu sessizliği

Ve anladı, ağladı yürek
Kurbanına ağladı insanlık
Gazze kahramana ağladı
Ahmet Yasin onurlandı küçük şehide,
Bekledi ufukta elleri uzanmış bekleyerek,
Allah Allah nidaları geliyor Uhud'dan
Musab bin Umeyr oldu Furkan
Ali Haydar'ın kalbine saplandı mızrak...
SELAM OLSUN TÜM ŞEHİTLERE

ZİFT DÖKÜLMÜŞ GÖKYÜZÜ

Veysel ALTUNTAŞ

Zift dökülmüş gökyüzüne benziyordu. Karanlık. Bir türlü aklımdan çıkaramıyordum, o bir çift gözü. Neden bu kadar karanlık bakar ufak-cık bir çocuk diye düşündü. Onlarca çocuğun içinde sadece onun gözleri böyle bakıyordu. Oysa müdür baba, öğretmenlerin en çok o çocukla ilgilendiğini, çok zeki bir çocuk olduğunu söylemişti. Peki, onu, derin bir kuyu gibi bakmaya iten neydi? Bunları düşünürken günün yorgunluğunu bey-ninde hissetti. “Uyumalıyım” dedi. “Uyumalıyım çünkü yarın yorucu bir gün olacak.”

Tüm gece o karanlık kuyu, zift dökülmüş gökyüzü ile uğraştı. Telefonunun alarm sesiyle irkildi. Yataktan beklenmeyecek bir çeviklikle kalktı. Güzel bir duş aldı. Su sanki gökyüzünden çocuğun gözleri gibi akıyordu. Evden hızlıca çıktı. Otobüsten yurdun kapısının önünde indi. Şaşırdı. Kapı açıktı ve yurttan kimse yoktu. Oysa bugün tekrar geleceğini müdür babaya bildirmişti. Holün sonunda kuyu derinliği gibi, koridor sonu gibi karanlık bir çift göz gördü:



- Şaşırdın değil mi? Kimse yok diye...

- ...

- Evet, seni bekliyordum. Gözlerimin neden böyle olduğunu, neden böyle baktığını merak ediyorsun değil mi? Biliyor musun benim gözlerime kezzap döküldü.

- ...

- Evet, kezzap... Ben Filistinli bir ailenin çocuğuyum. Babam bi-

rinci intifadaya katılmıştı. Sonra haber aldık ki şehit olmuş.

- ...

- Gözlerime bak abi lütfen. Sadece bu değil. Annem, çarşıya bize ekmek almaya giderken, meydanda askerler tarafından çarşafı yırtılmış ve üstü başı açılınca, kalp krizi geçirdi.

- ...

- Evet, kalp krizi... Ve ben, evet ben annemin bu hâlini gördüm. Ağladığını gördüm. Gözyaşlarını içtim annemin. Babamın kanını gözlerime sürdüm.

- ...

- Buradaki bir akrabam beni yanına aldı. Ama kezzap dökülmüş gözlerimin, çocuklarını korkutacağı düşüncesiyle, yurda verdi beni.

- ...

- Evet. İşte budur, benim gözlerimin karanlığının sebebi.

Karısının, “hadi geç kalıyorsun” sesiyle kendine geldi. Üzerini kuruladı. Bedeninden dökülen suların, kapkara bir hâlde kaybolduğunu görüyordu.

İNCE DOKUNUŞLAR

Fatih PALA

Sessiz bir yürek, her gündönümünde bir kaygıya düşürür kendini. Issız ve sızısız bir kuytu arar. Lakin onun yatağı apaçık ve meydanın orta yeridir. Bu böyledir.

Dua etmek için çok sebebimiz var. En önemlisi de, Rabbimizin icabet etmek için beklemesi. Ve nezdinde bize, dualarımız nispetince değer vermesi, rahmet etmesi.

Zihni geniş, tahayyülesi derin, muvazenesi sürgit ileriye gözetleyen kullar, iyiliğin, kardeşliğin, dostluğun ve güzelliğin müntesibidirler. Ne mutludur onlara.

Genişliği kıtalar boyu, muhtevası ölçüye sığmaz bir anlayış ve feraset iklimini yeşertmek, cümle kaygı ehlinin ideali olmalı. Birbirimize yar olmak zorundayız.

Yarın, hatta yarına kalmadan ölecekmiş gibi bir ömür sürdürme bilinci, kimlerin hesabında kaldı acep? En yakınımız ve en yakınımızda olan ölüm, bizi diriltmeli.

Mevsim değişir, toprak ıslanır. İnsan canlanır, iklim gürleşir. Güneş, batı yuvasına doğru adımlanırken, diğer güne doğacağının haberini kızıştırdığında anlatır.

Kişi, ancak kendisidir. Başkası olan ya da olmaya çalışan kaybolmuş demektir. Mukallid şahsiyetler, özgün ve özgür bir dünya kuramazlar kendilerine ve çevrelerine!

Sevdalıysa eğer bir insan, evvela kitabına ve önderine kilitlenmelidir. Öyle anahtar çözümler sunmalıdır ki idraklere; günler, aylar ve yıllar eskitememelidir.

Rol yapmadan ve maske takmadan insanlarla münasebetlerini sürdürebilenler, belki de en büyük erdemi yakalamışlardır. İnsan, nisyandan uzak durmanın yolunu bulmalı.

Heyecan göğeri suskunlukların ve boş vermişliklerin üstüne. Yeter artık! Kendimizi bilmenin ve kendimize gelmenin vaktidir bu an. Aksa bizi çağırır, icabet nerede?

Ayetlere dönmeli artık insan; ayetlere düşmeli, ayetlerle düşünmeli... Ve ayet ayet, sure sure yürümeli... Aklını kalbinin derinliklerine doğru, usulca süzmeli.

Dünyada olup "dünyadan" olmama düsturunu bilinç olarak yerleştirmek gerek, dünyaya ta-

mah eden hasta zihinlere. Üç günlük fanilikler uğruna, ebediyeti yakmamalı.

Bir ufak can olarak gözlerini ve yüreğini açar dünyaya insan. Görebildikleri ve sevebildikleriyle hayatı tanır. Dönüşü olmayan ve ölümle sonlanan bir ömrü kuşanır.

Özlemlerimiz, özneleştığımızda anlamını bulur. Zihinlerimiz/ beyinlerimiz/ yüreklerimiz esaret solurken, bizlerin özgürlük düşlemesi, havanda su dövme misalidir.

İradeyi veren ALLAH (cc), ona yön tayin eden insandır. Ne murad ettiyse insan, o ona irad olunur. Süratle geçmek için sırat'ı, kuşanmalıdır insan Nebevî Siret'i.

Her görülenin ardında, bin görünmeyen vardır. Kişi, göründüğünün nice misli, görünmediğiyle yaşar. Görmek için dönmek gerek. Ve bütün körlükleri yere sermek...

Bugünü düşünen, bugün için kafa yoran, bugünün sorunlarına çözüm arayan/çözüm teklifleri sunan, dünü unutmayan ama dün de kalmayan, kaygı ehli Ümmet'e muhtacdır.